ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 111
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α Σ

Η αναρχία δεν έχει σχέση ούτε με τον κομμουνισμό, ούτε με το σοσιαλισμό, ούτε και με την κάθε λογής και διαλογής δημοκρατία. Επειδή υπήρχε

έχει σχέση ούτε με τον κομμουνισμό, ούτε με το σοσιαλισμό, ούτε και με την κάθε λογής και διαλογής δημοκρατία. Επειδή υπήρχε πολύ πριν από όλα αυτά και επειδή είναι βαθιά ριζωμένη και ταυτισμένη με την ανθρώπι-

κάθε λογής και διαλογής δημοκρατία. Επειδή υπήρχε πολύ πριν από όλα αυτά και επειδή είναι βαθιά ριζωμένη και ταυτισμένη με την ανθρώπινη ύπαρξη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Για μιαν ακόμη φορά αποδεικνύεται περίτρανα, ότι το οικονομικό ζήτημα ακόμα και αν εκδηλώνεται με τον πλέον επώδυνο τρόπο για πλήθος ανθρώπων, δεν αρκεί για να πυροδοτήσει μια ευρύτατη κοινωνική εξέγερση. Ταυτόχρονα, η ονομαζόμενη κρίση ολοένα και περισσότερο αναδεικνύεται ως το όχημα για την αναδιανομή περιοχών εξουσίας και εκμετάλλευσης εκ μέρους των κυρίαρχων, αλλά και ως το «εργαστήριο» μέσα στο οποίο τελούνται οι τελικές επιδιορθώσεις των υπό κατασκευή «νέων» δομικών εργαλείων τόσο για την ευρωπαϊκή κυριαρχία, όσο και την παγκόσμια. Αυτές οι δύο διαπιστώσεις είναι αλληλένδετες.

Άλλη μια σημαντική διαπίστωση έχει να κάνει με την ανυπαρξία πλέον προνομιακών ζωτικών χώρων για τους κυρίαρχους, όχι μόνο όπως τους γνωρίσαμε κατά την διάρκεια του προηγούμενου αιώνα, αλλά ακόμα και με τον τρόπο που τέθηκαν μετά και την τυπική λήξη του λεγόμενου διπολικού παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας.

Η τελευταία μεγάλη εκστρατεία κεντρικά της Ευρασίας (Ιράκ), σε ένα σημείο που ιστορικά εδώ και χιλιάδες χρόνια αποτελεί το αναγκαίο πέρασμα για κάθε αυτοκρατορία, που ανεβαίνει αλλά και που δύει, μοιάζει με μια βαριά πέτρα που πέφτοντας στα νερά μιας λίμνης βυθίζεται στο πάτο, με τα απόνερά της, όμως, να δημιουργούν για αρκετή ώρα ομόκεντρους κύκλους που ταξιδεύουν στις παράπλευρες όχθες.

Το νήμα των συγκρούσεων και των εξεγέρσεων που πραγματοποιήθηκαν κατά την διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση είναι κοινό με εκείνο της βόρειας Αφρικής, έτσι όπως εκδηλώθηκε το 2011, παρ' όλες τις σημα-

«Κι όποιος δεν κατάλαβε, ας πάει κάπου αλλού...»

Κύριε πρωθυπουργέ υπάρχει χρονοδιάγραμμα οικονομικής διακυβέρνησης της Ευρώπης; ***Τουλάχιστον η Ελλάδα αν καεί, να καεί για να υπάρξει μια συνοχή και μια πραγματικά ενωμένη Ευρώπη.*** *Ευχαριστώ πολύ.»*

Αυτός ήταν ο επίλογος από μια σύντομη ομιλία της ευρωβουλευτού του ΛΑΟΣ, Νίκης Τζαβέλλα στην ευρωβουλή στις 27 Σεπτέμβρη 2011, ο δε «κύριος πρωθυπουργός» στον οποίον απευθύνεται δεν είναι βέβαια ο τότε πρωθυπουργός Γιωργάκης αλλά ο ...Jose Manuel Barroso.

Αν μετά από αυτό νιώσετε ανατριχίλες, αίσθηση πανικού, τρόμο στα άκρα, (το σύνδρομο της γαλοπούλας) ή το πολύ επικίνδυνο για την υγεία φαινόμενο να σας ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι, προφανώς δεν έχετε ακούσει την έννοια του «διεθνιστικού καθήκοντος»!

Αλί! Το πραγματικό νόημα της ατάκας που μας πιπίλιζαν τα μυαλά για μια ολόκληρη διετία ότι «οι θυσίες των Ελλήνων δεν θα πάνε χαμένες» δεν είναι ότι δεν θα αγοράσουν οι έλληνες καινούργιο αυτοκίνητο για 2-3 χρόνια ή θα κόψουν τις ταβέρνες, το τσιγάρο και άλλες βλαβερές και δαπανηρές συνήθειες μέχρι να περάσει η «οικονομική κρίση» και να έρθουν τα χελιδόνια της «ανάπτυξης»... Οι «θυσίες των ελλήνων» σημαίνει ότι θα θυσιαστούν οι ίδιοι οι έλληνες, για το «κοινό όραμα» της ενωμένης ευρωπαϊκής αυτοκρατορίας. Πιο δοξασμένο τέλος δεν υπάρχει. Αλλά ας μην ανησυχούν οι αγαπητές γαλοπούλες, καμία δεν θα πάει χαμένη, όλες θα καταναλωθούν με μεγάλη όρεξη.

Δευτέρα 28 Νοέμβρη 2011. Το παλιατζίδικο της

αυτό της ταινίας των Μόντυ Πάϊθονς The Holy Grail. Κανένας δεν κοιτάζει τον άλλον. Όλοι κοιτάνε χάμω ντροπιασμένοι. Κάποιοι κοιτάζουν με άδειο βλέμμα τα γκρίζα ντουβάρια και ψιθυρίζουν «ήταν η ζωή μας». Περιμένοντας το «χαριστικό» κτύπημα!

Μα δεν βρίσκεται ούτε ένας τους, αν όχι να πυρπολήσει αυτά τα ντουβάρια, αλλά έστω να κάψει μια στοίβα έγγραφα, να αδειάσει έναν φοριαμό με χαρτούρα από το παράθυρο;

Και για τις ανυπόμονες γαλοπούλες που δεν βλέπουν την ώρα να έρθουν τα Χριστούγεννα των Επενδυτών, να τι είπε ο μερακλής βαψομαλλιάς με το κομοδινί μαλλί, ο γνωστός μας Χορστ Ράϊχενμπαχ, που βρίσκεται τυπικά στην Αθήνα για τον «έλεγχο της προόδου για την απορρόφηση κονδυλίων από το ΕΣΠΑ». Ο επικεφαλής της Ευρωπαϊκής Task Force-Αρμοστείας για την Ελλάδα είπε στη γερμανική Die Welt ότι *«οι καλοί επενδυτές θα δραστηριοποιούνταν στην Ελλάδα σε μια καθοδική φάση. Αυτό θα το κάνουν όταν πειστούν ότι δεν πάει πιο κάτω, όταν δηλαδή βρισκόμαστε πλέον στον πάτο.*

Αν είναι έτσι, τότε ας βάλουμε ένα χεράκι!

Μέσα σε περιβάλλον ραγδαίων μετασχηματισμών και γεωπολιτικών μετατοπίσεων, σε μια φλεγόμενη από τις συρράξεις, νότια Μεσόγειο, και με την αιωρούμενη απειλή ενός ολοκληρωτικού πολέμου στον Ευρωπαϊκό Νότο και όχι μόνον, η ντόπια θεολογία που εξακολουθεί να περιβάλλει το ελληνικό πολιτικό τσίρκο και τα κουρέλια του που εξακολουθούν να καυγαδίζουν, να συμμαχούν και βυσσοδομούν κρεμασμένα στο ίδιο σκοινί της μπουγάδας, καλά κρατεί.

Όσοι μέμφονται τις Μεγάλες Δυνάμεις και τα διάφορα υπερεθνικά κέντρα εξουσίας έχουν πολύ δίκιο. Αυτά τα κέντρα όχι μόνο ανέβασαν τον τεχνοκράτη Λουκά Παπαδήμο, ανατρέποντας τον λαοπρόβλητο Γιωργάκη, αλλά -θεέ μου!- κατέταξαν τον Συνταγματολόγο και καθηγητή και αντιπρόεδρο και τα λοιπά Ευάγγελο Βενιζέλο στην 18η θέση ως προς την επιτυχία του ως υπουργός Οικονομικών. (Την τόσο επιτυχημένη Αντιπροεδρία του κάνουν πως δεν την βλέπουν). Αν ο κατάλογος αφορούσε τις χώρες του πλανήτη (περίπου 146), ο Βενιζέλος θα ήταν ήδη ο επόμενος αρχηγός του ΠΑΣΟΚ ή (ΠΑΣΟΚ plus όπως θέλει η Διαμαντοπούλου). Όμως φευ! Η 18η θέση δεν είναι και τόσο επίζηλη αφού ο κατάλογος περιλαμβάνει μόλις τις 19 χώρες της ΟΝΕ...

Αν κάποιοι νόμισαν πως ο Γιωργάκης Παπανδρέ-

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Για μιαν ακόμη φορά αποδεικνύεται περίτρανα, ότι το οικονομικό ζήτημα ακόμα και αν εκδηλώνεται με τον πλέον επώδυνο τρόπο για πλήθος ανθρώπων, δεν αρκεί για να πυροδοτήσει μια ευρύτατη κοινωνική εξέγερση. Ταυτόχρονα, η ονομαζόμενη κρίση ολοένα και περισσότερο αναδεικνύεται ως το όχημα για την αναδιανομή περιοχών εξουσίας και εκμετάλλευσης εκ μέρους των κυρίαρχων, αλλά και ως το «εργαστήριο» μέσα στο οποίο τελούνται οι τελικές επιδιορθώσεις των υπό κατασκευή «νέων» δομικών εργαλείων τόσο για την ευρωπαϊκή κυριαρχία, όσο και την παγκόσμια. Αυτές οι δύο διαπιστώσεις είναι αλληλένδετες.

Άλλη μια σημαντική διαπίστωση έχει να κάνει με την ανυπαρξία πλέον προνομιακών ζωτικών χώρων για τους κυρίαρχους, όχι μόνο όπως τους γνωρίσαμε κατά την διάρκεια του προηγούμενου αιώνα, αλλά ακόμα και με τον τρόπο που τέθηκαν μετά και την τυπική λήξη του λεγόμενου διπολικού παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας.

Η τελευταία μεγάλη εκστρατεία κεντρικά της Ευρασίας (Ιράκ), σε ένα σημείο που ιστορικά εδώ και χιλιάδες χρόνια αποτελεί το αναγκαίο πέρασμα για κάθε αυτοκρατορία, που ανεβαίνει αλλά και που δύει, μοιάζει με μια βαριά πέτρα που πέφτοντας στα νερά μιας λίμνης βυθίζεται στο πάτο, με τα απόνερά της, όμως, να δημιουργούν για αρκετή ώρα ομόκεντρους κύκλους που ταξιδεύουν στις παράπλευρες όχθες.

Το νήμα των συγκρούσεων και των εξεγέρσεων που πραγματοποιήθηκαν κατά την διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση είναι κοινό με εκείνο της βόρειας Αφρικής, έτσι όπως εκδηλώθηκε το 2011, παρ' όλες τις σημαντικές διαφορές; Αναμφίβολα, ναι. Δεν θα σταθούμε σ' αυτό το σημείο στις επίσης αναμφίβολες δυνατότητες των κυρίαρχων να ενσωματώνουν ή να παροτρύνουν ξεσηκωμούς που δεν αγγίζουν την ουσία της κυριαρχίας. Αυτό είναι δεδομένο. Διαγράφουν έτσι ολικά τις όποιες προσπάθειες ή εμπειρίες των ανθρώπων όταν ξεσηκώνονται; Φυσικά και όχι.

Η εξάπλωση των εξεγερτικών εγχειρημάτων έτσι όπως προχωράει η ενοποίηση της κυριαρχίας, δεν ενέχει μόνο προβλεπόμενες συνέχειες, αλλά ενέχει και απρόβλεπτους κινδύνους για τους εξουσιαστές. Από το Σιάτλ το 1999, την Γένοβα το 2001 και από εκεί στα παρισινά προάστια το 2005, τον Δεκέμβρη του 2008 στον ελλαδικό χώρο, και από εκεί στους ξεσηκωμούς στην βόρεια Αφρική, οι εξεγέρσεις σύντομα θα ανάψουν το φυτίλι επαναστατικών γεγονότων τα οποία αργά ή γρήγορα θα αντιμετωπίσει η κυριαρχία. Προς

ΣΚΗΝΙΚΟ

«Κι όποιος δεν κατάλαβε, ας πάει κάπου αλλού...»

«*Κύριε πρωθυπουργέ υπάρχει χρονοδιάγραμμα οικονομικής διακυβέρνησης της Ευρώπης;* ***Τουλάχιστον η Ελλάδα αν καεί, να καεί για να υπάρξει μια συνοχή και μια πραγματικά ενωμένη Ευρώπη.*** *Ευχαριστώ πολύ.*»

Αυτός ήταν ο επίλογος από μια σύντομη ομιλία της ευρωβουλευτού του ΛΑΟΣ, Νίκης Τζαβέλλα στην ευρωβουλή στις 27 Σεπτέμβρη 2011, ο δε «κύριος πρωθυπουργός» στον οποίον απευθύνεται δεν είναι βέβαια ο τότε πρωθυπουργός Γιωργάκης αλλά ο ...Jose Manuel Barroso.

Αν μετά από αυτό νιώσετε ανατριχίλες, αίσθηση πανικού, τρόμο στα άκρα, (το σύνδρομο της γαλοπούλας) τ' ο πολύ επικίνδυνο για την υγεία φαινόμενο να σας ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι, προφανώς δεν έχετε ακούσει την έννοια του «διεθνιστικού καθήκοντος»!

Αλί! Το πραγματικό νόημα της ατάκας που μας πιπίλιζαν τα μυαλά για μια ολόκληρη διετία ότι «οι θυσίες των Ελλήνων δεν θα πάνε χαμένες» δεν είναι ότι δεν θα αγοράσουν οι έλληνες καινούργιο αυτοκίνητο για 2-3 χρόνια ή θα κόψουν τις ταβέρνες, το τσιγάρο και άλλες βλαβερές και δαπανηρές συνήθειες μέχρι να περάσει η «οικονομική κρίση» και να έρθουν τα χελιδόνια της «ανάπτυξης»... Οι «θυσίες των ελλήνων» σημαίνει ότι θα θυσιαστούν οι ίδιοι οι έλληνες, για το «κοινό όραμα» της ενωμένης ευρωπαϊκής αυτοκρατορίας. Πιο δοξασμένο τέλος δεν υπάρχει. Αλλά ας μην ανησυχούν οι αγαπητές γαλοπούλες, καμία δεν θα πάει χαμένη, όλες θα καταναλωθούν με μεγάλη όρεξη.

Δευτέρα 28 Νοέμβρη 2011. Το παλιατζίδικο της «εφεδρείας» περνά από τις κρατικές υπηρεσίες για να μαζέψει την πρώτη φουρνιά «υλικού» που ταξινομήθηκε ως «άχρηστο», «χαλασμένο» και «γερασμένο». Η ανθρώπινη «σαβούρα» σιγοκλαίει καθώς ανεβαίνει ήσυχα στην καρότσα. Σκηνικό παρόμοιο με

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια παρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από τα πρακτορεία, να γίνεται με

πουν την ώρα να έρθουν τα Χριστούγεννα των Επενδυτών, να τι είπε ο μερακλής βαψομαλλιάς με το κομοδινί μαλλί, ο γνωστός μας Χορστ Ράιχενμπαχ, που βρίσκεται τυπικά στην Αθήνα για τον «έλεγχο της προόδου για την απορρόφηση κονδυλίων από το ΕΣΠΑ». Ο επικεφαλής της Ευρωπαϊκής Task Force-Αρμοστείας για την Ελλάδα είπε στη γερμανική Die Welt ότι «*οι καλοί επενδυτές θα δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα σε μια καθοδική φάση. Αυτό θα το κάνουν όταν πειστούν ότι δεν πάει πιο κάτω, όταν δηλαδή βρισκόμαστε πλέον στον πάτο.*»

Αν είναι έτσι, τότε ας βάλουμε ένα χεράκι!

Μέσα σε περιβάλλον ραγδαίων μετασχηματισμών και γεωπολιτικών μετατοπίσεων, σε μια φλεγόμενη από τις συρράξεις, νότια Μεσόγειο, και με την αιωρούμενη απειλή ενός ολοκληρωτικού πολέμου στον Ευρωπαϊκό Νότο και όχι μόνον, η ντόπια θεολογία που εξακολουθεί να περιβάλλει το ελληνικό πολιτικό τσίρκο και τα κουρέλια του που εξακολουθούν να καυγαδίζουν, να συμμαχούν και βυσσοδομούν κρεμασμένα στο ίδιο σκοινί της μπουγάδας, καλά κρατεί.

Όσοι μέμφονται τις Μεγάλες Δυνάμεις και τα διάφορα υπερεθνικά κέντρα εξουσίας έχουν πολύ δίκιο. Αυτά τα κέντρα όχι μόνο ανέβασαν τον τεχνοκράτη Λουκά Παπαδήμο, ανατρέποντας τον λαοπρόβλητο Γιωργάκη, αλλά –θεέ μου!– κατέταξαν τον Συνταγματολόγο και καθηγητή και αντιπρόεδρο και τα λοιπά Ευάγγελο Βενιζέλο στην 18η θέση ως προς την επιτυχία του ως υπουργός Οικονομικών. (Την τόσο επιτυχημένη Αντιπροεδρία του κάνουν πως δεν την βλέπουν). Αν ο κατάλογος αφορούσε τις χώρες του πλανήτη (περίπου 146), ο Βενιζέλος θα ήταν ήδη ο επόμενος αρχηγός του ΠΑΣΟΚ ή (ΠΑΣΟΚ plus όπως θέλει η Διαμαντοπούλου). Όμως φευ! Η 18η θέση δεν είναι και τόσο επίζηλη αφού ο κατάλογος περιλαμβάνει μόλις τις 19 χώρες της ΟΝΕ...

Αν κάποιοι νόμισαν πως ο Γιωργάκης Παπανδρέου, ο εκλεγμένος ηγέτης που έχασε τον πρωθυπουργικό θρόνο με μια τόσο «ταπεινωτική» διαδικασία (κατ' ουσίαν απολύθηκε από τους Μέρκελ-Σαρκοζύ στην σύνοδο των Καννών) περνά άσχημα, ή θεός φυλάξει κάνει κανέναν «ανένδοτο» ενάντια στον Δοτό Παπαδήμο, κάνετε λάθος! Πρωταγωνίστησε και πάλι στο συνέδριο των Πράσινων στο Κίελο, με τον αινιγματικό τίτλο «Συμμαχία 90/Οι Πράσινοι». Οι Πράσινοι χάρισαν στον Γιωργάκη ένα πράσινο πλαστικό παπάκι από αυτά που βγάζουν έναν αστείο ήχο αν τα ζουλήξεις και είναι πολύ κατάλληλα για την μπανιέρα. Ο Γιωργάκης, ξεκαρδισμένος στα γέλια, δεν έχασε την ευκαιρία να ποζάρει στην κάμερα με το νέο του απόκτημα που θα τον συντροφεύει παντού. Χωρίς, τελικά, να καταλάβει το υπονοούμενο για τον ρωμαίικου τρόπου αυτοχειριασμό, που μέσα σε χειροκροτήματα του υπέδειξαν, οι Πράσινοι, να ακολουθήσει; Ο

γκόσμιου συστήματος κυριαρχίας.

Η τελευταία μεγάλη εκστρατεία κεντρικά της Ευρασίας (Ιράκ), σε ένα σημείο που ιστορικά εδώ και χιλιάδες χρόνια αποτελεί το αναγκαίο πέρασμα για κάθε αυτοκρατορία, που ανεβαίνει αλλά και που δύει, μοιάζει με μια βαριά πέτρα που πέφτοντας στα νερά μιας λίμνης βυθίζεται στο πάτο, με τα από-νερά της, όμως, να δημιουργούν για αρκετή ώρα ομόκεντρους κύκλους που ταξιδεύουν στις παράπλευρες όχθες.

Το νήμα των συγκρούσεων και των εξεγέρσεων που πραγματοποιήθηκαν κατά την διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση είναι κοινό με εκείνο της βόρειας Αφρικής, έτσι όπως εκδηλώθηκε το 2011, παρ' όλες τις σημαντικές διαφορές; Αναμφίβολα, ναι. Δεν θα σταθούμε σ' αυτό το σημείο στις επίσης αναμφίβολες δυνατότητες των κυρίαρχων να ενσωματώνουν ή να παροτρύνουν ξεσηκωμούς που δεν αγγίζουν την ουσία της κυριαρχίας. Αυτό είναι δεδομένο. Διαγράφουν έτσι ολικά τις όποιες προσπάθειες ή εμπειρίες των ανθρώπων όταν ξεσηκώνονται; Φυσικά και όχι.

Η εξάπλωση των εξεγερτικών εγχειρημάτων έτσι όπως προχωράει η ενοποίηση της κυριαρχίας, δεν ενέχει μόνο προβλεπόμενες συνέχειες, αλλά ενέχει και απρόβλεπτους κινδύνους για τους εξουσιαστές. Από το Σιάτλ το 1999, την Γένοβα το 2001 και από εκεί στα παρισινά προάστια το 2005, τον Δεκέμβρη του 2008 στον ελλαδικό χώρο, και από εκεί στους ξεσηκωμούς στην βόρεια Αφρική, οι εξεγέρσεις σύντομα θα ανάψουν το φυτίλι επαναστατικών γεγονότων τα οποία αργά ή γρήγορα θα αντιμετωπίσει η κυριαρχία. Προς αυτήν κυρίως την κατεύθυνση ετοιμάζεται.

Το οικονομικό ζήτημα, η όξυνση της ανέχειας, η τρομοκρατία των αόρατων «αγορών» που πλέον πλανάται παντού και σε κάθε στιγμή, έρχονται απλά να περιορίσουν την ένταση, να κερδηθεί χρόνος, να στηθούν τα κατάλληλα αναχώματα, να προκληθούν στις ευρωπαϊκές κοινωνίες οι συνέπειες ενός συμ-βατικού πολέμου.

Καθώς, λοιπόν, «βγαίνει» το 2011 η αναρχική προοπτική εξακολουθεί να είναι ασυμβίβαστα εχθρική στις εκλογικές καμπάνιες μιας αριστεράς που θα αποδειχθεί και πάλι το αποκούμπι, η λύση στα «αδιέξοδα» της κυριαρχίας.

Η επίμονη άρνηση των αναρχικών απόψεων και πρακτικών να ετεροκαθοριστούν, όχι μόνο φωτίζει τον δρόμο του μέλλοντος, αλλά αναδεικνύει και τις «παλαιές» αρετές της κοινοτικής αυτάρκειας της ελεύθερης συνεργασίας, της ανιδιοτέλειας και της αλληλεγγύης.

Δεκέμβριος 2011

...μυαλά για μια ολόκληρη σιέστα ότι «οι θυσίες των Ελλήνων δεν θα πάνε χαμένες» δεν είναι ότι δεν θα αγοράσουν οι έλληνες καινούργιο αυτοκίνητο για 2-3 χρόνια ή θα κόψουν τις ταβέρνες, το τσιγάρο και άλλες βλαβερές και δαπανηρές συνήθειες μέχρι να περάσει η «οικονομική κρίση» και να έρθουν τα χελιδόνια της «ανάπτυξης»... Οι «θυσίες των ελλήνων» σημαίνει ότι θα θυσιαστούν οι ίδιοι οι έλληνες, για το «κοινό όραμα» της ενωμένης ευρωπαϊκής αυτοκρατορίας. Πιο δοξασμένο τέλος δεν υπάρχει. Αλλά ας μην ανησυχούν οι αγαπητές γαλοπούλες, καμία δεν θα πάει χαμένη, όλες θα καταναλωθούν με μεγάλη όρεξη.

Δευτέρα 28 Νοέμβρη 2011. Το παλιατζίδικο της «εφεδρείας» περνά από τις κρατικές υπηρεσίες για να μαζέψει την πρώτη φουρνιά «υλικού» που ταξινομήθηκε ως «άχρηστο», «χαλασμένο» και «γερασμένο». Η ανθρώπινη «σαβούρα» σιγοκλαίει καθώς ανεβαίνει ήσυχα στην καρότσα. Σκηνικό παρόμοιο με

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή στην ενίσχυση, της εφημερίδας.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

Λουκά Παπαδήμο, ανατρέποντας τον λαοπρόβλητο Γιωργάκη, αλλά –θεέ μου!– κατέταξαν τον Συνταγματολόγο και καθηγητή και αντιπρόεδρο και τα λοιπά Ευάγγελο Βενιζέλο στην 18η θέση ως προς την επιτυχία του ως υπουργός Οικονομικών. (Την τόσο επιτυχημένη Αντιπροεδρία του κάνουν πως δεν την βλέπουν). Αν ο κατάλογος αφορούσε τις χώρες του πλανήτη (περίπου 146), ο Βενιζέλος θα ήταν ήδη ο επόμενος αρχηγός του ΠΑΣΟΚ ή (ΠΑΣΟΚ plus όπως θέλει η Διαμαντοπούλου). Όμως φευ! Η 18η θέση δεν είναι και τόσο επίζηλη αφού ο κατάλογος περιλαμβάνει μόλις τις 19 χώρες της ΟΝΕ...

Αν κάποιοι νόμισαν πως ο Γιωργάκης Παπανδρέου, ο εκλεγμένος ηγέτης που έχασε τον πρωθυπουργικό θρόνο με μια τόσο «ταπεινωτική» διαδικασία (κατ' ουσίαν απολύθηκε από τους Μέρκελ-Σαρκοζύ στην σύνοδο των Καννών) περνά άσχημα, ή θεός φυλάξει κάνει κανέναν «ανένδοτο» ενάντια στον Δοτό Παπαδήμο, κάνετε λάθος! Πρωταγωνίστησε και πάλι στο συνέδριο των Πράσινων στο Κίελο, με τον αινιγματικό τίτλο «Συμμαχία 90/Οι Πράσινοι». Οι Πράσινοι χάρισαν στον Γιωργάκη ένα πράσινο πλαστικό παπάκι από αυτά που βγάζουν έναν αστείο ήχο αν τα ζουλήξεις και είναι πολύ κατάλληλα για την μπανιέρα. Ο Γιωργάκης, ξεκαρδισμένος στα γέλια, δεν έχασε την ευκαιρία να ποζάρει στην κάμερα με το νέο του απόκτημα που θα τον συντροφεύει παντού. Χωρίς, τελικά, να καταλάβει το υπονοούμενο για τον ρωμαίικο τρόπου αυτοχειριασμό, που μέσα σε χειροκροτήματα του υπέδειξαν, οι Πράσινοι, να ακολουθήσει; Ο Παπανδρέου μοιάζει με τις ταινίες που ξεκινούν με μεγάλες προσδοκίες για τις Κάννες για να καταλήξουν στο φεστιβάλ του Βατόμουρου...

Δεν περνάει, όμως, τόσο ευχάριστα ο καιρός για τον τραγικό Αντώνη Σαμαρά που είχε γεράσει σε μια εβδομάδα.

– Θα υπογράψεις δήλωση στη Μέρκελ.

– Όχι, δεν υπογράφω.

Ανάστατοι, οι ευρωπαίοι ηγέτες.

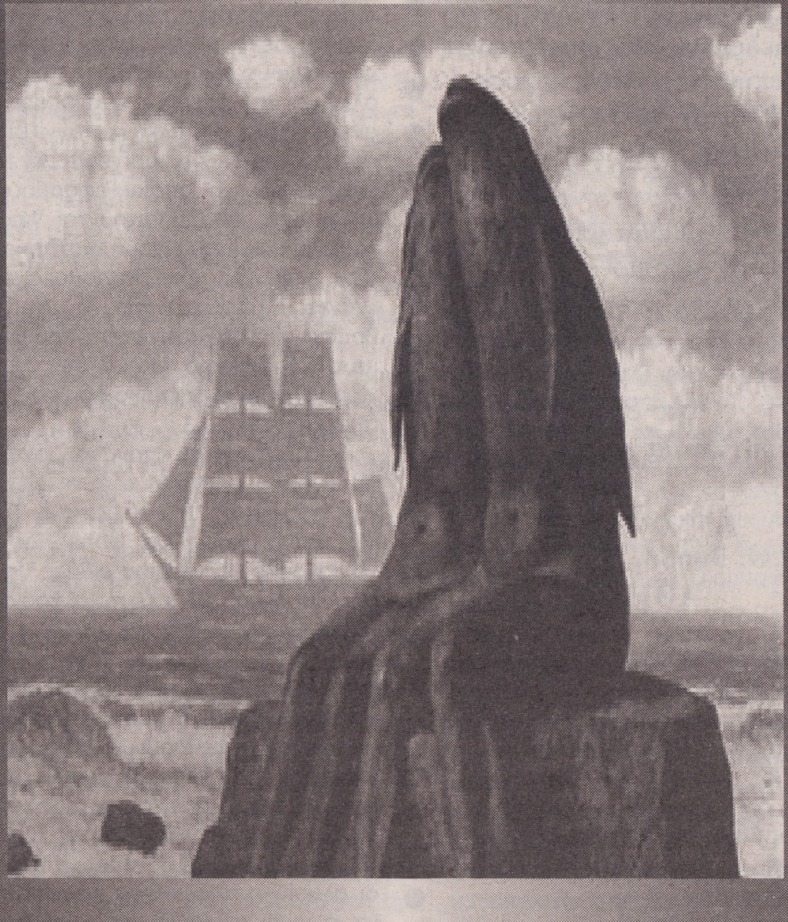
– Μα ποιος είναι αυτός ο κύριος Σαμαράς, βάλτε τον κάτω να υπογράψει!

– «Αντώνη θα καταστραφούμε χωρίς την Έκτη Δόση», οι μεν.

– «Βάστα ωρέ Αντώνη, μην υπογράφεις μωρέ, *what we do in life echoes in eternity!* (Ο,τι κάνουμε στην ζωή αντηχεί στην αιωνιότητα), ο Γαρουφαλής Κρανιδιώτης και ο Αλέξης Τσίπρας.

Χώρια η καζούρα από το Συγκρότημα. Τέτοια ψυχολογική πίεση θα γονάτιζε και έναν γίγαντα ψυχραι-

Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδη

Η νέα τριμερής

Ο σχηματισμός της τριμερούς διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων με τον δοτό πρωθυπουργό Παπαδήμο δεν ήταν κάποιο εφτασφράγιστο μυστικό. Ήταν αναμενόμενος και αρκετά δουλεμένος από τους μηχανισμούς προώθησης των εξουσιαστικών σχεδίων. Τα παπανδρεϊκά πυροτεχνήματα για δημοψηφίσματα και η «απαίτηση» εκλογών από την αντιπολίτευση αποτελούσαν το μέρος ενός ευρύτερου σχεδιασμού, αλλά και την έκφραση αντιθέσεων και διαφοροποιήσεων, που υπάρχουν ανάμεσα στα διάφορα εξουσιαστικά μπλοκ. Φυσικά και δεν αντιπαραθέτουμε στο διορισμό ενός **δοτού** την ανάδειξη ενός εκλεγμένου. Η αναφορά στο χαρακτηριστικό του δοτού αναδεικνύει την πραγματικότητα που υπάρχει πίσω από τα επιφαινόμενα.

Είναι φανερό πως ιδιαίτερα τα τελευταία δύο ολόκληρα χρόνια και σε σχέση με το πολιτικοοικονομικό πεδίο όλα κινούνται βάσει σχεδίου και όπου υπάρχουν κενά, αυτά συμπληρώνονται. Ο σχεδιασμός, τον οποίο αναμφισβήτητα γνωρίζουν, υπηρετούν και προωθούν οι πολιτικοί, έχει τα επί μέρους στάδιά του. **Η μία πλευρά** αυτών των σταδίων αφορά την τμηματική επιβολή των μέτρων που καθορίζει το ευρωπαϊκό, κατ' αρχήν, πλέγμα κυριαρχίας.

Η άλλη πλευρά έχει σχέση με τον κατευνασμό και την καθήλωση των κοινωνικών αντιδράσεων, που εκδηλώνονται εξ αιτίας (ή και με αφορμή) αυτά τα μέτρα και την επιδείνωση των συνθηκών επιβίωσης.

Είναι προφανές πως η χρονοκαθυστέρηση, μέσω του λεγόμενου δημοψηφίσματος δεν παρείχε τους απαραίτητους όρους για την εφαρμογή του σχεδιασμού απρόσκοπτα. Επιπρόσθετα, οι αντιθέσεις ανάμεσα στις διάφορες εξουσιαστικές κλίκες για το ξαναμοίρασμα περιοχών, κερδών και εξουσίας χρειάζονται εξομάλυνση στο μέτρο, βέβαια, του δυνατού. Η χρονοκαθυστέρηση θα πρέπει να συνδυαστεί με τον εθισμό των εξουσιαζόμενων στα νέα μέτρα που θα επιβάλλονται τμηματικά, αλλά και με τις μικροδιορθώσεις που θα γίνονται σ' αυτά α-

πλέον χρόνια, φαίνεται πως το πρόβλημα των ελιγμών και των διευθετήσεων καλά κρατεί, δεδομένου πως οι αναταράξεις που υπάρχουν στο αναδομούμενο πλέγμα κυριαρχίας προκαλούν συνεχείς ανάγκες απορρόφησης χρόνου, πρόσθετων συνεννοήσεων και προσαρμογών.

Δεν χρειάζεται να επιμείνουμε στο γεγονός πως η «μεταβολή» που έγινε στις αρχές του Νοεμβρίου είναι προς το χειρότερο σε ό,τι αφορά τους εξουσιαζόμενους και κατατρεγμένους του Ελλαδικού χώρου. Τα μέτρα που θα ληφθούν θα είναι ακόμα πιο επώδυνα. Από το κακό στο χειρότερο και από τον αθλιώδη (Παπανδρέου) στον αθλιωδέστερο (Παπαδήμο). Πρόκειται για ένα άτομο που είναι κατάλληλο να «πρωταγωνιστεί» στις πλέον σκοτεινές περιόδους της πρόσφατης διαχείρισης των εξουσιαστικών υποθέσεων. Πρόκειται για ένα προϊόν μιας «εσωτερικής επανάστασης» μέσα στο ΠΑΣΟΚ, που προκλήθηκε από το «τρίο» Διαμαντοπούλου, Ραγκούση, Λοβέρδου, των εγκάθετων δηλαδή της κυριαρχίας. Μια επανάσταση που έσπευσε να προλάβει τα όποια τερτίπια θα μπορούσαν να θέσουν σε εφαρμογή οι «διαφωνούντες». Αλλά γι' αυτά τα τερτίπια δεν είναι ακόμη αργά, απ' ότι φαίνεται...

Εννοείται πως το παραμύθι για τις δήθεν δυσκολίες κάτω από τις οποίες τοποθετήθηκε ο «άμισθος» αυτός σύμβουλος του Γιωργάκη στη θέση του πρωθυπουργού απευθύνεται σε αφελείς ή κορόιδα. Απλά το σενάριο έπρεπε να παιχτεί με τέτοιο τρόπο ώστε να συγκαλυφθεί το περιεχόμενο των διαβουλεύσεων, οι οποίες δεν είχαν σχέση με το πρόσωπο αυτό καθ' εαυτό, αλλά με άλλους διακανονισμούς στο πλαίσιο που αφορά τα συμφέροντα και ενδιαφέροντα της εγχώριας εξουσίας και της ευρύτερης κυριαρχίας, στην οποία αυτή είναι ενταγμένη.

Δεν χωρά κανενός είδους αμφιβολία πως η επιλογή του και οι υποκλίσεις των κομματικών υπηρετών προς τις απαιτήσεις των «έξωθεν» παραγόντων είναι κάκιστοι οιωνοί. Ο ευνοούμενος της Trilateral Comission (τριμερούς επιτροπής) είναι προφανές

μενες δεκαετίας. Τίποτα δεν είναι τυχαίο, όπως και η σύσταση της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ, η οποία ιδρύθηκε δύο δεκαετίες πιο πριν (1954) με την πρόφαση της «ανησυχίας» από την εξάπλωση του αντιαμερι-

τος των ανθρώπων. Εκεί μπορεί και βασιλεύει η ελευθερία. Σ' ό,τι αφορά το ρόλο του λεγόμενου πολιτικού πεδίου, αυτό δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε πως είναι ένα ακόμη κατασκεύασμα που διευκολύνει την

συμπληρώνονται. Ο σχεδιασμός, τον οποίο αναμφισβήτητα γνωρίζουν, υπηρετούν και προωθούν οι πολιτικοί, έχει τα επί μέρους στάδιά του. **Η μία πλευρά** αυτών των σταδίων αφορά την τμηματική επιβολή των μέτρων που καθορίζει το ευρωπαϊκό, κατ' αρχήν, πλέγμα κυριαρχίας.

Η άλλη πλευρά έχει σχέση με τον κατευνασμό και την καθήλωση των κοινωνικών αντιδράσεων, που εκδηλώνονται εξ αιτίας (ή και με αφορμή) αυτά τα μέτρα και την επιδείνωση των συνθηκών επιβίωσης.

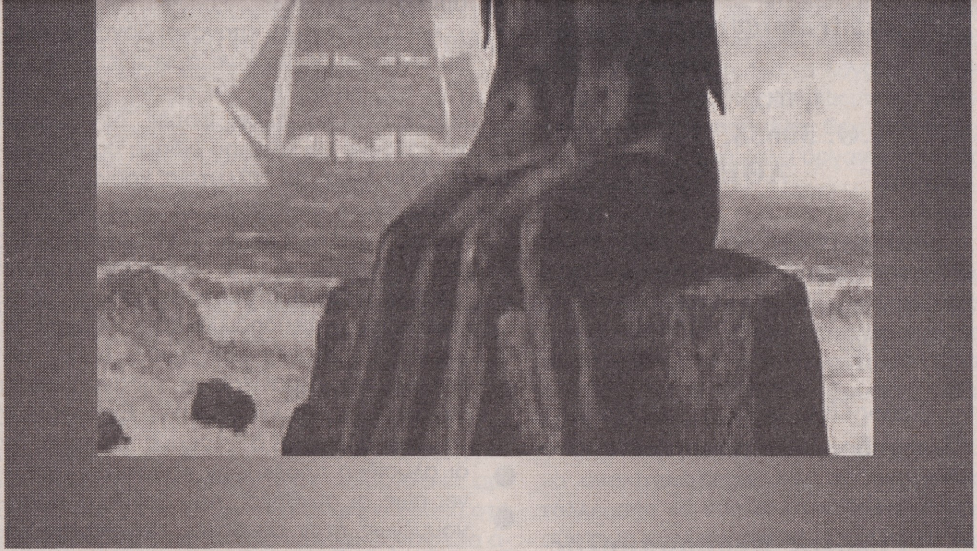
Είναι προφανές πως η χρονοκαθυστέρηση, μέσω του λεγόμενου δημοψηφίσματος δεν παρείχε τους απαραίτητους όρους για την εφαρμογή του σχεδιασμού απρόσκοπτα. Επιπρόσθετα, οι αντιθέσεις ανάμεσα στις διάφορες εξουσιαστικές κλίκες για το ξαναμοίρασμα περιοχών, κερδών και εξουσίας χρειάζονται εξομάλυνση στο μέτρο, βέβαια, του δυνατού. Η χρονοκαθυστέρηση θα πρέπει να συνδυαστεί με τον εθισμό των εξουσιαζόμενων στα νέα μέτρα που θα επιβάλλονται τμηματικά, αλλά και με τις μικροδιορθώσεις που θα γίνονται σ' αυτά από τους εκάστοτε σχηματισμούς διαχείρισης των εξουσιαστικών υποθέσεων.

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, τα κέντρα κυριαρχίας εγκατέστησαν την τριμερή κομματική διαχείριση και τον Παπαδήμο ως τοποτηρητή της εφαρμογής των σχεδίων τους. Άλλωστε, την «λύση» αυτήν την είχαν αναγγείλει από καιρό.

Είναι διαπιστωμένο πως με κάθε ευκαιρία οι ιθύνοντες της ευρωπαϊκής κυριαρχίας έχουν δηλώσει σε όλους τους τόνους και τις αποχρώσεις πως πρέπει να παρθούν μέτρα ώστε να διαφυλαχθεί η ευρωζώνη από τις διαταράξεις που προκάλεσε το «πρόβλημα» της Ελλάδας. Η σωτηρία της ευρωζώνης είναι ένα συνεχές πρόταγμα, τουλάχιστον της τριμερούς, άλλοτε με δηλώσεις του Βενιζέλου και άλλοτε της Τζαβέλα από το ΛΑ.Ο.Σ. Δεν υστερούν και οι υπόλοιποι που με τη συνολικότερη τους στάση ενισχύουν και με το παραπάνω αυτή την «κολοσσιαία» προσπάθεια. Παρ' όλο που στο διάστημα που μεσολάβησε από την ανάληψη των διαχειριστικών υποθέσεων της κυριαρχίας από το ΠΑΣΟΚ πέρασαν δύο και

Μια επανάσταση που ... να προκαλεί τα όποια τερτίπια θα μπορούσαν να θέσουν σε εφαρμογή οι «διαφωνούντες». Αλλά γι' αυτά τα τερτίπια δεν είναι ακόμη αργά, απ' ότι φαίνεται...

Εννοείται πως το παραμύθι για τις δήθεν δυσκολίες κάτω από τις οποίες τοποθετήθηκε ο «άμισθος» αυτός σύμβουλος του Γιωργάκη στη θέση του πρωθυπουργού απευθύνεται σε αφελείς ή κορόιδα. Απλά το σενάριο έπρεπε να παιχτεί με τέτοιο τρόπο ώστε να συγκαλυφθεί το περιεχόμενο των διαβουλεύσεων, οι οποίες δεν είχαν σχέση με το πρόσωπο αυτό καθ' εαυτό, αλλά με άλλους διακανονισμούς στο πλαίσιο που αφορά τα συμφέροντα και ενδιαφέροντα της εγχώριας εξουσίας και της ευρύτερης κυριαρχίας, στην οποία αυτή είναι ενταγμένη.

Δεν χωρά κανενός είδους αμφιβολία πως η επιλογή του και οι υποκλίσεις των κομματικών υπηρετών προς τις απαιτήσεις των «έξωθεν» παραγόντων είναι κάκιστοι οιωνοί. Ο ευνοούμενος της Trilateral Comission (τριμερούς επιτροπής) είναι προφανές πως έρχεται να υπηρετήσει τα συμφέροντα της ενοποιημένης κυριαρχίας.

Επομένως, είναι λαθεμένη και προφανώς σκόπιμη προσπάθεια να στραφεί η προσοχή του κόσμου, αλλά και τα δημοσιογραφικά «πυρά» στη Γερμανία, η οποία αναμφισβήτητα αποτελεί μεν την αιχμή του δόρατος για την επίτευξη των σχεδίων της κυριαρχίας, αλλά δεν εργάζεται για δικό της λογαριασμό μόνο. Αυτή, άλλωστε, είναι που πρωτοστάτησε στη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας ανοίγοντας τις πόρτες για να περάσουν οι ΗΠΑ στις χώρες της πρώην γιουγκοσλαβικής ομοσπονδίας.

Σ' ότι αφορά την Trilateral Comission, στην οποία αναφερθήκαμε προηγουμένως αρκεί να θυμίσουμε πως αυτή ιδρύθηκε από τον David Rockefeller τον Ιούλιο του 1973 προκειμένου να υλοποιείται με τον πλέον αποτελεσματικό και γρήγορο τρόπο η συνεργασία ανάμεσα στις ΗΠΑ, την Ευρώπη και την Ιαπωνία. Ουσιαστικά αποτελεί ένα αυστηρά δομημένο μέσο για την προώθηση του σχεδίου ενοποίησης της κυριαρχίας που τέθηκε σε εφαρμογή τις επόμενες δεκαετίας. Τίποτα δεν είναι τυχαίο, όπως και η σύσταση της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ, η οποία ιδρύθηκε δύο δεκαετίες πιο πριν (1954) με την πρόφαση της «ανησυχίας» από την εξάπλωση του αντιαμερικανισμού στην Ευρώπη και για να προωθήσει την «κατανόηση» ανάμεσα στον πολιτισμό των ΗΠΑ και της Ευρώπης.

Ας δούμε, λοιπόν, κάποιες διαστάσεις της παρούσας κατάστασης.

Δεν θα μπορούσε να υπάρξει έστω και ένας άνθρωπος που να πιστεύει πως όλα όσα έχουν προκύψει δεν αφορούν τις ενοποιητικές διαδικασίες, και πως οφείλονται σε κάποια κρίση που υποτίθεται πως υπάρχει.

Όσοι μιλούν με όρους «κρίσης», δυστυχώς αδυνατούν να ξεφύγουν από τις δαγκάνες που έχει στήσει η κυριαρχία προκειμένου να διαμορφώσει τους νέους όρους σκλαβιάς.

Μιας σκλαβιάς που στο λεγόμενο οικονομικό πεδίο θα οδηγήσει σε αυτό που ονομάζεται «κινεζοποίηση» των μισθών και των εισοδημάτων και στο κοινωνικό πεδίο ακόμα πιο ασφυκτικό κλοιό πάνω στις ζωές και τις κάθε είδους δραστηριότητες των ανθρώπων. Ο οικονομισμός κτυπά με πολλαπλούς τρόπους στον υλικό τομέα προκειμένου να επιτύχει την άλωση του πνεύματος των ανθρώπων. Εκεί μπορεί και βασιλεύει η ελευθερία. Σ' ό,τι αφορά το ρόλο του λεγόμενου πολιτικού πεδίου, αυτό δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε πως είναι ένα ακόμη κατασκεύασμα που διευκολύνει την διεκπεραίωση των εκάστοτε εξουσιαστικών σχεδίων, παρασύροντας τη σκέψη και την δράση των ανθρώπων σε αδιέξοδα μονοπάτια.

Για να γίνει κάπως κατανοητός ο ρόλος της πολιτικής ως μέσο αποπροσανατολισμού και εξαπάτησης, δεν έχουμε παρά να θυμηθούμε το πώς προβάλλεται ο ένας πολιτικός και πως υποβιβάζεται ο άλλος για να γίνει, μετά, το αντίθετο και να συνεχίζεται ο φαύλος κύκλος. Όταν τα παπαγαλάκια της εξουσίας θέλουν να λιβανίσουν τον εκλεκτό των αφεντικών τους θα φτάσουν στο σημείο να μιλήσουν για σωστή και λάθος διατύπωση λέξεων και προτάσεων, όπως στην περίπτωση Παπαδήμου-Παπανδρέου. Λες και το πρόβλημα των ανθρώπων είναι το σωστό συντακτικό και η άρθρωση λέξεων κι όχι το γεγονός πως και ο ένας και ο άλλος υπηρετούν την κυριαρχία, που σημαίνει την συνεχή συσσώρευση δεινών πάνω στα κοινωνικά σύνολα. Τα φραστικά παιχνίδια παίζουν σοβαρό ρόλο στην παραπλάνηση και στον εξοστρακισμό

συνέχεια στη σελίδα 4

μίας, πόσο μάλλον τα κουρελιασμένα νεύρα και την κλονισμένη προσωπικότητα του

του τον Αντώνη Σαμαρά, ότι, λέει, θα παραμερίσουν όλοι για να διαβεί ο Σαμαράς,

σε τρία-τέσσερα υπουργεία έχει σταματήσει αυτά τα βαρυσήμαντα «η πατρίς κινδυ-

τρελαίου με ένα απόφθεγμα σαν κι αυ-

δείνωση των συνθηκών επιβίωσης.

Είναι προφανές πως η χρονοκαθυστέρηση, μέσω του λεγόμενου δημοψηφίσματος δεν παρείχε τους απαραίτητους όρους για την εφαρμογή του σχεδιασμού απρόσκοπτα. Επιπρόσθετα, οι αντιθέσεις ανάμεσα στις διάφορες εξουσιαστικές κλίκες για το ξαναμοίρασμα περιοχών, κερδών και εξουσίας χρειάζονται εξομάλυνση στο μέτρο, βέβαια, του δυνατού. Η χρονοκαθυστέρηση θα πρέπει να συνδυαστεί με τον εθισμό των εξουσιαζόμενων στα νέα μέτρα που θα επιβάλλονται τμηματικά, αλλά και με τις μικροδιορθώσεις που θα γίνονται σ' αυτά από τους εκάστοτε σχηματισμούς διαχείρισης των εξουσιαστικών υποθέσεων.

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, τα κέντρα κυριαρχίας εγκατέστησαν την τριμερή κομματική διαχείριση και τον Παπαδήμο ως τοποτηρητή της εφαρμογής των σχεδίων τους. Άλλωστε, την «λύση» αυτήν την είχαν αναγγείλει από καιρό.

Είναι διαπιστωμένο πως με κάθε ευκαιρία οι ιθύνοντες της ευρωπαϊκής κυριαρχίας έχουν δηλώσει σε όλους τους τόνους και τις αποχρώσεις πως πρέπει να παρθούν μέτρα ώστε να διαφυλαχθεί η ευρωζώνη από τις διαταράξεις που προκάλεσε το «πρόβλημα» της Ελλάδας. Η σωτηρία της ευρωζώνης είναι ένα συνεχές πρόταγμα, τουλάχιστον της τριμερούς, άλλοτε με δηλώσεις του Βενιζέλου και άλλοτε της Τζαβέλα από το ΛΑ.Ο.Σ. Δεν υστερούν και οι υπόλοιποι που με τη συνολικότερη τους στάση ενισχύουν και με το παραπάνω αυτή την «κολοσσιαία» προσπάθεια. Παρ' όλο που στο διάστημα που μεσολάβησε από την ανάληψη των διαχειριστικών υποθέσεων της κυριαρχίας από το ΠΑΣΟΚ πέρασαν δύο και διαβουλεύσεων, οι οποίες δεν είχαν σχέση με το πρόσωπο αυτό καθ' εαυτό, αλλά με άλλους διακανονισμούς στο πλαίσιο που αφορά τα συμφέροντα και ενδιαφέροντα της εγχώριας εξουσίας και της ευρύτερης κυριαρχίας, στην οποία αυτή είναι ενταγμένη.

Δεν χωρά κανενός είδους αμφιβολία πως η επιλογή του και οι υποκλίσεις των κομματικών υπηρετών προς τις απαιτήσεις των «έξωθεν» παραγόντων είναι κάκιστοι οιωνοί. Ο ευνοούμενος της Trilateral Comission (τριμερούς επιτροπής) είναι προφανές πως έρχεται να υπηρετήσει τα συμφέροντα της ενοποιημένης κυριαρχίας.

Επομένως, είναι λαθεμένη και προφανώς σκόπιμη προσπάθεια να στραφεί η προσοχή του κόσμου, αλλά και τα δημοσιογραφικά «πυρά» στη Γερμανία, η οποία αναμφισβήτητα αποτελεί μεν την αιχμή του δόρατος για την επίτευξη των σχεδίων της κυριαρχίας, αλλά δεν εργάζεται για δικό της λογαριασμό μόνο. Αυτή, άλλωστε, είναι που πρωτοστάτησε στη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας ανοίγοντας τις πόρτες για να περάσουν οι ΗΠΑ στις χώρες της πρώην γιουγκοσλαβικής ομοσπονδίας.

Σ' ότι αφορά την Trilateral Comission, στην οποία αναφερθήκαμε προηγουμένως αρκεί να θυμίσουμε πως αυτή ιδρύθηκε από τον David Rockefeller τον Ιούλιο του 1973 προκειμένου να υλοποιείται με τον πλέον αποτελεσματικό και γρήγορο τρόπο η συνεργασία ανάμεσα στις ΗΠΑ, την Ευρώπη και την Ιαπωνία. Ουσιαστικά αποτελεί ένα αυστηρά δομημένο μέσο για την προώθηση του σχεδίου ενοποίησης της κυριαρχίας που τέθηκε σε εφαρμογή τις επόμενες δεκαετίας. Τίποτα δεν είναι τυχαίο, όπως και η σύσταση της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ, η οποία ιδρύθηκε δύο δεκαετίες πιο πριν (1954) με την πρόφαση της «ανησυχίας» από την εξάπλωση του αντιαμερικανισμού στην Ευρώπη και για να προωθήσει την «κατανόηση» ανάμεσα στον πολιτισμό των ΗΠΑ και της Ευρώπης.

Ας δούμε, λοιπόν, κάποιες διαστάσεις της παρούσας κατάστασης.

Δεν θα μπορούσε να υπάρξει έστω και ένας άνθρωπος που να πιστεύει πως όλα όσα έχουν προκύψει δεν αφορούν τις ενοποιητικές διαδικασίες, και πως οφείλονται σε κάποια κρίση που υποτίθεται πως υπάρχει.

Όσοι μιλούν με όρους «κρίσης», δυστυχώς αδυνατούν να ξεφύγουν από τις δαγκάνες που έχει στήσει η κυριαρχία προκειμένου να διαμορφώσει τους νέους όρους σκλαβιάς.

Μιας σκλαβιάς που στο λεγόμενο οικονομικό πεδίο θα οδηγήσει σε αυτό που ονομάζεται «κινεζοποίηση» των μισθών και των εισοδημάτων και στο κοινωνικό πεδίο ακόμα πιο ασφυκτικό κλοιό πάνω στις ζωές και τις κάθε είδους δραστηριότητες των ανθρώπων. Ο οικονομισμός κτυπά με πολλαπλούς τρόπους στον υλικό τομέα προκειμένου να επιτύχει την άλωση του πνεύματος των ανθρώπων. Εκεί μπορεί και βασιλεύει η ελευθερία. Σ' ό,τι αφορά το ρόλο του λεγόμενου πολιτικού πεδίου, αυτό δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε πως είναι ένα ακόμη κατασκεύασμα που διευκολύνει την διεκπεραίωση των εκάστοτε εξουσιαστικών σχεδίων, παρασύροντας τη σκέψη και την δράση των ανθρώπων σε αδιέξοδα μονοπάτια.

Για να γίνει κάπως κατανοητός ο ρόλος της πολιτικής ως μέσο αποπροσανατολισμού και εξαπάτησης, δεν έχουμε παρά να θυμηθούμε το πώς προβάλλεται ο ένας πολιτικός και πως υποβιβάζεται ο άλλος για να γίνει, μετά, το αντίθετο και να συνεχίζεται ο φαύλος κύκλος. Όταν τα παπαγαλάκια της εξουσίας θέλουν να λιβανίσουν τον εκλεκτό των αφεντικών τους θα φτάσουν στο σημείο να μιλήσουν για σωστή και λάθος διατύπωση λέξεων και προτάσεων, όπως στην περίπτωση Παπαδήμου-Παπανδρέου. Λες και το πρόβλημα των ανθρώπων είναι το σωστό συντακτικό και η άρθρωση λέξεων κι όχι το γεγονός πως και ο ένας και ο άλλος υπηρετούν την κυριαρχία, που σημαίνει την συνεχή συσσώρευση δεινών πάνω στα κοινωνικά σύνολα. Τα φραστικά παιχνίδια παίζουν σοβαρό ρόλο στην παραπλάνηση και στον εξοστρακισμό

συνέχεια στη σελίδα 4

μίας, πόσο μάλλον τα κουρελιασμένα νεύρα και την κλονισμένη προσωπικότητα του προστατευόμενου της στήλης μας, Αντώνη.

Τελικά, όχι μόνο υπέγραψε αλλά και προσέλαβε τον γιο του Ψυχάρη (του Συγκροτήματος) ως σύμβουλό του. Και αμέσως άρχισαν τα «σορόπια». Ο ίδιος ο Πρετεντέρης που γνωρίζει τα αδύνατα σημεία του, ανέλαβε να αγιογραφήσει με την πένα του τον Αντώνη Σαμαρά, ότι, λέει, θα παραμερίσουν όλοι για να διαβεί ο Σαμαράς, πώς τα έχει καταφέρει τόσο καλά και άλλες κολακείες. Όλοι τους έχουν βαλθεί να τρελάνουν αυτό το ντροπαλό παιδί από την Καλαμάτα.

Ο καταφερτζής Καρατζαφέρης που πρέπει να θεωρεί τον εαυτό του επιτυχημένο αφού «τρούπωσαν» δικοί του άνθρωποι σε τρία-τέσσερα υπουργεία έχει σταματήσει αυτά τα βαρυσήμαντα «η πατρίς κινδυνεύει» και τα τόσο γνώριμα «βυθιζόμεθα» και «χανόμεθα» και έχει όλο τον χρόνο να διατηρείται στο προσκήνιο με στιχάκια και ατάκες προσαρμοσμένα στο πνεύμα της εποχής.

Ποιος δεν θα χαμογελάσει στο κρύο του διαμέρισμα λόγω του πανάκριβου πετρελαίου με ένα απόφθεγμα σαν κι αυτό: *«Η Ευρώπη είναι σαν ένα τζάκι, πολύ μακριά κρυώνεις, πολύ κοντά καίγεσαι»;*

Λεόν

Σύντροφοι/ισσες
και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε έχουμε ενεργοποιήσει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απα-

συνέχεια από τη σελίδα 3

του νου. Στήνονται πονηρές διατυπώσεις παρασύροντας τους ανθρώπους σε εξουσιαστικές λογικές και πρακτικές.

Έτσι, κινδυνεύουν να προκαλέσουν ασυγκράτητη θυμηδία όλα όσα έχουν διατυπωθεί σχετικά με χούντα που δεν τελείωσε το '73 και που επαναλαμβάνονται με το ανάλογου περιεχομένου δημοκρατικών διεκδικήσεων σύνθημα.

Είναι προφανές πως με τέτοιου είδους διατυπώσεις κρύβεται η πραγματικότητα από εκείνους που σκοπίμως το προωθούν αλλά και από όσους το επαναλαμβάνουν με απερισκεψία. Επί πλέον, εξαγνίζεται το σύστημα με τον εξορκισμό κάποιων πολιτικών διαχειριστών, οι οποίοι, εφαρμόζουν κατά γράμμα τα όσα απαιτούνται για την λειτουργία του, που είναι η διατήρηση των όρων επιβολής. Στις παρούσες συνθήκες «χάνεται» μπροστά από τα μάτια των ανθρώπων η πραγματικότητα που έχει σχέση με την διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας τόσο σε ευρωπαϊκό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Χρειάζεται να το επαναλαμβάνουμε επειδή είναι κουραστικό να συνεχίζεται το κυνήγι της ουράς από τον σκύλο. Το έχουμε διατυπώσει και άλλες φορές: δεν έχουμε να κάνουμε με κάποιου είδους υποδούλωση που έγινε τα τελευταία χρόνια ή που προκλήθηκε πρόσφατα. Ούτε με μια χούντα, η οποία άμα φύγει, θα λάμψει ο ήλιος της ελευθερίας και της ευημερίας. Γι' αυτό και τα διάφορα ευφυολογήματα με τα οποία τίθενται ψευδοδιλλήματα ανάμεσα σε αλυσίδες που φέρνουν (τώρα) δήθεν τον κίνδυνο της τυραννίας. Η τυραννία και η σκλαβιά υπήρχε και υπάρχει. Εκφραζόταν και εκφράζεται με διάφορους τρόπους. Αν οι αλυσίδες προέκυψαν πρόσφατα σημαίνει πως οι συνθήκες που ζούσαμε προηγουμένως ήταν συνθήκες ελευθερίας και συνεπώς η δράση μας ενάντια σ' ό,τι υπήρχε δεν είχε κάποια ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα ή (το ουσιαστικότερο που προκύπτει) πως ήταν απλά μια πάλη για δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις μέσα σ' ένα ελεύθερο καθεστώς. Αυτά, όμως, τα πράγματα θεωρούν τον εαυτό τους αναρχικό και το εννοούν.

Το ίδιο υποκριτική και κωμική είναι η εικόνα κάποιων που σκίζουν τα ρούχα τους επειδή, τάχα μου, στην τριμερή συμμετέχει ο ΛΑ.Ο.Σ. Δηλαδή αν συμμετείχαν οι αριστεροί και οι δημοκράτες θα ήταν ανεκτή αυτή η κατάσταση; «Κακά» τα ψέματα. Οι εθνικιστές όπως και οι Απριλιανοί είναι κομμάτι του συστήματος. Το ίδιο ισχύει για τους αριστερούς και τους κομμουνιστές. Όσοι δεν το έχουν καταλάβει ή δεν το αποδέχονται, επειδή φοβούνται μην πέσει ο ουρανός να τους πλακώσει, θα συνεχίσουν να κυνηγούν την ουρά τους και θα παραπλανούν όσους αγωνίζονται για έναν καλύτερο κόσμο.

Κρίση και ενοποιητική διαδικασία

Η υποτιθέμενη κρίση είναι, επίσης, το μέσο για την αναδιανομή των περιοχών εξουσίας κι εκμετάλλευσης μαζί με τους σκλάβους, οι οποίοι όμως προκειμένου να ενισχυθούν οι διάφορες ομάδες οικονομικής και πολιτικής εξουσίας θα πρέπει να εξαθλιωθούν. Είναι οι φαντάροι ενός πολέμου που δεν τον επέλεξαν αλλά που θα τον υποστούν, εφ' όσον δε αντιταχθούν σ' αυτόν τον πόλεμο και κυρίως στις δυνάμεις που τον διεξάγουν, τα κέντρα κυριαρχίας.

Η δυνατότητα που έχουν αυτά τα κέντρα στην Ευρώπη, αλλά και παγκόσμια, είναι δεδομένη και η διαδικασία ενοποίησης θα προχωρήσει με ή χωρίς ευρωζώνη, με ή χωρίς ευρωπαϊκή ένωση. Απλά, άλλοι όροι θα υπάρξουν στην μία και άλλοι στην άλλη περίπτωση. Η ενοποίηση της κυριαρχίας δεν πρόκειται να σταματήσει. Μπορεί να καθυστερήσει ή να επιταχυνθεί. Είναι ενδεχόμενο κάποια τμήματα από τους σχηματισμούς να αποσπαστούν ή να αποκοπούν προσωρινά. Αυτά, όμως, θα επιφέρουν μερικές ανώδυνες τροποποιήσεις στον σχεδιασμό, όσο ο παράγοντας που ονομάζεται **ουσιαστική απελευθερωτική δράση** δεν αναδειχτεί με δυναμικό τρόπο.

Τα εναλλακτικά σενάρια που έχουν στη διάθεση τους οι εξουσιαστές είναι πολλά

πό 22 χρόνια σήμαινε πως όλοι οι πολιτικοί μηχανισμοί θα υπηρετούσαν αυτό το στόχο. Όμως μέχρι να γίνει αυτό αντιληπτό από τον κόσμο, που έχει βιώσει μια προηγούμενη εικόνα των πολιτικών διαχειριστών, αυτή που ίσχυε στις προ-ενοποίησης συνθήκες, θα έχει χαθεί χρόνος και αρκετές ευκαιρίες και δυνατότητες ουσιαστικής δράσης.

Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου παράξενο που στα μάτια του περισσότερου κόσμου, που αγωνίζεται, οι πολιτικοί μοιάζουν να είναι ξένοι με αυτό που είχε καθιερωθεί στα μυαλά των ανθρώπων. Μοιάζουν με μαριονέττες στα χέρια κάποιων πολύ καλά εκπαιδευμένων παιχτών. Κι αυτό είναι μια αλήθεια. Όπως αλήθεια είναι πως ο κόσμος θα

με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

στημα με τον εξορκισμό κάποιων πολιτικών διαχειριστών, οι οποίοι, εφαρμόζουν κατά γράμμα τα όσα απαιτούνται για την λειτουργία του, που είναι η διατήρηση των όρων επιβολής. Στις παρούσες συνθήκες «χάνεται» μπροστά από τα μάτια των ανθρώπων η πραγματικότητα που έχει σχέση με την διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας τόσο σε ευρωπαϊκό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Χρειάζεται να το επαναλαμβάνουμε επειδή είναι κουραστικό να συνεχίζεται το κυνήγι της ουράς από τον σκύλο. Το έχουμε διατυπώσει και άλλες φορές: δεν έχουμε να κάνουμε με κάποιου είδους υποδούλωση που έγινε τα τελευταία χρόνια ή που προκλήθηκε πρόσφατα. Ούτε με μια χούντα, η οποία άμα φύγει, θα λάμψει ο ήλιος της ελευθερίας και της ευημερίας. Γι' αυτό και τα διάφορα ευφυολογήματα με τα οποία τίθενται ψευδοδιλλήματα ανάμεσα σε αλυσίδες που φέρνουν (τώρα) δήθεν τον κίνδυνο της τυραννίας. Η τυραννία και η σκλαβιά υπήρχε και υπάρχει. Εκφραζόταν και εκφράζεται με διάφορους τρόπους. Αν οι αλυσίδες προέκυψαν πρόσφατα σημαίνει πως οι συνθήκες που ζούσαμε προηγουμένως ήταν συνθήκες ελευθερίας και συνεπώς η δράση μας ενάντια σ' ό,τι υπήρχε δεν είχε κάποια ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα ή (το ουσιαστικότερο που προκύπτει) πως ήταν απλά μια πάλη για δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις μέσα σ' ένα ελεύθερο καθεστώς. Αυτά, όμως, τα πράγματα όχι μόνο δεν είναι σοβαρά αλλά και δεν θα μπορούσαν να διατυπώνονται από όσους

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

κόσμο.

Κρίση και ενοποιητική διαδικασία

Η υποτιθέμενη κρίση είναι, επίσης, το μέσο για την αναδιανομή των περιοχών εξουσίας κι εκμετάλλευσης μαζί με τους σκλάβους, οι οποίοι όμως προκειμένου να ενισχυθούν οι διάφορες ομάδες οικονομικής και πολιτικής εξουσίας θα πρέπει να εξαθλιωθούν. Είναι οι φαντάροι ενός πολέμου που δεν τον επέλεξαν αλλά που θα τον υποστούν, εφ' όσον δε αντιταχθούν σ' αυτόν τον πόλεμο και κυρίως στις δυνάμεις που τον διεξάγουν, τα κέντρα κυριαρχίας.

Η δυνατότητα που έχουν αυτά τα κέντρα στην Ευρώπη, αλλά και παγκόσμια, είναι δεδομένη και η διαδικασία ενοποίησης θα προχωρήσει με ή χωρίς ευρωζώνη, με ή χωρίς ευρωπαϊκή ένωση. Απλά, άλλοι όροι θα υπάρξουν στην μία και άλλοι στην άλλη περίπτωση. Η ενοποίηση της κυριαρχίας δεν πρόκειται να σταματήσει. Μπορεί να καθυστερήσει ή να επιταχυνθεί. Είναι ενδεχόμενο κάποια τμήματα από τους σχηματισμούς να αποσπαστούν ή να αποκοπούν προσωρινά. Αυτά, όμως, θα επιφέρουν μερικές ανώδυνες τροποποιήσεις στον σχεδιασμό, όσο ο παράγοντας που ονομάζεται **ουσιαστική απελευθερωτική δράση** δεν αναδειχτεί με δυναμικό τρόπο.

Τα εναλλακτικά σενάρια που έχουν στη διάθεσή τους οι εξουσιαστές είναι πολλά και οι κινήσεις, παραπλανητικές ή πραγματικές, οφείλονται στην τεράστια κινητικότητα που υπάρχει γενικότερα στο εσωτερικό των δομών τους, χωρίς αυτό να σημαίνει πως απομακρύνονται από τον βασικό σχεδιασμό. Το αποτέλεσμα που θα προκύψει είναι προδιαγεγραμμένο. Δεν έχει σημασία λοιπόν με ποιο τρόπο θα φτάσουν. Αν αυτός θα γίνει με «σκληρό» ή «μαλακό» ευρώ, με ευρώ ή δολάριο με κανένα από αυτά τα νομίσματα και την επιστροφή στα προηγούμενα ή με την κατασκευή άλλου ή άλλων νομισμάτων. Το τελικό αποτέλεσμα της περιόδου που θα διανυθεί θα καθορίσει και τη μορφή του νέου νομίσματος που θα ξεπεράσει τα ήδη υπάρχοντα, όταν οι δυνάμεις της κυριαρχίας θα οριοθετήσουν τις μεταξύ τους ισορροπίες.

Η ευρωπαϊκή ενοποίηση όπως και η ευρωζώνη, είναι τα μέσα για την επίτευξη τόσο της ενοποιητικής διαδικασίας της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο όσο και

πό 22 χρόνια σήμαινε πως όλοι οι πολιτικοί μηχανισμοί θα υπηρετούσαν αυτό το στόχο. Όμως μέχρι να γίνει αυτό αντιληπτό από τον κόσμο, που έχει βιώσει μια προηγούμενη εικόνα των πολιτικών διαχειριστών, αυτή που ίσχυε στις προ-ενοποίησης συνθήκες, θα έχει χαθεί χρόνος και αρκετές ευκαιρίες και δυνατότητες ουσιαστικής δράσης.

Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου παράξενο που στα μάτια του περισσότερου κόσμου, που αγωνίζεται, οι πολιτικοί μοιάζουν να είναι ξένοι με αυτό που είχε καθιερωθεί στα μυαλά των ανθρώπων. Μοιάζουν με μαριονέτες στα χέρια κάποιων πολύ καλά εκπαιδευμένων παιχτών. Κι αυτό είναι μια αλήθεια. Όπως αλήθεια είναι πως ο κόσμος θα χρειαστεί κάποιο χρόνο και σίγουρα θα απαιτηθούν λειτουργικές διεργασίες για να συνειδητοποιήσει τις νεοσύστατες συνθήκες και τους τρόπους απελευθερωτικής δράσης που αυτές καθορίζουν. Όπως είναι δεδομένο πως οι πολιτικές μαριονέτες θα γίνονται ολοένα και πιο ισχυρές. Μικρό δείγμα μας προσφέρει το σήμερα. Οι αδύναμοι, κατάπτυστοι και προπηλακισμένοι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ εξακολουθούν να διαχειρίζονται τις εξουσιαστικές υποθέσεις πλαισιωμένοι και από τα υπόλοιπα κόμματα (ακόμα και από αυτά που δεν συμμετέχουν στην τριμερή). Γίνονται ακόμα πιο ισχυροί στο έργο τους και ασχημονούν ασύδοτοι, στηριγμένοι στις πλάτες της Ευρωπαϊκής κυριαρχίας. Μπορεί κανείς να φανταστεί πως θα ενεργούν μετά από μερικά χρόνια, εάν ολοκληρωθεί ο σχεδιασμός;

Και αυτό που λέμε δεν είναι μια ανυπόστατη υπόθεση. Επειδή η ενοποίηση της κυριαρχίας απαιτεί και θα κατασκευάσει

σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 10ος, ΦΥΛΛΟ 111
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ:
ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

ποια τίθενται ψευδοδιλήμματα ανάμεσα σε αλυσίδες που φέρνουν (τώρα) δήθεν τον κίνδυνο της τυραννίας. Η τυραννία και η σκλαβιά υπήρχε και υπάρχει. Εκφραζόταν και εκφράζεται με διάφορους τρόπους. Αν οι αλυσίδες προέκυψαν πρόσφατα σημαίνει πως οι συνθήκες που ζούσαμε προηγουμένως ήταν συνθήκες ελευθερίας και συνεπώς η δράση μας ενάντια σ' ό,τι υπήρχε δεν είχε κάποια ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα ή (το ουσιαστικότερο που προκύπτει) πως ήταν απλά μια πάλη για δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις μέσα σ' ένα ελεύθερο καθεστώς. Αυτά, όμως, τα πράγματα όχι μόνο δεν είναι σοβαρά αλλά και δεν θα μπορούσαν να διατυπώνονται από όσους

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
***
Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ
ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ
Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

χωρίς ευρωπαϊκή ένωση. Απλά, άλλοι όροι θα υπάρξουν στην μία και άλλοι στην άλλη περίπτωση. Η ενοποίηση της κυριαρχίας δεν πρόκειται να σταματήσει. Μπορεί να καθυστερήσει ή να επιταχυνθεί. Είναι ενδεχόμενο κάποια τμήματα από τους σχηματισμούς να αποσπαστούν ή να αποκοπούν προσωρινά. Αυτά, όμως, θα επιφέρουν μερικές ανώδυνες τροποποιήσεις στον σχεδιασμό, όσο ο παράγοντας που ονομάζεται **ουσιαστική απελευθερωτική δράση** δεν αναδειχτεί με δυναμικό τρόπο.

Τα εναλλακτικά σενάρια που έχουν στη διάθεσή τους οι εξουσιαστές είναι πολλά και οι κινήσεις, παραπλανητικές ή πραγματικές, οφείλονται στην τεράστια κινητικότητα που υπάρχει γενικότερα στο εσωτερικό των δομών τους, χωρίς αυτό να σημαίνει πως απομακρύνονται από τον βασικό σχεδιασμό. Το αποτέλεσμα που θα προκύψει είναι προδιαγεγραμμένο. Δεν έχει σημασία λοιπόν με ποιο τρόπο θα φτάσουν. Αν αυτός θα γίνει με «σκληρό» ή «μαλακό» ευρώ, με ευρώ ή δολάριο με κανένα από αυτά τα νομίσματα και την επιστροφή στα προηγούμενα ή με την κατασκευή άλλου ή άλλων νομισμάτων. Το τελικό αποτέλεσμα της περιόδου που θα διανυθεί θα καθορίσει και τη μορφή του νέου νομίσματος που θα ξεπεράσει τα ήδη υπάρχοντα, όταν οι δυνάμεις της κυριαρχίας θα οριοθετήσουν τις μεταξύ τους ισορροπίες.

Η ευρωπαϊκή ενοποίηση όπως και η ευρωζώνη, είναι τα μέσα για την επίτευξη τόσο της ενοποιητικής διαδικασίας της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο όσο και του νέου καταμερισμού που έχει αρχίσει να υλοποιείται. Ενός καταμερισμού ο οποίος δεν θα έχει προηγούμενο και δια μέσου του οποίου οι ανά τον κόσμο εξουσιαστές θεωρούν πως θα εδραιώσουν για πολλές δεκαετίες την ισχύ τους πάνω στον πλανήτη, αλλά και στα ανθρώπινα σύνολα. Είναι, πλέον, δεδομένο πως οι χώρες που απαρτίζουν την λεκάνη της Μεσογείου θα αποτελέσουν την ευρύτερη και χαλαρότερη πλευρά της νέας «πραγματικότητας».

Θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν πως τα εργαλεία που χρησιμοποιούνται για την ανασύσταση των σύγχρονων όρων κυριαρχίας είναι πολυδιάστατα. Η εκκίνηση της διαδικασίας ενοποίησης της κυριαρχίας πριν από τον κόσμο, που έχει βιώσει μια προηγούμενη εικόνα των πολιτικών διαχειριστών, αυτή που ίσχυε στις προ-ενοποίησης συνθήκες, θα έχει χαθεί χρόνος και αρκετές ευκαιρίες και δυνατότητες ουσιαστικής δράσης.

Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου παράξενο που στα μάτια του περισσότερου κόσμου, που αγωνίζεται, οι πολιτικοί μοιάζουν να είναι ξένοι με αυτό που είχε καθιερωθεί στα μυαλά των ανθρώπων. Μοιάζουν με μαριονέτες στα χέρια κάποιων πολύ καλά εκπαιδευμένων παιχτών. Κι αυτό είναι μια αλήθεια. Όπως αλήθεια είναι πως ο κόσμος θα χρειαστεί κάποιο χρόνο και σίγουρα θα απαιτηθούν λειτουργικές διεργασίες για να συνειδητοποιήσει τις νεοσύστατες συνθήκες και τους τρόπους απελευθερωτικής δράσης που αυτές καθορίζουν. Όπως είναι δεδομένο πως οι πολιτικές μαριονέτες θα γίνονται ολοένα και πιο ισχυρές. Μικρό δείγμα μας προσφέρει το σήμερα. Οι αδύναμοι, κατάπτυστοι και προπηλακισμένοι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ εξακολουθούν να διαχειρίζονται τις εξουσιαστικές υποθέσεις πλαισιωμένοι και από τα υπόλοιπα κόμματα (ακόμα και από αυτά που δεν συμμετέχουν στην τριμερή). Γίνονται ακόμα πιο ισχυροί στο έργο τους και ασχημονούν ασύδοτοι, στηριγμένοι στις πλάτες της Ευρωπαϊκής κυριαρχίας. Μπορεί κανείς να φανταστεί πως θα ενεργούν μετά από μερικά χρόνια, εάν ολοκληρωθεί ο σχεδιασμός;

Και αυτό που λέμε δεν είναι μια ανυπόστατη υπόθεση. Επειδή η ενοποίηση της κυριαρχίας απαιτεί και θα κατασκευάσει δομές πανίσχυρες και αποκεντρωμένες. Αυτά θα είναι τα νέου τύπου προτεκτοράτα του άμεσου μέλλοντος. Ο ανασχηματισμός των κρατών δεν θα αποδυναμώσει τον κρατισμό αντίθετα θα τον ισχυροποιήσει σε πα-

γκόσμια κλίμακα. Μπορεί να γίνει κατανοητή η δύναμη που θα έχουν οι πολιτικοί-μαριονέττες της κυριαρχίας. Θα είναι προστατευόμοι αλλά και θεματοφύλακες των συμφερόντων μιας παγκόσμιας διακυβέρνησης. Μπορεί να μας αρέσει αυτό το μέλλον που ετοιμάζουν οι κρατούντες;

Μπορούν οι άνθρωποι να ξεχάσουν τις παρόλες των αριστερών λιβανιστών της ενωμένης Ευρώπης που υπόσχονταν ευημερία αλλά και «περισσότερη δημοκρατία»;

Τώρα θυμήθηκαν και πάλι την παλιά του τέχνη κι άρχισαν τα ίδια τροπάρια για άμεση δημοκρατία και άλλα κουραφέξαλα. Εδώ ο κόσμος καίγεται…

Ο ρόλος του ΚΚΕ

στο εξευτελιστικό ποσόν των 125 νέων δραχμών, δηλαδή σε 7 σελίνια της αγγλικής χάρτινης λίρας. Καυχώνταν ότι έβαζαν τα θεμέλια του μέλλοντος και αυτό πράγματι είναι η πικρή αλήθεια για τους κατατρεγμένους του ελλαδικού χώρου, αφού τα μέτρα λιτότητας που καθιέρωναν δυνάμωναν τους βιομήχανους, τους επιχειρηματίες και τους εμπόρους. Η κατάσταση είχε οδηγήσει σε απόγνωση τον κόσμο και ανάγκαζε τους εργάτες να κατεβαίνουν σε απεργίες.

Δεν χρειάζεται να επεκταθούμε σ' αυτό το χρονικό διάστημα και στην τεράστια βοήθεια που πρόσφερε το ΚΚΕ και η αριστερά γενικότερα στον κρατισμό.

Η προσπάθεια στήριξης των κρατικών επιδιώξεων και σχεδίων σε βάρος των ανθρώπων είναι δεδομένη. **Η συγκροτημένη εξουσιαστική κλίκα αναζητούσε σχεδόν από την εμφάνισή της μια θέση στο μπλοκ κυριαρχίας και εκμετάλλευσης και γι' αυτό έπρεπε να δώσει τα εχέγγυα μέχρι να φτάσει στο σημερινό σημείο του υποστηρικτή που εξακολουθεί και χρησιμοποιεί μια παλιά και φθαρμένη προσωπίδα, με την οποία κατάφερε πριν από εκατό και πλέον χρόνια να ξεκλέψει την εμπιστοσύνη των σκλαβωμένων και να ποδοπατήσει τα όνειρά τους για μια λεύτερη και δημιουργική ζωή, πνίγοντάς τα στο αίμα και την καταφρόνια.**

Η ίδρυση της ΕΔΑ ήρθε δύο χρόνια μετά την «συντριβή των κομμουνιστοσυμμοριτών στο Γράμμο και το Βίτσι», τον Αύγουστο του 1951 και αποτελούσε το μετωπικό σχήμα του ΚΚΕ. Λέγεται, και πολύ σωστά, πως ο φανατισμός καλλιεργείται για να διατηρούνται τα προσχήματα σ' αυτούς που πρέπει να παραμένουν υποχείρια των εξουσιαστικών σχεδιασμών. Επειδή παρά τους φανατισμούς, εκατέρωθεν, το κράτος (αλλά και οι ιθύνοντες του ΚΚΕ) ήξερε πως με την ίδρυση της ΕΔΑ θα χαλιναγωγούνταν το τεράστιο κύμα οργής, μίσους και πάθους που υπήρχε σ' ένα σημαντικό κομμάτι του κοινωνικού χώρου. Και πράγματι. Οι εκλογές του επόμενου μήνα της απέφεραν 10 έδρες στη Βουλή.

Η σταθερή πορεία ενίσχυσης του κρατισμού και της εξουσίας φάνηκε όλα τα επόμενα χρόνια μέχρι και την προετοιμασία του

«βρώμικο '89», με την συγκυβέρνηση ΚΚΕ-Συνασπισμού και Νέας Δημοκρατίας, για να ακολουθήσει η τότε τριμερής διακυβέρνηση με το ΠΑΣΟΚ τη ΝΔ και το ΚΚΕ-ΣΥΝ με πρωθυπουργό τον Ζολώτα.

Απέναντι σ' όλα αυτά

Αν κρίνουμε και από την εικόνα που παρουσίασε η τελευταία απεργιακή κινητοποίηση της 1ης Δεκεμβρίου, θα διαπιστώσουμε πως τα σκαμπανεβάσματα, οι εντάσεις και η υποτονικότητα οφείλονται σε πολλούς παράγοντες από τους οποίους θα ξεχωρίσουμε δύο.

Ο ένας αφορά την δυνατότητα ελέγχου του κόσμου μέσα από τις οργανωμένες κομματικοσυνδικαλιστικές κλίκες. Ο άλλος αφορά τον έλεγχο ως ένα βαθμό μέσα από την διασπορά ελπίδων διόρθωσης των «κακών μέτρων». Δηλαδή την αποδοχή μέσω της εξομάλυνσης. Έτσι αν το «χαράτσι», για παράδειγμα δεν συνδεθεί με την διακοπή της παροχής ρεύματος, αλλά ενοποιηθεί με άλλους φόρους, όλα θα είναι καλά! Η παλιά κλασσική λογική και τεχνική του «μη χείρον βέλτιστον». Οπότε, ο ντόρος για κάποιες «ακραίες» ρυθμίσεις οι οποίες θα εξομαλυνθούν «με αγάπη», κατά τον Βορίδη, ευελπιστούν πως θα αφήσει χώρο για να οριστικοποιηθούν τα μέτρα που ήδη έχουν παρθεί, για να ακολουθήσουν «με το μαλακό» τα επόμενα.

Αυτές όμως οι κινήσεις δεν μπορούν να τσιμεντάρουν τα ρήγματα που υπάρχουν, ούτε να ανακόψουν τις φυγόκεντρες κινήσεις. Γι' αυτό και επιστρατεύονται οι διάφορες εναλλαγές του δημοκρατισμού.

Για να μπορέσει, επομένως, όλη η προηγούμενη αντιθετική και εν μέρει ανταγωνιστική στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς κινητικότητα στον κοινωνικό χώρο να πάρει ένα μόνιμο χαρακτήρα και να διευρυνθεί, χρειάζεται η ανάπτυξη ουσιαστικών αγώνων από τους ανθρώπους. Αγώνων ενάντια στον κρατισμό σαν ιδεολογία, σε σχέση με τον χαρακτήρα που τείνει να έχει μέσα από την ανασύσταση του κράτους-προτεκτοράτου, αλλά και σαν υπερδομή. Επειδή, ο κρατισμός δεν είναι μια αφηρημένη έννοια. Α-

και τις συνιστώσες τους.

Η τεχνική του «σοκ και δέος» των κρατιστών χρειάζεται να αντιμετωπιστεί με όρους που να ενισχύουν, να αναδεικνύουν και να προωθούν το αναρχικό όραμα, σαν μια «ουτοπία» που μπορεί να φυτρώσει, να ανθίσει, να καρπίσει και να πλημμυρίσει τη Γη.

Χρειάζεται να ακολουθηθεί μια μη εξαρτημένη από συνθήκες και καταστάσεις πορεία. Για να μπορούμε να ισχυριστούμε πως συνεχίζουμε να χαράζουμε μια αναρχική πορεία. Οι αναρχικοί σ' αυτές τις συνθήκες οφείλουν να ξαναθυμηθούν πως σημαντικός συντελεστής της απελευθερωτικής σκέψης και δράσης τους είναι **ο μη ετεροκαθορισμός.**

Στον τομέα της δράσης μέσα στον κοινωνικό χώρο εκείνο που έχει σημασία στις παρούσες συνθήκες δεν είναι απλά μια συγκρουσιακή εξέλιξη σε επίπεδο δρόμου. Χρειάζεται ένα διαρκές σαμποτάρισμα των επιλογών των εξουσιαστών προτάσσοντας συνολικά απελευθερωτικά χαρακτηριστικά. Χρειάζεται το ξεπέρασμα κάθε αριστερής και κομμουνιστικής αυταπάτης, αντίληψης, πολιτικής και ιδεοληψίας, από αυτές που έχουν γίνει εμβόλιμα «οικείες».

Χρειάζεται να ξεκαθαρίσουμε πως **η αναρχία δεν έχει σχέση ούτε με τον κομμουνισμό, ούτε με το σοσιαλισμό, ούτε και με την κάθε λογής και διαλογής δημοκρατία. Επειδή υπήρχε πολύ πριν από όλα αυτά, επειδή είναι βαθιά ριζωμένη και ταυτισμένη με την ανθρώπινη ύπαρξη.**

Θεωρούμε πως οι στιγμές είναι ώριμες να προχωρήσουμε ξεκαθαρίζοντας τους ορίζοντες και την πορεία προς την αναρχία. Πολύς κόσμος έχει ανοιχτά τα αυτιά και τα μάτια του για να ακούσει και να συμπράξει με ό,τι θα τον ενθαρρύνει να δημιουργήσει τους όρους για ένα διαφορετικό τρόπο ζωής από αυτόν που του έχουν επιβάλλει, για μια νέα εποχή. Αυτήν την οποία εμείς ονομάζουμε αναρχία και που οφείλουμε ως αναρχικοί να συμβάλλουμε με όλες τις δυνάμεις μας ώστε να **αναδημιουργηθεί.**

Ας προχωρήσουμε, μη διστάζοντας, να τοποθετηθούν αν χρειαστεί, πολλά πράγματα στη σωστή τους θέση και να πεταχτούν άχρηστα και επιβλαβή κειμήλια.

γκόσμια κλίμακα. Μπορεί να γίνει κατανοητή η δύναμη που θα έχουν οι πολιτικοί-μαριονέττες της κυριαρχίας. Θα είναι προστατευόμοι αλλά και θεματοφύλακες των συμφερόντων μιας παγκόσμιας διακυβέρνησης. Μπορεί να μας αρέσει αυτό το μέλλον που ετοιμάζουν οι κρατούντες;

Μπορούν οι άνθρωποι να ξεχάσουν τις παρόλες των αριστερών λιβανιστών της ενωμένης Ευρώπης που υπόσχονταν ευημερία αλλά και «περισσότερη δημοκρατία»;

Τώρα θυμήθηκαν και πάλι την παλιά του τέχνη κι άρχισαν τα ίδια τροπάρια για άμεση δημοκρατία και άλλα κουραφέξαλα. Εδώ ο κόσμος καίγεται…

Ο ρόλος του ΚΚΕ και της αριστεράς

Είναι φανερό, πλέον, πως μετά την συγκρότηση της τριμερούς τον ρόλο της αντιπολίτευσης καταλαμβάνουν το ΚΚΕ (κυρίως) και οι λοιπές αριστερές δυνάμεις.

Έχει να φοβηθεί η οικονομική και πολιτική εξουσία από την άνοδο της αριστεράς και του ΚΚΕ; Και βέβαια όχι. Φοβάσαι ένα επικίνδυνο αντίπαλο όχι ένα πιστό σύμμαχο, ο οποίος σε κάθε δύσκολη στιγμή προσφέρει απλόχερα και με το αζημίωτο τις υπηρεσίες του στο σύστημα. Οι πρόσφατες εξετάσεις που έδωσε το ΚΚΕ στις 20 Οκτωβρίου είναι χαρακτηριστικό δείγμα επαναβεβαίωσης της πάγιας θέσης του. Το ΚΚΕ είτε από μόνο του είτε σε συνεργασία με την υπόλοιπη αριστερά είναι διαχρονικά το «καλό χαρτί» για τους κρατούντες εντός και εκτός ελλαδικού χώρου. Άλλωστε, είναι

Η προσπάθεια στήριξης των κρατικών επιδιώξεων και σχεδίων σε βάρος των ανθρώπων είναι δεδομένη. **Η συγκροτημένη εξουσιαστική κλίκα αναζητούσε σχεδόν από την εμφάνισή της μια θέση στο μπλοκ κυριαρχίας και εκμετάλλευσης και γι' αυτό έπρεπε να δώσει τα εχέγγυα μέχρι να φτάσει στο σημερινό σημείο του υποστηρικτή που εξακολουθεί και χρησιμοποιεί μια παλιά και φθαρμένη προσωπίδα, με την οποία κατάφερε πριν από εκατό και πλέον χρόνια να ξεκλέψει την εμπιστοσύνη των σκλαβωμένων και να ποδοπατήσει τα όνειρά τους για μια λεύτερη και δημιουργική ζωή, πνίγοντάς τα στο αίμα και την καταφρόνια.**

Η ίδρυση της ΕΔΑ ήρθε δύο χρόνια μετά την «συντριβή των κομμουνιστοσυμμοριτών στο Γράμμο και το Βίτσι», τον Αύγουστο του 1951 και αποτελούσε το μετωπικό σχήμα του ΚΚΕ. Λέγεται, και πολύ σωστά, πως ο φανατισμός καλλιεργείται για να διατηρούνται τα προσχήματα σ' αυτούς που πρέπει να παραμένουν υποχείρια των εξουσιαστικών σχεδιασμών. Επειδή παρά τους φανατισμούς, εκατέρωθεν, το κράτος (αλλά και οι ιθύνοντες του ΚΚΕ) ήξερε πως με την ίδρυση της ΕΔΑ θα χαλιναγωγούνταν το τεράστιο κύμα οργής, μίσους και πάθους που υπήρχε σ' ένα σημαντικό κομμάτι του κοινωνικού χώρου. Και πράγματι. Οι εκλογές του επόμενου μήνα της απέφεραν 10 έδρες στη Βουλή.

Η σταθερή πορεία ενίσχυσης του κρατισμού και της εξουσίας φάνηκε όλα τα επόμενα χρόνια μέχρι και την προετοιμασία του εδάφους για την απρόσκοπτη επιβολή της δικτατορίας της 21ης Απριλίου 1967.

Ας μην υπάρχουν αυταπάτες αν με την «εκ των πραγμάτων» πριμοδότηση της αριστεράς και του ΚΚΕ, στις επόμενες εκλογές δούμε υψηλά εκλογικά αποτελέσματα. Αυτό δεν είναι καλός οιωνός. Είναι καταλυτική η εμπειρία των εκλογών του 1958, όπου η ΕΔΑ ήλθε δεύτερο κόμμα με ποσοστό 24,43%, 79 έδρες και αναδείχθηκε σε αξιωματική αντιπολίτευση, για να παραχωρήσει στην συνέχεια όλη αυτή την κοινωνική δυναμική στη στήριξη της Ένωσης Κέντρου ενός από τους δύο πολιτικούς πόλους στήριξης του κρατισμού.

Η συκοφαντία και η ιδεολογική και πολιτική τρομοκρατία που εξαπολύθηκε από το συνασπισμό ΕΔΑ(ΚΚΕ)-ΕΚ, αλλά και τις λοιπές δημοκρατικές και εθνικές δυνάμεις εναντίον του ελληνικού προπομπού του Γαλλι-

Ο ένας αφορά την δυνατότητα ελέγχου του κόσμου μέσα από τις οργανωμένες κομματικοσυνδικαλιστικές κλίκες. Ο άλλος αφορά τον έλεγχο ως ένα βαθμό μέσα από την διασπορά ελπίδων διόρθωσης των «κακών μέτρων». Δηλαδή την αποδοχή μέσω της εξομάλυνσης. Έτσι αν το «χαράτσι», για παράδειγμα δεν συνδεθεί με την διακοπή της παροχής ρεύματος, αλλά ενοποιηθεί με άλλους φόρους, όλα θα είναι καλά! Η παλιά κλασσική λογική και τεχνική του «μη χείρον βέλτιστον». Οπότε, ο ντόρος για κάποιες «ακραίες» ρυθμίσεις οι οποίες θα εξομαλυνθούν «με αγάπη», κατά τον Βορίδη, ευελπιστούν πως θα αφήσει χώρο για να οριστικοποιηθούν τα μέτρα που ήδη έχουν παρθεί, για να ακολουθήσουν «με το μαλακό» τα επόμενα.

Αυτές όμως οι κινήσεις δεν μπορούν να τσιμεντάρουν τα ρήγματα που υπάρχουν, ούτε να ανακόψουν τις φυγόκεντρες κινήσεις. Γι' αυτό και επιστρατεύονται οι διάφορες εναλλαγές του δημοκρατισμού.

Για να μπορέσει, επομένως, όλη η προηγούμενη αντιθετική και εν μέρει ανταγωνιστική στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς κινητικότητα στον κοινωνικό χώρο να πάρει ένα μόνιμο χαρακτήρα και να διευρυνθεί, χρειάζεται η ανάπτυξη ουσιαστικών αγώνων από τους ανθρώπους. Αγώνων ενάντια στον κρατισμό σαν ιδεολογία, σε σχέση με τον χαρακτήρα που τείνει να έχει μέσα από την ανασύσταση του κράτους-προτεκτοράτου, αλλά και σαν υπερδομή. Επειδή, ο κρατισμός δεν είναι μια αφηρημένη έννοια. Αναπλάθεται απ' όλες τις εξουσιαστικές μερίδες. Αυτή η «ανάπλαση» επαναπροσδιορίζει τους ρόλους και τις θέσεις κάθε συστατικού της κυριαρχίας, σε πολιτικό, οικονομικό αλλά και γεωγραφικό τομέα.

Η ουσιαστική απελευθερωτική δράση, με άλλα λόγια η χάραξη σε βάθος της αναρχικής απελευθερωτικής δράσης και προοπτικής, χρειάζεται να αναδειχτεί με δυναμικά καταλυτι-

καθορισμός.

Στον τομέα της δράσης μέσα στον κοινωνικό χώρο εκείνο που έχει σημασία στις παρούσες συνθήκες δεν είναι απλά μια συγκρουσιακή εξέλιξη σε επίπεδο δρόμου. Χρειάζεται ένα διαρκές σαμποτάρισμα των επιλογών των εξουσιαστών προτάσσοντας συνολικά απελευθερωτικά χαρακτηριστικά. Χρειάζεται το ξεπέρασμα κάθε αριστερής και κομμουνιστικής αυταπάτης, αντίληψης, πολιτικής και ιδεοληψίας, από αυτές που έχουν γίνει εμβόλιμα «οικείες».

Χρειάζεται να ξεκαθαρίσουμε πως **η αναρχία δεν έχει σχέση ούτε με τον κομμουνισμό, ούτε με το σοσιαλισμό, ούτε και με την κάθε λογής και διαλογής δημοκρατία. Επειδή υπήρχε πολύ πριν από όλα αυτά, επειδή είναι βαθιά ριζωμένη και ταυτισμένη με την ανθρώπινη ύπαρξη.**

Θεωρούμε πως οι στιγμές είναι ώριμες να προχωρήσουμε ξεκαθαρίζοντας τους ορίζοντες και την πορεία προς την αναρχία. Πολύς κόσμος έχει ανοιχτά τα αυτιά και τα μάτια του για να ακούσει και να συμπράξει με ό,τι θα τον ενθαρρύνει να δημιουργήσει τους όρους για ένα διαφορετικό τρόπο ζωής από αυτόν που του έχουν επιβάλλει, για μια νέα εποχή. Αυτήν την οποία εμείς ονομάζουμε αναρχία και που οφείλουμε ως αναρχικοί να συμβάλλουμε με όλες τις δυνάμεις μας ώστε να **αναδημιουργηθεί**.

Ας προχωρήσουμε, μη διστάζοντας, να τοποθετηθούν αν χρειαστεί, πολλά πράγματα στη σωστή τους θέση και να πεταχτούν άχρηστα και επιβλαβή κειμήλια.

Συσπείρωση Αναρχικών

…της κυριαρχίας. Θα είναι προ-
στατευόμοι αλλά και θεματοφύλακες των συμφερόντων μιας παγκόσμιας διακυβέρνησης. Μπορεί να μας αρέσει αυτό το μέλλον που ετοιμάζουν οι κρατούντες;

Μπορούν οι άνθρωποι να ξεχάσουν τις παρόλες των αριστερών λιβανιστών της ενωμένης Ευρώπης που υπόσχονταν ευημερία αλλά και «περισσότερη δημοκρατία»;

Τώρα θυμήθηκαν και πάλι την παλιά του τέχνη κι άρχισαν τα ίδια τροπάρια για άμεση δημοκρατία και άλλα κουραφέξαλα. Εδώ ο κόσμος καίγεται…

Ο ρόλος του ΚΚΕ και της αριστεράς

Είναι φανερό, πλέον, πως μετά την συγκρότηση της τριμερούς τον ρόλο της αντιπολίτευσης καταλαμβάνουν το ΚΚΕ (κυρίως) και οι λοιπές αριστερές δυνάμεις.

Έχει να φοβηθεί η οικονομική και πολιτική εξουσία από την άνοδο της αριστεράς και του ΚΚΕ; Και βέβαια όχι. Φοβάσαι ένα επικίνδυνο αντίπαλο όχι ένα πιστό σύμμαχο, ο οποίος σε κάθε δύσκολη στιγμή προσφέρει απλόχερα και με το αζημίωτο τις υπηρεσίες του στο σύστημα. Οι πρόσφατες εξετάσεις που έδωσε το ΚΚΕ στις 20 Οκτωβρίου είναι χαρακτηριστικό δείγμα επαναβεβαίωσης της πάγιας θέσης του. Το ΚΚΕ είτε από μόνο του είτε σε συνεργασία με την υπόλοιπη αριστερά είναι διαχρονικά το «καλό χαρτί» για τους κρατούντες εντός και εκτός ελλαδικού χώρου. Άλλωστε, είναι χαρακτηριστικές οι ξεδιάντροπες στάσεις, τοποθετήσεις, προτάσεις, δηλώσεις και προθέσεις υποκειμένων όπως ο Κουβέλης, που προωθούνται μιντιακά για να δουλέψει το σύστημα.

Καθώς αυτόν τον μήνα συμπληρώνονται 67 χρόνια από τα Δεκεμβριανά, καλό θα είναι να θυμηθούμε πως η ουσιαστική πλέον είσοδος της αριστεράς και του ΚΚΕ στα κρατικά δρώμενα αρχίζει με την απελευθέρωση του ελλαδικού χώρου από την Ιταλική, Γερμανική και Βουλγαρική κατοχή. Το ΚΚΕ-ΕΑΜ-ΠΕΕΑ πήρε στην πρώτη μετα-κατοχική κυβέρνηση επτά(!!!) υπουργεία ανάμεσα στα οποία και αυτό της εργασίας, που το ανέλαβε ο κομμουνιστής Πορφυρογένης. Η πείνα και η εξαθλίωση του πληθυσμού συνεχίστηκε, Οι «προστάτες» της εργατικής τάξης καθόρισαν το μεροκάματο

νται τα προσχήματα σ' αυτούς που πρέπει να παραμένουν υποχείρια των εξουσιαστικών σχεδιασμών. Επειδή παρά τους φανατισμούς, εκατέρωθεν, το κράτος (αλλά και οι ιθύνοντες του ΚΚΕ) ήξερε πως με την ίδρυση της ΕΔΑ θα χαλιναγωγούνταν το τεράστιο κύμα οργής, μίσους και πάθους που υπήρχε σ' ένα σημαντικό κομμάτι του κοινωνικού χώρου. Και πράγματι. Οι εκλογές του επόμενου μήνα της απέφεραν 10 έδρες στη Βουλή.

Η σταθερή πορεία ενίσχυσης του κρατισμού και της εξουσίας φάνηκε όλα τα επόμενα χρόνια μέχρι και την προετοιμασία του εδάφους για την απρόσκοπτη επιβολή της δικτατορίας της 21ης Απριλίου 1967.

Ας μην υπάρχουν αυταπάτες αν με την «εκ των πραγμάτων» πριμοδότηση της αριστεράς και του ΚΚΕ, στις επόμενες εκλογές δούμε υψηλά εκλογικά αποτελέσματα. Αυτό δεν είναι καλός οιωνός. Είναι καταλυτική η εμπειρία των εκλογών του 1958, όπου η ΕΔΑ ήλθε δεύτερο κόμμα με ποσοστά 24,43%, 79 έδρες και αναδείχθηκε σε αξιωματική αντιπολίτευση, για να παραχωρήσει στην συνέχεια όλη αυτή την κοινωνική δυναμική στη στήριξη της Ένωσης Κέντρου ενός από τους δύο πολιτικούς πόλους στήριξης του κρατισμού.

Η συκοφαντία και η ιδεολογική και πολιτική τρομοκρατία που εξαπολύθηκε από το συνασπισμό ΕΔΑ(ΚΚΕ)-ΕΚ, αλλά και τις λοιπές δημοκρατικές και εθνικές δυνάμεις εναντίον του ελληνικού προπομπού του Γαλλικού Μάη του 1968, των Ιουλιανών του 1965, είναι χαρακτηριστική.

Αν ακολουθήσουμε τα χρόνια της δικτατορίας τότε είναι που θα διαπιστώσουμε την πλήρη πλέον εναρμόνιση του ΚΚΕ και της ευρύτερης αριστεράς με το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης, αποτελώντας τον προμαχώνα για την επιστροφή στη «δημοκρατική ομαλότητα». Όπερ και εγένετο. Το ΚΚΕ αμείφθηκε με την νομιμοποίηση και των δυο τμημάτων του.

Από εκεί και πέρα τα πράγματα ακολούθησαν τον καθιερωμένο δρόμο. Το ΚΚΕ και η αριστερά, εν γένει «είναι πια ένας αστός σεβαστός» σύμφωνα και με τους στίχους του αλησμόνητου Γιάννη Νεγρεπόντη. Η κορύφωση της ένταξης αλλά και της χρησιμότητας τους για το κράτος σε μια πράγματι δύσκολη στιγμή για αυτό ήρθε με το

σεις. Γι' αυτό και επιστρατεύονται οι διαφορες εναλλαγές του δημοκρατισμού.

Για να μπορέσει, επομένως, όλη η προηγούμενη αντιθετική και εν μέρει ανταγωνιστική στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς κινητικότητα στον κοινωνικό χώρο να πάρει ένα μόνιμο χαρακτήρα και να διευρυνθεί, χρειάζεται η ανάπτυξη ουσιαστικών αγώνων από τους ανθρώπους. Αγώνων ενάντια στον κρατισμό σαν ιδεολογία, σε σχέση με τον χαρακτήρα που τείνει να έχει μέσα από την ανασύσταση του κράτους-προτεκτοράτου, αλλά και σαν υπερδομή. Επειδή, ο κρατισμός δεν είναι μια αφηρημένη έννοια. Αναπλάθεται απ' όλες τις εξουσιαστικές μερίδες. Αυτή η «ανάπλαση» επαναπροσδιορίζει τους ρόλους και τις θέσεις κάθε συστατικού της κυριαρχίας, σε πολιτικό, οικονομικό αλλά και γεωγραφικό τομέα.

Η ουσιαστική απελευθερωτική δράση, η άλλα λόγια η χάραξη σε βάθος της αναρχικής απελευθερωτικής δράσης και προοπτικής, χρειάζεται να αναδειχτεί με δυναμικά καταλυτικό τρόπο. Για να γίνει κάτι τέτοιο χρειάζεται να καταστραφούν οι σκουριασμένες τροχιές που έχουν χρησιμοποιηθεί μέχρι τώρα. Χρειάζεται όραμα και όσο τον δυνατόν πιο βαθιά γνώση αυτού που υπάρχει και βρίσκεται σε κίνηση από τις εξουσιαστικές δυνάμεις

ζοντες και την πορεία προς την αναρχία. Πολύς κόσμος έχει ανοιχτά τα αυτιά και τα μάτια του για να ακούσει και να συμπράξει με ό,τι θα τον ενθαρρύνει να δημιουργήσει τους όρους για ένα διαφορετικό τρόπο ζωής από αυτόν που του έχουν επιβάλλει, για μια νέα εποχή. Αυτήν την οποία εμείς ονομάζουμε αναρχία και που οφείλουμε ως αναρχικοί να συμβάλλουμε με όλες τις δυνάμεις μας ώστε να **αναδημιουργηθεί**.

Ας προχωρήσουμε, μη διστάζοντας, να τοποθετηθούν αν χρειαστεί, πολλά πράγματα στη σωστή τους θέση και να πεταχτούν άχρηστα και επιβλαβή κειμήλια.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΠΕΙΝΑ: *Μια ακόμη εξουσιαστική πολιτική της εξαθλίωσης*

Στις αρχές του περασμένου μήνα, μια είδηση από το ΤΕΙ Λαμίας ήρθε να προστεθεί σε άλλες που διάσπαρτα λαμβάνουν χώρα ανά την επικράτεια. *«Μου είπαν φοιτητές ότι είχαν να φάνε δύο ημέρες...»*, δήλωσε ο πρόεδρος του ΤΕΙ Λαμίας, ως συνέπεια της απόφασης του υπουργείου Παιδείας να περικόψει τη σίτιση σε 1.200 φοιτητές από τους 2.500 σπουδαστές που σιτίζονταν στη σχολή με κριτήρια οικονομικής οικογενειακής κατάστασης. Είναι γνωστό ότι το κριτήριο της οικονομικής οικογενειακής κατάστασης προκύπτει από τα εισοδήματα που δηλώνονται στις ετήσιες φορολογικές δηλώσεις και που μεγάλο ποσοστό γιατρών, δικηγόρων, μηχανικών με υψηλά εισοδήματα, τα αποκρύπτουν δηλώνοντας ελάχιστα φορολογηθέντα εισοδήματα. Συνεπώς είναι πολύ πιθανό κάποιος που πραγματικά έχει ανάγκη την κάρτα σίτισης να την χάνει μετά από αυτή την απόφαση. Ψιλά γράμματα…

Οι συνέπειες τέτοιων αποφάσεων σε τοπικό ή περιφερειακό επίπεδο οδηγούν συχνά σε υποσιτισμό ή πείνα. Αντίστοιχες αποφάσεις που λαμβάνονται σε διεθνή FORA και οργανισμούς εξασφαλίζουν συνθήκες εξαθλίωσης για μεγάλα πληθυσμιακά κομμάτια. Μια απλή μελέτη και καταγραφή των αποφάσεων που λαμβάνονται τα τελευταία χρόνια από τις διακυβερνήσεις ευρωπαϊκού ή παγκόσμιου επιπέδου καταδεικνύει ότι η πείνα και ο υποσιτισμός αποτελούν μια πολιτική πράξη. Όπως και τα παράγωγά της, επιδημίες και λιμοί, εντάσσονται στους διακρατικούς σχεδιασμούς σε μέγιστο βαθμό. Κάποιος ασφαλώς θα αναρωτηθεί *«πείνα δεν υπήρχε πριν την δημιουργία κρατών;»* ή **«μόνο η πολιτική ευθύνεται για την πείνα;»**. Πάρα πολλές μελέτες που έχουν πραγματοποιηθεί σε διάφορα σημεία του πλανήτη συγκλίνουν στη βεβαιότητα ότι πείνα ασφαλώς και υπήρχε για συγκεκριμένες χρονικές στιγμές σε συγκεκριμένα γεωγραφικά σημεία ως απόρροια περιβαλλοντικών και φυσικών καταστάσεων, π.χ. ξηρασία, πλημμύρες κ.ά. Όμως σε σχέση με τις ύ-χόμενη αύξηση του πληθυσμού σε κοινοτικό επίπεδο σε παράλληλο συνδυασμό με την ύπαρξη καιρικών φαινομένων, συνετέλεσαν στην από κοινού αρχικά χρήση των δυο τρόπων της τροφοπαραγωγής και της τροφοσυλλογής. Η επικράτηση της γεωργίας, ως γνωστόν, οδήγησε στην δημιουργία πόλεων και ιεραρχικών συστημάτων και του λεγόμενου αστικού πολιτισμού. Δεν γνωρίζουμε, όμως με βεβαιότητα, εάν η γεωργία ενθαρρύνθηκε από τον αυξανόμενο πληθυσμό ή ήταν η ίδια αιτία αυτής της αύξησης. Όμως είναι σίγουρο ότι με τη γέννηση της γεωργίας και με την παραγω-**ταφέρονταν σε κρατικούς καταυλισμούς! Ενώ χρησιμοποιούν τον όρο «πείνα» για να περιγράψουν τις μέρες που τρέφονται περισσότερο με λαχανικά παρά με κρέας.**

Η περίοδος που καλύπτει τα έτη 6000πχχ έως 1400μχχ αποκαλύπτει την εντατικοποίηση της γεωργίας με παράλληλη χρήση καινοτομιών, εξάπλωση των μόνιμων οικισμών, της εμφάνισης των αστικών κέντρων, της ανάπτυξης της ιεραρχικής κοινωνικής δομής και του εμπορίου. Η αστικοποίηση, η συγκέντρωση μεγάλων αριθμών ανθρώπων σε ένα μέρος απαιτούσε προσοχή, όχι μόνο στην παραγωγή

ξεκίνησε στην Αγγλία του 18ου αι., όταν το αγροτικό μετασχηματίστηκε σε βιομηχανικό/βιοτεχνικό και από την επί μέρους αυτάρκεια γίνεται το πέρασμα στην πλήρη εξάρτηση. Το κενό της μειούμενης αγροτικής παραγωγής καλύφθηκε από τις εισαγωγές/αφαίμαξη/οικειοποίηση των τρίτων χωρών. Ο S. Ambirajan, κατέδειξε πως η ιδεολογία έπαιζε άμεσο ρόλο στην αντίδραση των Βρετανών έναντι των λιμών στην αποικιοκρατούμενη Ινδία. Οι κυβερνώντες επηρεασμένοι από τις θεωρίες του Μάλθους για την πληθυσμιακή ανάπτυξη, δεν ήθελαν να παρέμβουν και να μειώσουν τον λιμό, όντας πεπεισμένοι ότι αυτό θα οδηγούσε στη πιο γρήγορη αύξηση του πληθυσμού. Έτσι ο sir G. Couper σε αναφορά του στον αντιβασιλέα λόρδο Ripen σημειώνει: «Αν εξετασθεί η θνησιμότητα εξαιτίας του λιμού του 1879, θα αποκαλυφθεί ότι περίπου το 80% των θανάτων προήλθε από τις εργατικές τάξεις και σχεδόν όλο το υπόλοιπο 20% από τους καλλιεργητές… οι οποίοι αναπαράγονται τόσο γρήγορα ώστε να υπερκαλύπτουν τις όποιες θέσεις εργασίας τους προσφέρονται».

Παράλληλα, οι αποικιοκράτες ουσιαστικά επέβαλαν μονοκαλλιέργειες στις χώρες πού έλεγχαν καταστρέφοντας εξ ολοκλήρου την οικογενειακή και κοινοτική δομή της διατροφικής αυτάρκειας και των ανταλλαγών. Ταυτόχρονα χάνεται και μια συσσωρευμένη ανθρώπινη γνώση σε ζητήματα καλλιέργειας και σωστής αντιμετώπισης παρατεταμένων φυσικών διεργασιών, που αποφέρουν λιγότερες ή χαμένες σοδειές. Έτσι τόσο οι μονοκαλλιέργειες όσο και η μείωση του αγροτικού πληθυσμού συνετέλεσε στο να μειωθεί το πλήθος των φυτικών ειδών που καλλιεργούνταν στη γη και κατ' επέκταση η σταδιακή απώλεια της πλούσιας βιοποικιλότητας. Στον ελλαδικό και μεσογειακό χώρο η καλλιέργεια κριθαριού και σταριού ήταν κυρίαρχη εδώ και χιλιάδες χρόνια, που όμως για διαφόρους λόγους εξαφανίστηκε σταδιακά το κριθάρι και κυριάρχησε το σιτάρι παρότι προκαλεί δυσανεξία σε μεγάλα πληθυσμιακά μεγέθη, αποτελώντας κύριο συστατικό της δια-

ΠΕΙΝΑ:
Μια ακόμη εξουσιαστική πολιτική της εξαθλίωσης

κόψει τη σίτιση σε 1.200 φοιτητές από τους 2.500 σπουδαστές που σιτίζονταν στη σχολή με κριτήρια οικονομικής οικογενειακής κατάστασης. Είναι γνωστό ότι το κριτήριο της οικονομικής οικογενειακής κατάστασης προκύπτει από τα εισοδήματα που δηλώνονται στις ετήσιες φορολογικές δηλώσεις και που μεγάλο ποσοστό γιατρών, δικηγόρων, μηχανικών με υψηλά εισοδήματα, τα αποκρύπτουν δηλώνοντας ελάχιστα φορολογηθέντα εισοδήματα. Συνεπώς είναι πολύ πιθανό κάποιος που πραγματικά έχει ανάγκη την κάρτα σίτισης να την χάνει μετά από αυτή την απόφαση. Ψιλά γράμματα...

Οι συνέπειες τέτοιων αποφάσεων σε τοπικό ή περιφερειακό επίπεδο οδηγούν συχνά σε υποσιτισμό ή πείνα. Αντίστοιχες αποφάσεις που λαμβάνονται σε διεθνή FORA και οργανισμούς εξασφαλίζουν συνθήκες εξαθλίωσης για μεγάλα πληθυσμιακά κομμάτια. Μια απλή μελέτη και καταγραφή των αποφάσεων που λαμβάνονται τα τελευταία χρόνια από τις διακυβερνήσεις ευρωπαϊκού ή παγκόσμιου επιπέδου καταδεικνύει ότι η πείνα και ο υποσιτισμός αποτελούν μια πολιτική πράξη. Όπως και τα παράγωγά της, επιδημίες και λιμοί, εντάσσονται στους διακρατικούς σχεδιασμούς σε μέγιστο βαθμό. Κάποιος ασφαλώς θα αναρωτηθεί *«πείνα δεν υπήρχε πριν την δημιουργία κρατών;»* ή **«μόνο η πολιτική ευθύνεται για την πείνα;»**. Πάρα πολλές μελέτες που έχουν πραγματοποιηθεί σε διάφορα σημεία του πλανήτη συγκλίνουν στη βεβαιότητα ότι πείνα ασφαλώς και υπήρχε για συγκεκριμένες χρονικές στιγμές σε συγκεκριμένα γεωγραφικά σημεία ως απόρροια περιβαλλοντικών και φυσικών καταστάσεων, π.χ. ξηρασία, πλημμύρες κ.ά. Όμως σε σχέση με τις ύστερες κοινωνίες το πρόβλημα της πείνας και του υποσιτισμού δεν το είχαν, παρά τα όσα πιστεύουν πολλοί, οι «άγριοι» και «υπανάπτυκτοι» αλλά κυρίως οι αστικές κοινωνίες.

Είναι δεδομένο ότι η ζωή του ανθρώπου στην πόλη συνοδεύεται από μεγάλης κλίμακας εξαρτήσεις είτε αυτές αφορούν την προμήθεια φαγητού είτε νερού, ενέργειας και άλλων βασικών στοιχείων για την ανθρώπινη επιβίωση. Είναι κλασσικό το παράδειγμα της πείνας και του λιμού που έπληξε την κατοχική Αθήνα το χειμώνα του '41, σε αντίθεση με τον υπόλοιπο ελλαδικό

και του λεγόμενου αστικού πολιτισμού. Δεν γνωρίζουμε, όμως με βεβαιότητα, εάν η γεωργία ενθαρρύνθηκε από τον αυξανόμενο πληθυσμό ή ήταν η ίδια αιτία αυτής της αύξησης. Όμως είναι σίγουρο ότι με τη γέννηση της γεωργίας και με την παραγωγή πλεονάσματος δημιουργήθηκε κοινωνική διαστρωμάτωση και οι πόλεις αποτέλεσαν τα σημεία συγκέντρωσης εξουσίας και αποθήκευσης των πλεονασματικών ποσοτήτων.

Εθνογραφικές και ανθρωπολογικές μελέτες που έγιναν σε σύγχρονους πληθυ-

νιμων οικισμών, της εμφάνισης των αστικών κέντρων, της ανάπτυξης της ιεραρχικής κοινωνικής δομής και του εμπορίου. Η αστικοποίηση, η συγκέντρωση μεγάλων αριθμών ανθρώπων σε ένα μέρος απαιτούσε προσοχή, όχι μόνο στην παραγωγή τροφίμων αλλά και στην αποθήκευση-διανομή τροφίμων κατά τις περιόδους των ελλείψεων, στο εμπόριο και στις εισαγωγές. Η κοινωνική οργάνωση που οδήγησε στην εξουσιαστικού τύπου διάκριση εγκαινιάζει την εφαρμογή ελέγχου στα γειτονικά εδάφη μέσω συνεργασίας ή υποταγής, που

δεολογία έπαιζε άμεσο ρόλο στην αντίδραση των Βρετανών έναντι των λιμών στην αποικιοκρατούμενη Ινδία. Οι κυβερνώντες επηρεασμένοι από τις θεωρίες του Μάλθους για την πληθυσμιακή ανάπτυξη, δεν ήθελαν να παρέμβουν και να μειώσουν τον λιμό, όντας πεπεισμένοι ότι αυτό θα οδηγούσε στη πιο γρήγορη αύξηση του πληθυσμού. Έτσι ο sir G. Couper σε αναφορά του στον αντιβασιλέα λόρδο Ripen σημειώνει: «Αν εξετασθεί η θνησιμότητα εξαιτίας του λιμού του 1879, θα αποκαλυφθεί ότι περίπου το 80% των θανάτων προήλθε από τις εργατικές τάξεις και σχεδόν όλο το υπόλοιπο 20% από τους καλλιεργητές... οι οποίοι αναπαράγονται τόσο γρήγορα ώστε να υπερκαλύπτουν τις όποιες θέσεις εργασίας τους προσφέρονται».

Παράλληλα, οι αποικιοκράτες ουσιαστικά επέβαλαν μονοκαλλιέργειες στις χώρες πού έλεγχαν καταστρέφοντας εξ ολοκλήρου την οικογενειακή και κοινοτική δομή της διατροφικής αυτάρκειας και των ανταλλαγών. Ταυτόχρονα χάνεται και μια συσσωρευμένη ανθρώπινη γνώση σε ζητήματα καλλιέργειας και σωστής αντιμετώπισης παρατεταμένων φυσικών διεργασιών, που αποφέρουν λιγότερες ή χαμένες σοδειές. Έτσι τόσο οι μονοκαλλιέργειες όσο και η μείωση του αγροτικού πληθυσμού συνετέλεσε στο να μειωθεί το πλήθος των φυτικών ειδών που καλλιεργούνταν στη γη και κατ' επέκταση η σταδιακή απώλεια της πλούσιας βιοποικιλότητας. Στον ελλαδικό και μεσογειακό χώρο η καλλιέργεια κριθαριού και σταριού ήταν κυρίαρχη εδώ και χιλιάδες χρόνια, που όμως για διαφόρους λόγους εξαφανίστηκε σταδιακά το κριθάρι και κυριάρχησε το σιτάρι παρότι προκαλεί δυσανεξία σε μεγάλα πληθυσμιακά μεγέθη, αποτελώντας κύριο συστατικό της διατροφής των μεσογειακών λαών. Παρόμοιες αλλαγές έχουν πραγματοποιηθεί και σε άλλα μήκη της γης αυξάνοντας την εξάρτηση των ανθρώπων από συστήματα αποθήκευσης και διανομής. Είναι δεδομένο ότι όταν ιστορικά δημιουργούνται πλεονάσματα τροφίμων, (συνεπώς μπήκε η λογική της αποθήκευσης) οι κοινωνίες γίνονται περισσότερο σύνθετες και στρωματοποιημένες. Εδώ να διευκρινίσουμε ότι σαφώς υπήρξε κυρίαρχη τάση, η αστεακή συγκέντρωση αμέσως μετά τη γέννηση της γεωργίας αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η γεωργία οδηγεί νομοτελειακά στις πόλεις.

τα παράγωγά της, επιδημίες και λιμοί, εντάσσονται στους διακρατικούς σχεδιασμούς σε μέγιστο βαθμό. Κάποιος ασφαλώς θα αναρωτηθεί *«πείνα δεν υπήρχε πριν την δημιουργία κρατών;»* ή **«μόνο η πολιτική ευθύνεται για την πείνα;»**. Παρά πολλές μελέτες που έχουν πραγματοποιηθεί σε διάφορα σημεία του πλανήτη συγκλίνουν στη βεβαιότητα ότι πείνα ασφαλώς και υπήρχε για συγκεκριμένες χρονικές στιγμές σε συγκεκριμένα γεωγραφικά σημεία ως απόρροια περιβαλλοντικών και φυσικών καταστάσεων, π.χ. ξηρασία, πλημμύρες κ.ά. Όμως σε σχέση με τις ύστερες κοινωνίες το πρόβλημα της πείνας και του υποσιτισμού δεν το είχαν, παρά τα όσα πιστεύουν πολλοί, οι «άγριοι» και «υπανάπτυκτοι» αλλά κυρίως οι αστικές κοινωνίες.

Είναι δεδομένο ότι η ζωή του ανθρώπου στην πόλη συνοδεύεται από μεγάλης κλίμακας εξαρτήσεις είτε αυτές αφορούν την προμήθεια φαγητού είτε νερού, ενέργειας και άλλων βασικών στοιχείων για την ανθρώπινη επιβίωση. Είναι κλασσικό το παράδειγμα της πείνας και του λιμού που έπληξε την κατοχική Αθήνα το χειμώνα του '41, σε αντίθεση με τον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο που η πρόσβαση σε αγροτικές καλλιέργειες ήταν άμεση και σωτήρια.

Δεν γνωρίζουμε με βεβαιότητα, αν και πιθανολογούμε ότι η αύξηση του πληθυσμού και ορισμένα φυσικά συμβάντα επέδρασαν καταλυτικά, το γιατί οι άνθρωποι άρχισαν να παράγουν την τροφή τους, αφού επί αιώνες είχαν κατορθώσει να την προμηθεύονται από το κυνήγι, το ψάρεμα και τη συλλογή φυτών. Η γεωργία δεν γεννήθηκε ούτε τυχαία ούτε ανακαλύφθηκε από σπόρους που έπεσαν στη γη αλλά έχει να κάνει με το βαθμό που αυτό έγινε λόγω της σπανιότητας σε φυτά και ζώα ή εξαιτίας της προσδοκίας ότι η γεωργία είναι περισσότερο παραγωγική και χρήσιμη. Γιατί λοιπόν οι άνθρωποι να άλλαζαν μια επιτυχημένη στρατηγική προμήθειας της τροφής, και από τροφοσυλλεκτική να τη μετατρέπουν σε τροφοπαραγωγική; Πολλοί ισχυρίζονται ότι ο κυριότερος λόγος που ο άνθρωπος μετασχημάτισε σταδιακά τον τρόπο που λάμβανε τη τροφή του ήταν ο φόβος της πείνας. Και αυτό γιατί μια ενδεχή πλεονάσματος δημιουργήθηκε κοινωνική διαστρωμάτωση και οι πόλεις αποτέλεσαν τα σημεία συγκέντρωσης εξουσίας και αποθήκευσης των πλεονασματικών ποσοτήτων.

Εθνογραφικές και ανθρωπολογικές μελέτες που έγιναν σε σύγχρονους πληθυσμούς τροφοσυλλεκτών έδειξαν ότι η διατροφή τους ήταν πολύ καλή («προκλητικά καλή σύμφωνα με τα παγκόσμια στάνταρ» σύμφωνα με τον Schrire Camel, στο Past and Present in Hunter-gather Studies, N.Y., Academic) ως προς την λήψη πρωτεϊνών, βιταμινών και ιχνοστοιχείων. Στην Ινδία, η διατροφή των κυνηγών-συλλεκτών σε σχέση με τον υπόλοιπο πληθυσμό είναι σαφώς καλύτερη, ενώ στη Νέα Γουινέα έχει καταγραφεί η εξαίρεση της πρότυπης καλής διατροφής των τροφοσυλλεκτών ομάδων λόγω της ελλιπούς διατροφικής δυνατότητας που παρουσιάζεται στη συγκεκριμένη περιοχή. Μια απόπειρα σύγκρισης της συχνότητας της πείνας και του λιμού μεταξύ των σύγχρονων κυνηγών-συλλεκτών και των αγροτών (από τους ερευνητές S. Gaulin και M. Konner), διαπίστωσε ένα μικρό πλεονέκτημα υπέρ των κυνηγών-συλλεκτών. Επιπλέον, **ο J. Woodburn, που έχει μελετήσει αναλυτικά τη φυλή Hadza της ανατ. Αφρικής, αναφέρει ότι ουδέποτε τους είδε να πεινούν, εκτός από όταν μετρο**φίμων αλλά και στην αποθήκευση-διανομή τροφίμων κατά τις περιόδους των ελλείψεων, στο εμπόριο και στις εισαγωγές. Η κοινωνική οργάνωση που οδήγησε στην εξουσιαστικού τύπου διάκριση εγκαινιάζει την εφαρμογή ελέγχου στα γειτονικά εδάφη μέσω συνεργασίας ή υποταγής, που συνεπάγεται την οικειοποίηση των πόρων και τον έλεγχο του νερού (η ιστοριογραφία βρίθει τέτοιων πρακτικών από την εποχή της κλασσικής αρχαίας ελλάδας). Και ασφαλώς μετέπειτα έπραξαν το ίδιο οι αποικιοκράτες της Δύσης στον επονομαζόμενο Τρίτο Κόσμο, «αφαιμάσσοντας» τεράστιες εκτάσεις. Μια άλλη πρακτική που οδηγούσε στην πείνα ήταν η λεγόμενη οικειοποίηση των αγαθών από τους δυνατούς απέναντι στους αδυνάτους, από τους κυρίαρχους στους υποτακτικούς, η οποία είχε έξαρση κατά τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Έτσι συχνά **αυτοί που παρήγαγαν, ουσιαστικά δεν είχαν τρόφιμα να τραφούν αφού αυτά είχαν δημευτεί-οικειοποιηθεί από την εξουσία, πολιτική ή στρατιωτική**. Αλλά εάν η οικειοποίηση ουσιαστικά έθρεφε το τότε πολιτικοστρατιωτικό σύστημα, λίγους αιώνες αργότερα ήρθε η σειρά της βιομηχανοποίησης για να προσφέρει πείνα και εξαθλίωση στους αγροτικούς πληθυσμούς. Μια πρακτική που εφαρμόζεται μέχρι σήμερα, σε υποανάπτυκτες περιοχές αλλά που αποφέρουν λιγότερες ή χαμένες σοδειές. Έτσι τόσο οι μονοκαλλιέργειες όσο και η μείωση του αγροτικού πληθυσμού συνετέλεσε στο να μειωθεί το πλήθος των φυτικών ειδών που καλλιεργούνταν στη γη και κατ' επέκταση η σταδιακή απώλεια της πλούσιας βιοποικιλότητας. Στον ελλαδικό και μεσογειακό χώρο η καλλιέργεια κριθαριού και σταριού ήταν κυρίαρχη εδώ και χιλιάδες χρόνια, που όμως για διαφόρους λόγους εξαφανίστηκε σταδιακά το κριθάρι και κυριάρχησε το σιτάρι παρότι προκαλεί δυσανεξία σε μεγάλα πληθυσμιακά μεγέθη, αποτελώντας κύριο συστατικό της διατροφής των μεσογειακών λαών. Παρόμοιες αλλαγές έχουν πραγματοποιηθεί και σε άλλα μήκη της γης αυξάνοντας την εξάρτηση των ανθρώπων από συστήματα αποθήκευσης και διανομής. Είναι δεδομένο ότι όταν ιστορικά δημιουργούνται πλεονάσματα τροφίμων, (συνεπώς μπήκε η λογική της αποθήκευσης) οι κοινωνίες γίνονται περισσότερο σύνθετες και στρωματοποιημένες. Εδώ να διευκρινίσουμε ότι σαφώς υπήρξε κυρίαρχη τάση, η αστεακή συγκέντρωση αμέσως μετά τη γέννηση της γεωργίας αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η γεωργία οδηγεί νομοτελειακά στις πόλεις. Αρκετοί ανθρωπολόγοι έχουν δείξει ότι ομάδες ανθρώπων ζουν χωρίς εξουσία σε κοινότητες με κύρια δραστηριότητα τη τροφοπαραγωγή και όχι τη τροφοσυλλογή. Συνεπώς μεγαλύτερη βαρύτητα οφείλουμε να δίνουμε στη διαδικασία αποθήκευσης και διανομής των τροφίμων και όχι τόσο εάν η βάση μιας κοινωνίας είναι τροφοπαραγωγική ή τροφοσυλλεκτική.

Ο Μεγάλος Λιμός της Ουκρανίας τα έτη 1932 - 1933 επί Στάλιν

«Η τροφή είναι όπλο», φέρονται να έχουν πει τόσο αμερικανοί όσο και σοβιετικοί αξιωματούχοι κατά την περίοδο του ψυχρού πολέμου. Η διαχείριση των αποθεμάτων τροφής ως εργαλείο για την επιβολή της θέλησης σε ένα εχθρικό πληθυσμό παραμένει μια απειλή. Φυσικά αυτή η γνώση υπήρξε από τότε που υπήρξαν κράτη και στρατοί, όπου πολιορκούσαν και απέκλειαν την πρόσβαση σε κράτη-πόλεις ώστε να λιμοκτονήσει και συνεπώς να συν-

θηκολογήσει ο αμυνόμενος. Σε πολλές περιπτώσεις τα τείχη των πόλεων που είχαν χτιστεί για να προστατευτούν οι πόλεις από επιθέσεις, ουσιαστικά συντελούσαν και αυτά στον ευκολότερο αποκλεισμό και αφανισμό των κατοίκων. Στη σύγχρονη εποχή, η πιο γνωστή πολιορκία που είχε ως συνέπεια να λιμοκτονήσει ο πληθυσμός, ήταν το Λένινγκραντ από τα ναζιστικά –γερμανικά και φινλανδικά– στρατεύματα το 1941-1944. Αλλά τον χειρότερο λιμό όλων των εποχών τον είχε επιφυλάξει ο Στάλιν τη περίοδο 1932-33 στους κατοίκους της Ουκρανίας. Η διετία αυτή ονομάστηκε από τη Σοβιετική Ένωση ως «Αγροτική Μεταρρύθμιση». Το ΚΚΣΕ με το πρόσχημα της κολεκτιβοποίησης και της άρνησης των αγροτών να την εφαρμόσουν, διέταξε να κατασχεθούν πρώτα όλα τα σιτηρά προϊόντα από τους αγρούς και τις αποθήκες και στη συνέχεια όλα τα μη σιτηρά προϊόντα και τα ζώα. Αποτέλεσμα των παραπάνω ήταν ο θάνατος από ασιτία δυο ως επτά εκατομμυρίων ανθρώπων σε διάρκεια δυο χρόνων. Ο συγκεκριμένος λιμός που έχει τα χαρακτηριστικά γενοκτονίας οδήγησε τους πεινασμένους σε απόγνωση από τη σταλινική καταπίεση και επιβολή, σε σημείο να έχουν αναφερθεί περιπτώσεις κανιβαλισμού. Φυσικά το ΚΚΕ κάνει λόγο για χιτλερική προπαγάνδα ως προς την έκταση του λιμού στην Ουκρανία (με απώτερο σκοπό να επιτεθεί) αλλά εν τέλει αναγκάζεται να παραδεχτεί, μέσω του Ριζοσπάστη, ότι 2 εκατ. άνθρωποι πέθαναν από την πείνα (Ριζοσπάστης, 19/11/2006). Φανταζόμαστε λοιπόν στην πραγματικότητα πόσοι ήταν...

Αλλά δεν είναι μόνο η Σοβιετική Ένωση που εσκεμμένα λιμοκτόνησε μια ολόκληρη γεωγραφική περιοχή στην επικράτεια της, είναι και η κομμουνιστική Κίνα του Μάο που τη περίοδο 1959-1961 είχε τουλάχιστον 15 εκατ. νεκρούς βάσει των πιο μετριοπαθών μετρήσεων. Το Μεγάλο Άλμα προς τα Εμπρός περιελάμβανε τη μεταμόρφωση των αγροτικών συνεταιρισμών σε κομμούνες, την κατασκευή τεράστιων φραγμάτων, την ίδρυση εκατοντάδων μικρών βιομηχανικών μονάδων που επέφερε ανυπολόγιστη ζημιά

ρωματικά βιταμινών. Συνεχίζουν απλώς να εφαρμόζουν στοιχεία της ανθρώπινης γνώσης και σοφίας που αποκτήθηκαν με την πάροδο των χρόνων μέσω των συσσωρεμένων εμπειριών. Ένα καλό παράδειγμα, λόγω του μεγάλου όγκου παρατηρήσεων που έχουν πραγματοποιηθεί, είναι στις φυλές Σαν της ερήμου Καλαχάρι, μιας συμβατικά φτωχής περιοχής σε πόρους, μας δείχνει ότι το φυσικό δικαίωμα, αντλείται από 50 ζωικές και 100 φυτικές πηγές, το οποίο τους παρέχει υγιεινή διατροφή που αποτελείται από 30% ζωικές και 70% φυτικές τροφές. Μπορεί, λοιπόν, το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού στις δυτικές μητροπόλεις να ζει (ή να ζούσε ελέω οικονομικής κρίσης) σε συνθήκες αφθονίας αλλά αυτό συμβαδίζει τις περισσότερες φορές με διατροφική πενία που συνεπάγεται αύξηση της νοσηρότητας. Η κυρίαρχη βιομηχανοποιημένη τροφή έχει καταφέρει να διαμορφώσει συγκεκριμένα διατροφικά πρότυπα, να παρουσιάζει τα βλαβερά σαν επωφελή και να διαμορφώνει ένα τεράστιο λόμπι εταιρειών που συνδέονται μεταξύ τους στους κλάδους σπόρων-τροφίμων-υγείας-φαρμακοβιομηχανίας. Σήμερα, δέκα πολυεθνικές ελέγχουν το 50% της προσφοράς σε σπορά και η διανομή καταλήγει σε τέσσερις με πέντε αλυσίδες σουπερμάρκετ, οι οποίες νέμονται την αγορά σε κάθε ανεπτυγμένη χώρα, και οι οποίες ισχυροποιούνται διαρκώς. Και παρ' ότι διαχρονικά θα λέγαμε ότι οι αγροτικοί πληθυσμοί επηρεάζονται λιγότερο από την πείνα, οι τελευταίες αποφάσεις και εφαρμογές από διεθνείς οργανισμούς παραγωγής τροφίμων ή τους G8/20 οδηγούν στην μεγαλύτερη εξάρτηση των αγροτών από τις εταιρείες και το κράτος. Έτσι για πρώτη φορά συντελείται σε παγκόσμιο επίπεδο ένας βίαιος μετασχηματισμός στις καλλιέργειες με κατεύθυνση τις μονοκαλλιέργειες και τις εισαγωγές προϊόντων. Έτσι μέσω συγκεκριμένων αποφάσεων σε διεθνές επίπεδο έφθασε η Ελλάδα να μην παράγει λεμόνια αφού εισάγονταν πάμφθηνα από την Αργεντινή, για παράδειγμα. Ενώ μέσω των μονοκαλλιεργειών η ασυνήθιστη αύξη-

νου, τότε: «*Προκύπτουν μεγάλες αντιξοότητες, όσον αφορά τη χρηματο-πιστωτική συγκυρία, και για κάποια πλούσια κράτη*», «*μία γενικευμένη ύφεση στη 17μελή ευρωζώνη*» και, τέλος, «*έντονες επιπτώσεις για τον συνολικό αριθμό των φτωχών πολιτών*» σε όλο τον πλανήτη. Να προσθέσουμε εμείς ότι οι πεινασμένοι δεν θα αυξηθούν απλώς στις περιοχές της Αφρικής, Ασίας και Ειρηνικού αλλά και στην Ευρώπη και Βόρεια Αμερική. Οι αποφάσεις τους δεν έχουν αντίκτυπο μόνο στη «φτωχή» Αφρική αλλά σε όλους τους καταπιεσμένους. Άλλωστε είναι το ίδιο το ΔΝΤ όπως και ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ) που είχαν εξαγγείλει ότι η αύξηση της ροής των εμπορευμάτων στις αγορές θα συνέβαλλε στην εξάλειψη της φτώχειας και της πείνας. Κάτι που ιστορικά αποτελεί ένα μύθο και δεν αποδεικνύεται στη πράξη. Γιατί η ροή των εμπορευμάτων δεν έχει απλώς αυξηθεί αλλά γιγαντωθεί τις τελευταίες δεκαετίες αλλά ταυτόχρονα δεν έχει μειωθεί η πείνα και ο υποσιτισμός. Και είναι λογικό να συμβαίνει αυτό, αφού εισέρχονται και άλλες παράμετροι καθορισμού των τιμών, όπως τα αγροκαύσιμα.

Αγροκαύσιμα και Παγκόσμιο Σύστημα Αστικοποίησης

Κατά τη τελευταία δεκαετία η αύξηση στη ζήτηση αγροκαυσίμων στις ΗΠΑ προκάλεσε αισθητή αύξηση των παγκόσμιων τιμών σε πολλά βασικά προϊόντα, μεταξύ των οποίων το καλαμπόκι και τα φυτικά έλαια, τα οποία χρησιμοποιούνται στην παραγωγή αιθανόλης και βιοντίζελ. Έτσι, το 80% των ανθρώπων που πλήττονται από το φαινόμενο είναι αγρότες: 50% μικροκαλλιεργητές, 10% εκτροφείς και 20% εργάτες γης. Ενώ το 20% των κατοίκων των πόλεων που μαστίζεται από την πείνα, πρόκειται, εν μέρει, για άτομα που έχουν μετοικήσει στις πόλεις από αγροτικές περιοχές και αφορά κυρίως περιοχές, όπως Κίνα, Ινδία, Ν. Αμερική. Έτσι λοιπόν έχουμε σε εφαρμογή μια ένταση αστικοποίησης σε η-

πείρους που μέχρι σήμερα ήταν κυρίως αγροτικές και παράλληλα οι εναπομείναντες αγρότες να βρίσκονται σε ακόμη πιο δεινή θέση λόγω της γιγάντωσης και του απόλυτου ελέγχου που ασκούν οι εταιρείες στο αγρο-βιομηχανικό τομέα. Στο διάστημα 1984-2000, καταγράφηκαν 767 περιπτώσεις εκτίναξης στα ύψη εισαγωγών σε δεκαεπτά αναπτυσσόμενες χώρες. Δεδομένου ότι οδηγούν στην παρακμή της παραγωγής στις συγκεκριμένες χώρες, οι εισαγωγές διογκώνουν το επισιτιστικό έλλειμμα. Και γίνεται εύκολα αντιληπτό πόσο η πρόσφατη άνοδος των τιμών αποδείχθηκε μοιραία για τις χώρες που εισάγουν τρόφιμα. Η μεγαλύτερη απειλή και εκβιασμός προς τους αγρότες είναι ότι αν δεν ενδώσουν σε εξευτελιστικές τιμές τότε πραγματοποιούνται ξαφνικές αυξήσεις εισαγωγών από τρίτες χώρες. Η εξαθλίωση τους οδηγεί και εκείνους στο όνειρο μιας καλύτερης ζωής στην πόλη...

Η πεινά και ο υποσιτισμός, λοιπόν, αποτελούν κορυφαίες πολιτικές πράξεις είτε προέρχονται άμεσα από τα κράτη είτε από διεθνείς θεσμούς. Όπως και οι συνέπειες αυτών σε ζητήματα νοσηρότητας και επιδημιών στους πληθυσμούς. Και εάν ο φόβος του ανθρώπου για την πείνα καθορίζονταν παλαιότερα από τα φυσικά φαινόμενα, σήμερα καθορίζεται από τις αλυσιδωτές αποφάσεις που λαμβάνονται και εκτελούνται σε διεθνές και τοπικό επίπεδο αντίστοιχα. Πράξεις και αποφάσεις, που σχετίζονται στη σύγχρονη εποχή, με κοινωνικά εξουσιαστικά συστήματα, είτε καπιταλιστικά είτε κομμουνιστικά, που επιβλέπουν και εκτελούν συνεπικουρούμενοι από σύγχρονα μοντέλα επιτήρησης της –πεινασμένης μεν αλλά φιλήσυχης δε– «τάξης»; Που δεν θα εκλιπαρεί καταρρακωμένος για ένα πιάτο φαί από την εκκλησία, το δήμο, τη φιλανθρωπία της γειτονιάς και των περαστικών αλλά που εν τέλει θα συγκρουστεί όχι τόσο για τη πείνα και την επιβίωση αλλά για τη δίψα για τη ζωή και την ελευθερία.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

κρανίας. Η διετία αυτή ονομάστηκε από τη Σοβιετική Ένωση ως «Αγροτική Μεταρρύθμιση». Το ΚΚΣΕ με το πρόσχημα της κολεκτιβοποίησης και της άρνησης των αγροτών να την εφαρμόσουν, διέταξε να κατασχεθούν πρώτα όλα τα σιτηρά προϊόντα από τους αγρούς και τις αποθήκες και στη συνέχεια όλα τα μη σιτηρά προϊόντα και τα ζώα. Αποτέλεσμα των παραπάνω ήταν ο θάνατος από ασιτία δυο ως επτά εκατομμυρίων ανθρώπων σε διάρκεια δυο χρόνων. Ο συγκεκριμένος λιμός που έχει τα χαρακτηριστικά γενοκτονίας οδήγησε τους πεινασμένους σε απόγνωση από τη σταλινική καταπίεση και επιβολή, σε σημείο να έχουν αναφερθεί περιπτώσεις κανιβαλισμού. Φυσικά το ΚΚΕ κάνει λόγο για χιτλερική προπαγάνδα ως προς την έκταση του λιμού στην Ουκρανία (με απώτερο σκοπό να επιτεθεί) αλλά εν τέλει αναγκάζεται να παραδεχτεί, μέσω του Ριζοσπάστη, ότι 2 εκατ. άνθρωποι πέθαναν από την πείνα (Ριζοσπάστης, 19/11/2006). Φανταζόμαστε λοιπόν στην πραγματικότητα πόσοι ήταν...

Αλλά δεν είναι μόνο η Σοβιετική Ένωση που εσκεμμένα λιμοκτόνησε μια ολόκληρη γεωγραφική περιοχή στην επικράτειά της, είναι και η κομμουνιστική Κίνα του Μάο που τη περίοδο 1959-1961 είχε τουλάχιστον 15 εκατ. νεκρούς βάσει των πιο μετριοπαθών μετρήσεων. Το Μεγάλο Άλμα προς τα Εμπρός περιελάμβανε τη μεταμόρφωση των αγροτικών συνεταιρισμών σε κομμούνες, την κατασκευή τεράστιων φραγμάτων, την ίδρυση εκατοντάδων μικρών βιομηχανικών μονάδων που επέφερε ανυπολόγιστη ζημιά στη γη και στα κίνητρα για εργασία και την παραγωγή τροφίμων. Η παραγωγή βρώσιμων καρπών έπεσε το 1960 περίπου 29% από τη μέγιστη τιμή του 1958 ενώ η κατανάλωση καρπών στην ύπαιθρο μειώθηκε από 204 κιλά ανά άτομο το 1957 στα 154 κιλά το 1960. Να τονίσουμε ότι η Κίνα διέθετε μεγάλη γνώση και ποικιλία τροφών και βοτάνων που χρησιμοποιούνταν για ιατρική/θεραπευτική υποστήριξη. Πολύ φοβόμαστε πως ό,τι επιβίωσε και σώθηκε από το Μεγάλο Άλμα του Μάο θα αλλοιωθεί ή θα εξαφανιστεί από την καπιταλιστική λαίλαπα που μαστίζει τα τελευταία χρόνια την Κίνα. Συνεπώς η πείνα και οι λιμοί δεν εμφανίζονται αποκλειστικά σε καπιταλιστικές οικονομίες ή σε τριτοκοσμικές περιοχές που «αφαιμάσσονται» αλλά και σε κομμουνιστικά καθεστώτα.

κές τροφές. Μπορεί, λοιπόν, το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού στις δυτικές μητροπόλεις να ζει (ή να ζούσε ελέω οικονομικής κρίσης) σε συνθήκες αφθονίας αλλά αυτό συμβαδίζει τις περισσότερες φορές με διατροφική πενία που συνεπάγεται αύξηση της νοσηρότητας. Η κυρίαρχη βιομηχανοποιημένη τροφή έχει καταφέρει να διαμορφώσει συγκεκριμένα διατροφικά πρότυπα, να παρουσιάζει τα βλαβερά σαν ωφέλιμα και να διαμορφώνει ένα τεράστιο λόμπι εταιρειών που συνδέονται μεταξύ τους στους κλάδους σπόρων-τροφίμων-υγείας-φαρμακοβιομηχανίας. Σήμερα, δέκα πολυεθνικές ελέγχουν το 50% της προσφοράς σε σπορά και η διανομή καταλήγει σε τέσσερις με πέντε αλυσίδες σουπερμάρκετ, οι οποίες νέμονται την αγορά σε κάθε ανεπτυγμένη χώρα, και οι οποίες ισχυροποιούνται διαρκώς. Και παρ' ότι διαχρονικά θα λέγαμε ότι οι αγροτικοί πληθυσμοί επηρεάζονται λιγότερο από την πείνα, οι τελευταίες αποφάσεις και εφαρμογές από διεθνείς οργανισμούς παραγωγής τροφίμων ή τους G8/20 οδηγούν στην μεγαλύτερη εξάρτηση των αγροτών από τις εταιρείες και το κράτος. Έτσι για πρώτη φορά συντελείται σε παγκόσμιο επίπεδο ένας βίαιος μετασχηματισμός στις καλλιέργειες με κατεύθυνση τις μονοκαλλιέργειες και τις εισαγωγές προϊόντων. Έτσι μέσω συγκεκριμένων αποφάσεων σε διεθνές επίπεδο έφθασε η Ελλάδα να μην παράγει λεμόνια αφού εισάγονταν πάμφθηνα από την Αργεντινή, για παράδειγμα. Ενώ μέσω των μονοκαλλιεργειών η ασυνήθιστη αύξηση του όγκου συγκεκριμένων προϊόντων, συνδυάζεται με μεγάλη πτώση των τιμών τους. Καθώς ασκεί δυσβάστακτο ανταγωνισμό στα τοπικά προϊόντα, προκαλεί την κατάρρευση των εσωτερικών τιμών και των γεωργικών εισοδημάτων. Έτσι, οδηγεί τους αγρότες στη φτώχεια, καταστρέφει τους παραδοσιακούς τρόπους ζωής των μικροκαλλιεργητών και επιφέρει μαζική αγροτική ανεργία.

Ανακοίνωση του ΔΝΤ για την πείνα στα μέσα Νοεμβρίου

«**Στους περισσότερους λιμούς του 20ου αι. τα αποθέματα τροφίμων σε τοπικό και εθνικό επίπεδο δεν ήταν ανεπαρκή**», έχει δηλώσει εδώ και δεκαετίες ο Α. Σεν για να συμφωνήσει με αυτή την άποψη και η FAO (Food and Agriculture Organization), η ο-λωστε είναι το ίδιο το ΔΝΤ όπως και ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ) που είχαν εξαγγείλει ότι η αύξηση της ροής των εμπορευμάτων στις αγορές θα συνέβαλλε στην εξάλειψη της φτώχειας και της πείνας. Κάτι που ιστορικά αποτελεί ένα μύθο και δεν αποδεικνύεται στη πράξη. Γιατί η ροή των εμπορευμάτων δεν έχει απλώς αυξηθεί αλλά γιγαντωθεί τις τελευταίες δεκαετίες αλλά ταυτόχρονα δεν έχει μειωθεί η πείνα και ο υποσιτισμός. Και είναι λογικό να συμβαίνει αυτό, αφού εισέρχονται και άλλες παράμετροι καθορισμού των τιμών, όπως τα αγροκαύσιμα.

Αγροκαύσιμα και Παγκόσμιο Σύστημα Αστικοποίησης

Κατά τη τελευταία δεκαετία η αύξηση στη ζήτηση αγροκαυσίμων στις ΗΠΑ προκάλεσε αισθητή αύξηση των παγκόσμιων τιμών σε πολλά βασικά προϊόντα, μεταξύ των οποίων το καλαμπόκι και τα φυτικά έλαια, τα οποία χρησιμοποιούνται στην παραγωγή αιθανόλης και βιοντίζελ. Έτσι, το 80% των ανθρώπων που πλήττονται από το φαινόμενο είναι αγρότες: 50% μικροκαλλιεργητές, 10% εκτροφείς και 20% εργάτες γης. Ενώ το 20% των κατοίκων των πόλεων που μαστίζεται από την πείνα, πρόκειται, εν μέρει, για άτομα που έχουν μετοικήσει στις πόλεις από αγροτικές περιοχές και αφορά κυρίως περιοχές, όπως Κίνα, Ινδία, Ν. Αμερική. Έτσι λοιπόν έχουμε σε εφαρμογή μια ένταση αστικοποίησης σε η-η πρόσφατη άνοδος των τιμών αποδείχθηκε μοιραία για τις χώρες που εισάγουν τρόφιμα. Η μεγαλύτερη απειλή και εκβιασμός προς τους αγρότες είναι ότι αν δεν ενδώσουν σε εξευτελιστικές τιμές τότε πραγματοποιούνται ξαφνικές αυξήσεις εισαγωγών από τρίτες χώρες. Η εξαθλίωση τους οδηγεί και εκείνους στο όνειρο μιας καλύτερης ζωής στην πόλη...

Η πεινά και ο υποσιτισμός, λοιπόν, αποτελούν κορυφαίες πολιτικές πράξεις είτε προέρχονται άμεσα από τα κράτη είτε από διεθνείς θεσμούς. Όπως και οι συνέπειες αυτών σε ζητήματα νοσηρότητας και επιδημιών στους πληθυσμούς. Και εάν ο φόβος του ανθρώπου για την πείνα καθορίζονταν παλαιότερα από τα φυσικά φαινόμενα, σήμερα καθορίζεται από τις αλυσιδωτές αποφάσεις που λαμβάνονται και εκτελούνται σε διεθνές και τοπικό επίπεδο αντίστοιχα. Πράξεις και αποφάσεις, που σχετίζονται στη σύγχρονη εποχή, με κοινωνικά εξουσιαστικά συστήματα, είτε καπιταλιστικά είτε κομμουνιστικά, που επιβλέπουν και εκτελούν συνεπικουρούμενοι από σύγχρονα μοντέλα επιτήρησης της –πεινασμένης μεν αλλά φιλήσυχης δε– «τάξης»; Που δεν θα εκλιπαρεί καταρρακωμένος για ένα πιάτο φαί από την εκκλησία, το δήμο, τη φιλανθρωπία της γειτονιάς και των περαστικών αλλά που εν τέλει θα συγκρουστεί όχι τόσο για τη πείνα και την επιβίωση αλλά για τη δίψα για τη ζωή και την ελευθερία.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ζοσπάστης, 19/11/2006). Φανταζόμαστε λοιπόν στην πραγματικότητα πόσοι ήταν...

Αλλά δεν είναι μόνο η Σοβιετική Ένωση που εσκεμμένα λιμοκτόνησε μια ολόκληρη γεωγραφική περιοχή στην επικράτεια της, είναι και η κομμουνιστική Κίνα του Μάο που τη περίοδο 1959-1961 είχε τουλάχιστον 15 εκατ. νεκρούς βάσει των πιο μετριοπαθών μετρήσεων. Το Μεγάλο Άλμα προς τα Εμπρός περιελάμβανε τη μεταμόρφωση των αγροτικών συνεταιρισμών σε κομμούνες, την κατασκευή τεράστιων φραγμάτων, την ίδρυση εκατοντάδων μικρών βιομηχανικών μονάδων που επέφερε ανυπολόγιστη ζημιά στη γη και στα κίνητρα για εργασία και την παραγωγή τροφίμων. Η παραγωγή βρώσιμων καρπών έπεσε το 1960 περίπου 29% από τη μέγιστη τιμή του 1958 ενώ η κατανάλωση καρπών στην ύπαιθρο μειώθηκε από 204 κιλά ανά άτομο το 1957 στα 154 κιλά το 1960. Να τονίσουμε ότι η Κίνα διέθετε μεγάλη γνώση και ποικιλία τροφών και βοτάνων που χρησιμοποιούνταν για ιατρική/θεραπευτική υποστήριξη. Πολύ φοβόμαστε πως ό,τι επιβίωσε και σώθηκε από το Μεγάλο Άλμα του Μάο θα αλλοιωθεί ή θα εξαφανιστεί από την καπιταλιστική λαίλαπα που μαστίζει τα τελευταία χρόνια την Κίνα. Συνεπώς η πείνα και οι λιμοί δεν εμφανίζονται αποκλειστικά σε καπιταλιστικές οικονομίες ή σε τριτοκοσμικές περιοχές που «αφαιμάσσονται» αλλά και σε κομμουνιστικά καθεστώτα.

Διατροφική πενία και «κρυφή πείνα»

Αλλά εάν πείνα σημαίνει να μην έχει κανείς αρκετό φαγητό για να καλύψει τις διατροφικές του ανάγκες, με τον υποσιτισμό δεν διαθέτει επαρκή ποσότητα θρεπτικής και απαραίτητης ενέργειας. Δηλαδή εάν κάποιος κάτοικος ΗΠΑ τρώει καθημερινά McDonalds μπορεί να μην πεινάει αλλά σίγουρα υποσιτίζεται. Για εκατοντάδες εκατομμυρίων ανθρώπων, η έλλειψη σιδήρου, βιταμίνης Α ή ιωδίου είναι πιο σημαντικές από την έλλειψη τροφίμων. Από τη στιγμή που υπάρχουν αναφορές ότι άνθρωποι της φύσης (όχι των πόλεων με το συγκεκριμένο μοντέλο διαβίωσης) ζουν υγιώς χωρίς να λαμβάνουν ούτε τις «απαραίτητες» ημερήσιες θερμίδες ούτε τα συμπλη-

να, οι τελευταίες αποφάσεις και εφαρμογές από διεθνείς οργανισμούς παραγωγής τροφίμων ή τους G8/20 οδηγούν στην μεγαλύτερη εξάρτηση των αγροτών από τις εταιρείες και το κράτος. Έτσι για πρώτη φορά συντελείται σε παγκόσμιο επίπεδο ένας βίαιος μετασχηματισμός στις καλλιέργειες με κατεύθυνση τις μονοκαλλιέργειες και τις εισαγωγές προϊόντων. Έτσι μέσω συγκεκριμένων αποφάσεων σε διεθνές επίπεδο έφθασε η Ελλάδα να μην παράγει λεμόνια αφού εισάγονταν πάμφθηνα από την Αργεντινή, για παράδειγμα. Ενώ μέσω των μονοκαλλιεργειών η ασυνήθιστη αύξηση του όγκου συγκεκριμένων προϊόντων, συνδυάζεται με μεγάλη πτώση των τιμών τους. Καθώς ασκεί δυσβάστακτο ανταγωνισμό στα τοπικά προϊόντα, προκαλεί την κατάρρευση των εσωτερικών τιμών και των γεωργικών εισοδημάτων. Έτσι, οδηγεί τους αγρότες στη φτώχεια, καταστρέφει τους παραδοσιακούς τρόπους ζωής των μικροκαλλιεργητών και επιφέρει μαζική αγροτική ανεργία.

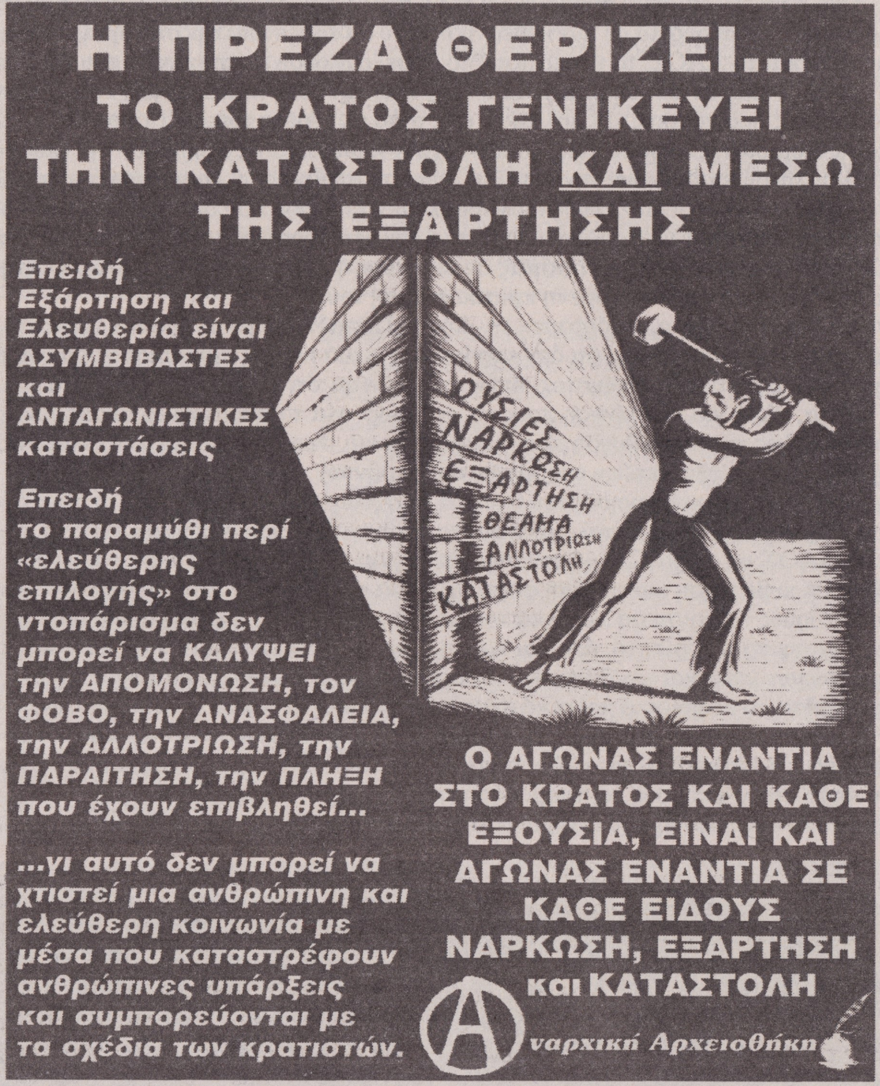
Ανακοίνωση του ΔΝΤ για την πείνα στα μέσα Νοεμβρίου

«**Στους περισσότερους λιμούς του 20ου αι. τα αποθέματα τροφίμων σε τοπικό και εθνικό επίπεδο δεν ήταν ανεπαρκή**», έχει δηλώσει εδώ και δεκαετίες ο Α. Σεν για να συμφωνήσει με αυτή την άποψη και η FAO (Food and Agriculture Organization), η οποία δεν συμμερίζεται τους φόβους για έλλειψη τροφίμων για πληθυσμιακούς λόγους. Τον περασμένο μήνα το ΔΝΤ εξέφρασε με γραπτή ανακοίνωση («Η διαχείριση των κινδύνων της ανάπτυξης και των σοκ από την τρέχουσα αποτίμηση των παγκόσμιων πρώτων υλών») την ανησυχία του, ότι επιπλέον 23 εκατομμύρια άνθρωποι θα προστεθούν –στην Αφρική, στην Ασία, στην περιοχή του Ειρηνικού– στον συνολικό αριθμό των φτωχών πολιτών, εφόσον ξεσπάσει άμεσα μια οικονομική κρίση ικανή να πλήξει και τις πλούσιες οικονομίες του πλανήτη. Αναφέρεται, συγκεκριμένα, ότι εφόσον η ανάπτυξη όλης της παγκόσμιας οικονομίας καθηλωθεί στο τέλος του τρέχοντος έτους για όλο το 12μηνο στο 2,6%, ακολούθως στο 2,4%, του χρό-

ποιών το καλαμπόκι και τα φυτικά έλαια, τα οποία χρησιμοποιούνται στην παραγωγή αιθανόλης και βιοντίζελ. Έτσι, το 80% των ανθρώπων που πλήττονται από το φαινόμενο είναι αγρότες: 50% μικροκαλλιεργητές, 10% εκτροφείς και 20% εργάτες γης. Ενώ το 20% των κατοίκων των πόλεων που μαστίζεται από την πείνα, πρόκειται, εν μέρει, για άτομα που έχουν μετοικήσει στις πόλεις από αγροτικές περιοχές και αφορά κυρίως περιοχές, όπως Κίνα, Ινδία, Ν. Αμερική. Έτσι λοιπόν έχουμε σε εφαρμογή μια ένταση αστικοποίησης σε η-

γωνικά εξουσιαστικά συστήματα, είτε καπιταλιστικά είτε κομμουνιστικά, που επιβλέπουν και εκτελούν συνεπικουρούμενοι από σύγχρονα μοντέλα επιτήρησης της –πεινασμένης μεν αλλά φιλήσυχης δε– «τάξης»; Που δεν θα εκλιπαρεί καταρρακωμένος για ένα πιάτο φαί από την εκκλησία, το δήμο, τη φιλανθρωπία της γειτονιάς και των περαστικών αλλά που εν τέλει θα συγκρουστεί όχι τόσο για τη πείνα και την επιβίωση αλλά για τη δίψα για τη ζωή και την ελευθερία.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 2011:

ΤΡΙΑΝΤΑ ΟΚΤΩ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ, ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΔΙΚΑΙΩΘΗΚΕ...

Τότε (την περίοδο της χούντας), ο εκλεκτός για να βγάλει τα «κάστανα από την φωτιά» ήταν ένας στρατιωτικός. Και ο ασθενής (η κοινωνία) μπήκε αμέσως στο «χειρουργείο» ή αλλιώς στο «γύψο». Για να συνετισθούν οι προβοκάτορες των Ιουλιανών του '65 (του «ελληνικού Μάη» που προηγήθηκε από τα παγκόσμια γεγονότα του '68), να παταχθεί η λογική του «πεζοδρομίου», και οι «οχλοκρατικές» εκδηλώσεις, για να διασφαλιστεί η τάξη και η ασφάλεια, για να ισχυροποιηθεί το κράτος, για να τηρηθούν οι ισορροπίες στην ευρύτερη Μέση Ανατολή έτσι κατά πως συμφωνήθηκαν από τους «νικητές» και τους «ηττημένους» της δεύτερης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής. Η επιλογή, όπως αποδείχθηκε, ήταν επιβεβλημένη για το καλό όλων των εξουσιαστικών μερίδων. Και είναι πράγματι μεγάλος μύθος ότι το πολιτικό σύστημα ήταν «απροετοίμαστο» για το στρατιωτικό πραξικόπημα.

Η είσοδος και η έξοδος από το προσκήνιο (την διαχείριση των κρατικών υποθέσεων) των στρατιωτικών έγινε με την υπογραφή που έβαλαν φαρδιά πλατιά πολιτικοί αστέρες, όπως ο «εθνάρχης» Καραμανλής. Άλλο τόσο, όμως, μύθευμα αποτελεί η εντύπωση που μπορεί να έχουν ορισμένοι ότι ο «ελληνικός λαός» αντιστάθηκε σύσσωμος και από την πρώτη στιγμή στους δικτάτορες ή έστω ότι κάτι τέτοιο έγινε εκ μέρους της αριστεράς. Η χούντα είχε διασφαλίσει από πολύ νωρίς επαρκή κοινωνική συναίνεση, και μάλιστα από ένα μεγάλο μέρος του κατ' εξοχήν φτωχού πληθυσμού, συμπεριλαμβανομένων και πλήθος αγροτών στους οποίους χαρίστηκαν δάνεια που είχαν λάβει. Έτσι οι «στιγμές» αντίστασης άργησαν σχετικά να έρθουν, και όταν ήρθαν ήταν αρχικά οι ανοργάνωτες παρέες που έβαλαν την σπίθα, που άρχιζε να φουντώνει μετέπειτα στην κατάληψη της Νομικής και έγινε πυρκαγιά αργότερα τον Νοέμβρη του '73.

Δεκάδες οι επώνυμοι «πρωταγωνιστές» που εξαργύρωσαν την όποια παρουσία τους στα γεγονότα με πολιτικά οφίτσια ή στελέχωσαν την επιχειρηματική ελίτ της μεταπολίτευσης, χιλιάδες οι «ανώνυμοι» αγωνιστές που δεν διανοήθηκαν να κοστολογηθούν ούτε μια στιγμή στο πολιτικό χρηματιστήριο της μεταπολίτευσης. Απ' τους τελευταίους όσοι συνέχισαν να μάχονται γιατί «τίποτα δεν δικαιώθηκε» συκοφαντήθηκαν δεόντως. Θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά; Όχι βέβαια. Σήμερα (την περίοδο της δημοκρατίας) εκλεκτός είναι πλέον ένας τραπεζίτης με «λαμπρές» περγαμηνές, ο νέος «θεράπων ιατρός» του πολιτικού συστήματος, που «παραπαίει», της κοινωνίας, αλλά και του «πτωχευμένου» κράτους. Ο νέος «εθνοσωτήρας» την εκλογή του οποίου γιόρτασε με την δέουσα άνοδο του το χρηματιστήριο, έχει τις ευλογίες του συνόλου των ΜΜΕ, των τραπεζιτών εγχώριων και μη, αλλά και ενός σημαντικού τμήματος του υπό «κρίση» πολιτικού προσωπικού, που παίρνει μια «ανάσα» για να συμφωνήσει τους τρόπους ανασυγκρότησής του.

Η «νέα» εθνοσωτήρια κυβέρνηση έρχεται να φέρει εις πέρας την εντολή να εφαρμόσει κατά γράμμα το σχέδιο «ελεγχόμενης πτώχευσης» του ελλαδικού κράτους, έτσι όπως αυτό εντάσσεται πλέον στην ευρύτερη ομάδα κρατών που βρίσκονται στην λεκάνη

τις οδομαχίες να αποτελούν το πλέον σύνηθες γεγονός σε κάθε διαδήλωση έξω από το κοινοβούλιο, δεν είναι απλώς δυσάρεστη για τους ντόπιους και ξένους αφέντες, αλλά δυσβάστακτη, πλέον. Η ανησυχία τους μεγαλώνει συνεχώς όσο διαπιστώνουν ότι η άγρια καταστολή, αλλά και η επιστράτευση των ερυθροφρουρών του ΚΚΕ δεν φθάνουν για να ανακοπεί η κοινωνική οργή.

Οι αναρχικοί έχουμε κάθε λόγο να εντείνουμε την πολύμορφη δράση μας, με δημιουργικό τρόπο αλλά δίχως κανένα συμβιβασμό όσον αφορά τις απόψεις και τις πρακτικές μας. Κάθε προσπάθεια κοινωνικής αλληλεγγύης αναιρείται από την συστηματική ατομική ή συλλογική αποστροφή καταγραφής των αγώνων για την καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας. Γι' αυτό ο αγώνας της μνήμης ενάντια στην λήθη είναι αναπόσπαστο και συστατικό μέρος κάθε αναρχικής δραστηριοποίησης. Η εξουσία, τα κράτη, κάθε μηχανισμός αφαίμαξης της ανθρώπινης δημιουργικότητας, κάθε μηχανισμός καταπίεσης και εκμετάλλευσης αλλά και κάθε εξουσιαστική σχέση που αναπαράγεται, δεν κατασκευάστηκαν χθες και δεν θα καταστραφούν σύντομα εάν όσοι παλεύουν για έναν ανεξούσιο κόσμο δεν βρουν **τις ρίζες των αγώνων τους**.

Αγώνες που για να συνεχιστούν πρέπει να μείνουν πρώτα απ' όλα ζωντανοί στην μνήμη, στις συζητήσεις, στους προβληματισμούς, αλλά και στις καρδιές των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Αγώνες που δεν σκόπευαν να αλλάξουν τα πρόσωπα των εξουσιαστών, να μοιράσουν εξουσίες, να αναδιανείμουν τον πλούτο και να διευρύνουν την καταναλωτική δυνατότητα των διαφόρων κοινωνικών διαστρωματώσεων, να ανοίξουν τις πόρτες της εκπαίδευσης στα παιδιά των κατώτερων «τάξεων», ή να ικανοποιήσουν εθνικούς «αλυτρωτισμούς».

Αγώνες που πρώτα απ' όλα ποτέ δεν στράγγισαν από το ήθος των απλών ανθρώπων, τις συνήθειες τους, τον τρόπο ζωής τους, την αλληλεγγύη στους αδύνατους, την περηφάνια που διατηρεί κάθε ανυπότακτος.

Αγώνες που δεν έπαψαν να βασίζονται στην ελεύθερη συμφωνία των ανθρώπων που συμμετέχουν σ' αυτούς και όχι βάσει του πολιτικού συμφέροντος και της ισχύος των όπλων. Αυτούς τους αγώνες οι αναρχικοί δεν τους παραδίδουν στην λήθη.

Ας γίνουν τα όνειρα μας οι εφιάλτες τους.

Αθήνα 14 Νοεμβρίου 2011
Συσπείρωση Αναρχικών

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 2011

Τνών του '65 (του «ελληνικού Μάη» που προηγήθηκε από τα παγκόσμια γεγονότα του '68), να παταχθεί η λογική του «πεζοδρομίου», και οι «οχλοκρατικές» εκδηλώσεις, για να διασφαλιστεί η τάξη και η ασφάλεια, για να ισχυροποιηθεί το κράτος, για να τηρηθούν οι ισορροπίες στην ευρύτερη Μέση Ανατολή έτσι κατά πως συμφωνήθηκαν από τους «νικητές» και τους «ηττημένους» της δεύτερης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής. Η επιλογή, όπως αποδείχθηκε, ήταν επιβεβλημένη για το καλό όλων των εξουσιαστικών μερίδων. Και είναι πράγματι μεγάλος μύθος ότι το πολιτικό σύστημα ήταν «απροετοίμαστο» για το στρατιωτικό πραξικόπημα.

Η είσοδος και η έξοδος από το προσκήνιο (την διαχείριση των κρατικών υποθέσεων) των στρατιωτικών έγινε με την υπογραφή που έβαλαν φαρδιά πλατιά πολιτικοί αστέρες, όπως ο «εθνάρχης» Καραμανλής. Άλλο τόσο, όμως, μύθευμα αποτελεί η εντύπωση που μπορεί να έχουν ορισμένοι ότι ο «ελληνικός λαός» αντιστάθηκε σύσσωμος και από την πρώτη στιγμή στους δικτάτορες ή έστω ότι κάτι τέτοιο έγινε εκ μέρους της αριστεράς. Η χούντα είχε διασφαλίσει από πολύ νωρίς επαρκή κοινωνική συναίνεση, και μάλιστα από ένα μεγάλο μέρος του κατ' εξοχήν φτωχού πληθυσμού, συμπεριλαμβανομένων και πλήθος αγροτών στους οποίους χαρίστηκαν δάνεια που είχαν λάβει. Έτσι οι «στιγμές» αντίστασης άργησαν σχετικά να έρθουν, και όταν ήρθαν ήταν αρχικά οι ανοργάνωτες παρέες που έβαλαν την σπίθα, που άρχιζε να φουντώνει μετέπειτα στην κατάληψη της Νομικής και έγινε πυρκαγιά αργότερα τον Νοέμβρη του '73.

Δεκάδες οι επώνυμοι «πρωταγωνιστές» που εξαργύρωσαν την όποια παρουσία τους στα γεγονότα με πολιτικά οφίτσια ή στελέχωσαν την επιχειρηματική ελίτ της μεταπολίτευσης, χιλιάδες οι «ανώνυμοι» αγωνιστές που δεν διανοήθηκαν να κοστολογηθούν ούτε μια στιγμή στο πολιτικό χρηματιστήριο της μεταπολίτευσης. Απ' τους τελευταίους όσοι συνέχισαν να μάχονται γιατί «τίποτα δεν δικαιώθηκε» συκοφαντήθηκαν δεόντως. Θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά; Όχι βέβαια. Σήμερα (την περίοδο της δημοκρατίας) εκλεκτός είναι πλέον ένας τραπεζίτης με «λαμπρές» περγαμηνές, ο νέος «θεράπων ιατρός» του πολιτικού συστήματος, που «παραπαίει», της κοινωνίας, αλλά και του «πτωχευμένου» κράτους. Ο νέος «εθνοσωτήρας» την εκλογή του οποίου γιόρτασε με την δέουσα άνοδο του το χρηματιστήριο, έχει τις ευλογίες του συνόλου των ΜΜΕ, των τραπεζιτών εγχώριων και μη, αλλά και ενός σημαντικού τμήματος του υπό «κρίση» πολιτικού προσωπικού, που παίρνει μια «ανάσα» για να συμφωνήσει τους τρόπους ανασυγκρότησής του.

Η «νέα» εθνοσωτήρια κυβέρνηση έρχεται να φέρει εις πέρας την εντολή να εφαρμόσει κατά γράμμα το σχέδιο «ελεγχόμενης πτώχευσης» του ελλαδικού κράτους, έτσι όπως αυτό εντάσσεται πλέον στην ευρύτερη ομάδα κρατών που βρίσκονται στην λεκάνη της Μεσογείου. Θα εξυπηρετήσει και τα γενικότερα συμφέροντα των τραπεζιτών; Ασυζητητί. Λίγο πριν την επίσημη ανακοίνωση της εντολής που δόθηκε στον Παπαδήμο να αναλάβει την πρωθυπουργία σε μια κυβέρνηση, που θα έβαζε υπό την σκέπη της το Πασοκ, την ΝΔ, και το ΛΑΟΣ, το χρηματιστήριο προεξοφλούσε με την άνοδό του τις εξελίξεις ...ψηφίζοντας ανεπιφύλακτα Παπαδήμο, ενώ την ίδια ικανοποίηση εξέφρασαν εκπρόσωποι της οικονομικής και πολιτικής ελίτ τόσο εκ μέρους του ΔΝΤ όσο και της ΕΚΤ και της Κομισιόν. Οι τραπεζίτες, λοιπόν, έχουν κάθε λόγο να στηρίξουν την «λύση» Παπαδήμου, αφού επιδιώκουν την ευνοϊκή ρύθμιση σημαντικών ζητημάτων που αφορούν το λεγόμενο «κούρεμα», όπως ο αναβαλλόμενος φόρος που θα αφορά τα μελλοντικά τους κέρδη και την μη φορολόγησή τους, ή την μετατροπή των ενισχύσεων του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας σε «κοινές» ή «προνομιούχες» μετοχές ζήτημα που συνδέεται με την ενδεχόμενη κρατικοποίησή τους.

Έτσι, το Χρηματιστήριο, «γιόρτασε» τη «λύση» Παπαδήμου με άνοδο του δείκτη πιστοποιώντας, εκτός των άλλων, ότι δεν επρόκειτο για μια κίνηση αμυντικού χαρακτήρα εκ μέρους του πολιτικού συστήματος, όπως καμώνονται ότι κατάλαβαν ορισμένα αριστερά σαΐνια, αλλά για μια κίνηση προς τα «εμπρός» για τα κυριαρχικά συμφέροντα. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση προετοιμάστηκε και σφραγίσθηκε με την συμφωνία των γνωστών και μη εξαιρετέων εκδοτικών συμφερόντων το «κάψιμο» του Παπανδρέου, και όχι βέβαια της κυβέρνησής του η οποία ενισχύθηκε εκτός των άλλων με τους δύο αντιπροέδρους της ΝΔ να καταλαμβάνουν τα υπουργεία Εξωτερικών και Αμύνης, αλλά και το ΛΑΟΣ να σφραγίζει με την συμμετοχή του την επιστροφή της λεγόμενης α-

γρια καταστολή, αλλά και η επιστράτευση των ερυθροφρουρών του ΚΚΕ δεν φθάνουν για να ανακοπεί η κοινωνική οργή.

Οι αναρχικοί έχουμε κάθε λόγο να εντείνουμε την πολύμορφη δράση μας, με δημιουργικό τρόπο αλλά δίχως κανένα συμβιβασμό όσον αφορά τις απόψεις και τις πρακτικές μας. Κάθε προσπάθεια κοινωνικής αλληλεγγύης αναιρείται από την συστηματική ατομική ή συλλογική αποστροφή καταγραφής των αγώνων για την καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας. Γι' αυτό ο αγώνας της μνήμης ενάντια στην λήθη είναι αναπόσπαστο και συστατικό μέρος κάθε αναρχικής δραστηριοποίησης. Η εξουσία, τα κράτη, κάθε μηχανισμός αφαίμαξης της ανθρώπινης δημιουργικότητας, κάθε μηχανισμός καταπίεσης και εκμετάλλευσης αλλά και κάθε εξουσιαστική σχέση που αναπαράγεται, δεν κατασκευάστηκαν χθες και δεν θα καταστραφούν σύντομα εάν όσοι παλεύουν για έναν ανεξούσιο κόσμο δεν βρουν **τις ρίζες των αγώνων τους**.

Αγώνες που για να συνεχιστούν πρέπει να μείνουν πρώτα απ' όλα ζωντανοί στην μνήμη, στις συζητήσεις, στους προβληματισμούς, αλλά και στις καρδιές των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Αγώνες που δεν σκόπευαν να αλλάξουν τα πρόσωπα των εξουσιαστών, να μοιράσουν εξουσίες, να αναδιανείμουν τον πλούτο και να διευρύνουν την καταναλωτική δυνατότητα των διαφόρων κοινωνικών διαστρωματώσεων, να ανοίξουν τις πόρτες της εκπαίδευσης στα παιδιά των κατώτερων «τάξεων», ή να ικανοποιήσουν εθνικούς «αλτρουϊσμούς».

Αγώνες που πρώτα απ' όλα ποτέ δεν στράγγισαν από το ήθος των απλών ανθρώπων, τις συνήθειες τους, τον τρόπο ζωής τους, την αλληλεγγύη στους αδύνατους, την περηφάνια που διατηρεί κάθε ανυπότακτος.

Αγώνες που δεν έπαψαν να βασίζονται στην ελεύθερη συμφωνία των ανθρώπων που συμμετέχουν σ' αυτούς και όχι βάσει του πολιτικού συμφέροντος και της ισχύος των όπλων. Αυτούς τους αγώνες οι αναρχικοί δεν τους παραδίδουν στην λήθη.

Ας γίνουν τα όνειρα μας οι εφιάλτες τους.

Αθήνα 14 Νοεμβρίου 2011
Συσπείρωση Αναρχικών

τευσης, χιλιάδες οι «ανώνυμοι» αγωνιστές που δεν διανοήθηκαν να κοστολογήσουν ούτε μια στιγμή στο πολιτικό χρηματιστήριο της μεταπολίτευσης. Απ' τους τελευταίους όσοι συνέχισαν να μάχονται γιατί «τίποτα δεν δικαιώθηκε» συκοφαντήθηκαν δεόντως. Θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά; Όχι βέβαια. Σήμερα (την περίοδο της δημοκρατίας) εκλεκτός είναι πλέον ένας τραπεζίτης με «λαμπρές» περγαμηνές, ο νέος «θεράπων ιατρός» του πολιτικού συστήματος, που «παραπαίει», της κοινωνίας, αλλά και του «πτωχευμένου» κράτους. Ο νέος «εθνοσωτήρας» την εκλογή του οποίου γιόρτασε με την δέουσα άνοδο του το χρηματιστήριο, έχει τις ευλογίες του συνόλου των ΜΜΕ, των τραπεζιτών εγχώριων και μη, αλλά και ενός σημαντικού τμήματος του υπό «κρίση» πολιτικού προσωπικού, που παίρνει μια «ανάσα» για να συμφωνήσει τους τρόπους ανασυγκρότησής του.

Η «νέα» εθνοσωτήρια κυβέρνηση έρχεται να φέρει εις πέρας την εντολή να εφαρμόσει κατά γράμμα το σχέδιο «ελεγχόμενης πτώχευσης» του ελλαδικού κράτους, έτσι όπως αυτό εντάσσεται πλέον στην ευρύτερη ομάδα κρατών που βρίσκονται στην λεκάνη της Μεσογείου. Θα εξυπηρετήσει και τα γενικότερα συμφέροντα των τραπεζιτών; Ασυζητητί. Λίγο πριν την επίσημη ανακοίνωση της εντολής που δόθηκε στον Παπαδήμο να αναλάβει την πρωθυπουργία σε μια κυβέρνηση, που θα έβαζε υπό την σκέπη της το Πασοκ, την ΝΔ, και το ΛΑΟΣ, το χρηματιστήριο προεξοφλούσε με την άνοδό του τις εξελίξεις ...ψηφίζοντας ανεπιφύλακτα Παπαδήμο, ενώ την ίδια ικανοποίηση εξέφρασαν εκπρόσωποι της οικονομικής και πολιτικής ελίτ τόσο εκ μέρους του ΔΝΤ όσο και της ΕΚΤ και της Κομισιόν. Οι τραπεζίτες, λοιπόν, έχουν κάθε λόγο να στηρίξουν την «λύση» Παπαδήμου, αφού επιδιώκουν την ευνοϊκή ρύθμιση σημαντικών ζητημάτων που αφορούν το λεγόμενο «κούρεμα», όπως ο αναβαλλόμενος φόρος που θα αφορά τα μελλοντικά τους κέρδη και την μη φορολόγησή τους, ή την μετατροπή των ενισχύσεων του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας σε «κοινές» ή «προνομιούχες» μετοχές ζήτημα που συνδέεται με την ενδεχόμενη κρατικοποίησή τους.

Έτσι, το Χρηματιστήριο, «γιόρτασε» τη «λύση» Παπαδήμου με άνοδο του δείκτη πιστοποιώντας, εκτός των άλλων, ότι δεν επρόκειτο για μια κίνηση αμυντικού χαρακτήρα εκ μέρους του πολιτικού συστήματος, όπως καμώνονται ότι κατάλαβαν ορισμένα αριστερά σαΐνια, αλλά για μια κίνηση προς τα «εμπρός» για τα κυριαρχικά συμφέροντα. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση προετοιμάστηκε και σφραγίσθηκε με την συμφωνία των γνωστών και μη εξαιρετέων εκδοτικών συμφερόντων το «κάψιμο» του Παπανδρέου, και όχι βέβαια της κυβέρνησής του η οποία ενισχύθηκε εκτός των άλλων με τους δύο αντιπροέδρους της ΝΔ να καταλαμβάνουν τα υπουργεία Εξωτερικών και Αμύνης, αλλά και το ΛΑΟΣ να σφραγίζει με την συμμετοχή του την επιστροφή της λεγόμενης ακροδεξιάς σε κυβέρνηση και αυτή τη φορά όχι μέσα από την ΝΔ. Έτσι όσο και να μοιρολογούν κυρίως τα αριστερά ποδάρια του καθεστώτος για τις δημοκρατικές διαδικασίες, που έχουν πάει περίπατο, όσο και να επιδίδονται μετά μανίας σε ασκήσεις κατασκευής μετώπων μπας και ανεβάσουν τα ποσοστά τους, η «λύση» Παπαδήμου ήρθε να σταθεροποιήσει το εσωτερικό πολιτικό σκηνικό, αλλά και να δώσει το σινιάλο στην γειτονική Ιταλία να ακολουθήσει παρόμοια μονοπάτια. Δεν είναι δύσκολο, λοιπόν, να φαντασθεί κανείς πόσο επιθυμούν οι εξουσιαστές να επικρατήσει με το «καλό» ή με το «άγριο» ησυχία στους φετινούς εορτασμούς της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973.

Η κοινωνική αναταραχή που επικρατεί εδώ και έναν χρόνο με μικρά διαλείμματα με

τις συνήθειές τους, τον τρόπο ζωής τους, την αλληλεγγύη στους αδύνατους, την περηφάνια που διατηρεί κάθε ανυπότακτος.

Αγώνες που δεν έπαψαν να βασίζονται στην ελεύθερη συμφωνία των ανθρώπων που συμμετέχουν σ' αυτούς και όχι βάσει του πολιτικού συμφέροντος και της ισχύος των όπλων. Αυτούς τους αγώνες οι αναρχικοί δεν τους παραδίδουν στην λήθη.

Ας γίνουν τα όνειρα μας οι εφιάλτες τους.

Αθήνα 14 Νοεμβρίου 2011
Συσπείρωση Αναρχικών

Το αναρχικό διήμερο

Πραγματοποιήθηκε, όπως γίνεται κάθε χρόνο, το ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ στο Πολυτεχνείο της Αθήνας με την συμμετοχή κόσμου, συντρόφων και συντροφισσών τόσο στις προβολές που προηγήθηκαν, όσο και στις συζητήσεις που επακολούθησαν.

Η διοργάνωση των εκδηλώσεων του διημέρου έγινε από την αναρχική αρχειοθήκη Αθήνας και πραγματοποιήθηκαν σε αίθουσα του ισογείου στο κτίριο ΜΑΧ, όπου υπήρχε και έκθεση φωτογραφίας από την εξέγερση του 1973 και του 1995 καθώς και από τις πορείες και κινητοποιήσεις των δύο τελευταίων χρόνων ενάντια στο μνημόνιο και τα μέτρα. Παράλληλα υπήρχε τραπεζάκι με αναρχικά έντυπα και βιβλία από την πλευρά της Πατησίων στη συμβολή με την Στουρνάρα.

Κατά την **πρώτη μέρα**, Τρίτη 15 Νοεμβρίου 2011, έγιναν οι παρακάτω προβολές:

12:00. Οργισμένη Ταξιαρχία σε Μετάφραση-Απόδοση-Προσαρμογή της Αναρχικής Αρχειοθήκης.

13:00. 1984, του Michael Radford.

15:00. Ο Σαν Μικέλε είχε έναν Κόκορα (San Michele avena un Gallo), των Paolo & Vittorio Taviani.

17:00. Ο αιώνας του εαυτού (The Century of the Self)-Μέρος πρώτο: Οι Μηχανές της Ευτυχίας, του Adam Curtis.

18:00. ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1995, της Αναρχική Αρχειοθήκη.

Ακολούθησε παρουσίαση του βιβλίου: **Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995** και συζήτηση με θέμα: **1973-1995, σύνθεση εμπειριών, ομοιότητες και διαφορές.**

Κατά την **δεύτερη μέρα**, Τετάρτη 16 Νοεμβρίου 2011, έγιναν οι παρακάτω προβολές:

12:00. Οι μέρες της Αφθονίας σας είναι μετρημένες - Educators Die fetten Jahre sind vorbei, του Hans Weingartner.

14:15. Ο αιώνας του εαυτού (The Century of the Self), **Μέρος Τρίτο** - Υπάρχει ένας αστυνομικός μέσα στο κεφάλι μας: Πρέπει να καταστραφεί, του Adam Curtis.

15 :15. Ο αιώνας του εαυτού. **Μέρος Τέταρτο** - Οχτώ άνθρωποι πίνουν λίγο κρασί στο Κέτερινγκ, του Adam Curtis

16 :30. Το Κύμα - Die Welle, του Dennis Gansel.

Ακολούθησε συζήτηση με θέμα: **«Κρίση», Κοινωνική Επανάσταση και Αναρχική Πρόταση.**

Θεωρούμε πως και εφέτος οι συζητήσεις αποτέλεσαν μία συμβολή στην προσπάθεια να ξεκαθαριστούν ζητήματα που αφορούν γεγονότα, αντιλήψεις και θεωρήσεις και που αναδεικνύουν τις ουσιαστικές δυνατότητες του αναρχικού απελευθερωτικού αγώνα.

Επίσης, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της αναρχικής αρχειοθήκης θεώρησαν πως –με βάση τα πραγματικά δεδομένα και τις συνθήκες που άρχισαν να διαμορφώνονται μετά την κατασκευή της δοτής κυβέρνησης Παπαδήμου που έχει αναλάβει την υποχρέωση να

Η πορεία της 17ης Νοεμβρίου 2011, στην Αθήνα

Από τις **13:00** κλείνουν οι πύλες του Πολυτεχνείου.

Οι προγραμματισμένες συγκεντρώσεις και προσυγκεντρώσεις των διαφόρων οργανώσεων, ομάδων και πρωτοβουλιών αρχίζουν μετά από μία ώρα περίπου με επίκεντρο την πλατεία Κλαυθμώνος.

Κατά τις **14:53** σύντροφοι από την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας ξεκινούν τη διαδικασία ανάρτησης του πανό, –στο κάτω αριστερό μέρος της πλατείας Συντάγματος απέναντι από το ξενοδοχείο Άθενς Πλάζα–, που γράφει: **ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ ΚΑΙ ΣΚΛΑΒΙΑΣ, ΕΠΙΛΕΓΟΥΜΕ ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΔΡΟΜΟ, ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΛΑΜΨΕΙ Ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ,** για την πραγματοποίηση της συγκέντρωσης που έχει καλεστεί.

Αμέσως δύο διμοιρίες των ΜΑΤ καταφθάνουν και αποκλείουν την πρόσβαση στη Β. Γεωργίου, φτιάχνοντας κορδόνι από το πεζοδρόμιο του ξενοδοχείου Άθενς Πλάζα μέχρι και το πεζοδρόμιο της Πλατείας Συντάγματος, σε απόσταση ενός μέτρου από το πανό που απλώνουν οι σύντροφοι. Το πανό στερεώνεται ενώ στη συνέχεια τα ΜΑΤ μετακινούνται σε, κάπως, μεγαλύτερη απόσταση από την άκρη του πανό (αυτή τη φορά στα τέσσερα μέτρα). Αρχίζουν να μοιράζονται προκηρύξεις.

Γύρω στις **15:30** αρχίζει να συγκεντρώνεται κόσμος στο σημείο που έχει απλωθεί το πανό της αναρχικής Αρχειοθήκης, αλλά και σε μεγαλύτερη ακτίνα, παρά την πολύ κοντινή παρουσία των δυνάμεων της κρατικής καταστολής.

Στις **15:50** εμφανίζεται από την Σταδίου με πορεία ο Σύνδεσμος Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων το μπλοκ των οποίων κατευθύνεται προς το κορδόνι των ΜΑΤ που έχει αποκλείσει την πρόσβαση προς τη Βουλή. Μετά από 17 ολόκληρα λεπτά προστριβών, αποδοκιμασιών των δυνάμεων καταστολής και συνθημάτων από τον παρευρισκόμενο κόσμο, τα ΜΑΤ παραμερίζουν για να περάσει το μπλοκ.

Και ενώ ο κόσμος έχει αρχίζει να πληθαίνει στο σημείο που πριν λίγο ήταν τα ΜΑΤ οι δυνάμεις καταστολής απλώνουν και πάλι το κορδόνι αποκλεισμού της Β. Γεωργίου (**16:14**), διπλό αυτή τη φορά

της πλατείας Συντάγματος προς την πλευρά της Σταδίου και Καραγεώργη Σερβίας έχει γεμίσει από κόσμο, που παραμερίζει καθώς πλησιάζει η πορεία, αφήνοντας της κάτι παραπάνω από δύο λωρίδες της κυκλοφορίας (η οδός Β. Γεωργίου έχει τέσσερις λωρίδες κυκλοφορίας.

Η πορεία κινούμενη με γρήγορους ρυθμούς, συνεχίζει να περνά από την Β. Γεωργίου και να ανεβαίνει τη Β. Σοφίας. Γύρω στις 16:55 εμφανίζεται το μπλοκ με το σύνθημα του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ). Διασχίζει, με την ίδια ταχύτητα που κινούνται και τα υπόλοιπα μπλοκ, το κομμάτι ης Β. Γεωργίου και κατευθύνεται στη Β. Σοφίας. Ακολουθεί το μπλοκ της ΑΚ και της Δράσης για την Ελευθερία που κατευθύνονται στη Πλατείας Συντάγματος μπροστά από το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη.

Μετά από λίγο (**17:07**) ο κόσμος που βρίσκεται συγκεντρωμένος στο πανό της αναρχικής αρχειοθήκης κατευθύνεται στη συμβολή της Β. Αμαλίας με τη Β. Γεωργίου, απέναντι από τη Μ. Βρετανία.

Στις **17:10** πραγματοποιείται επίθεση –από το μπλοκ που είχε στο πανό του το σύνθημα του ΕΑΜ– εναντίον των δυνάμεων των ΜΑΤ στο ύψος των «λουλουδάδικων», αρχικά, και σε δεύτερη φάση στο ύψος της οδού Σέκερη. Τα ΜΑΤ δρουν άμεσα με αποτέλεσμα να συλληφθούν επί τόπου δύο άτομα. Το μπλοκ διασπάται σε τρία μέρη. Το ένα υποχωρεί προς την Αμαλίας, ένα άλλο τμήμα κινείται προς την πλευρά της Σόλωνος- Κολωνακίου όπου καταδιώκεται από ομάδες μοτοσικλετιστών ΔΙΑΣ και ΜΑΤ. Σ' αυτήν την καταδίωξη τραυματίζεται σοβαρά στα πόδια ένας διαδηλωτής, συλλαμβάνεται και λόγω των τραυμάτων του νοσηλεύεται στον Ευαγγελισμό αρχικά φρουρούμενος, αλλά μετά χωρίς φρούρηση.

Ένα άλλο τμήμα, αυτού του μπλοκ, κινείται σχεδόν αναγκαστικά προς τα εμπρός με κατεύθυνση την Αμερικανική πρεσβεία, κάτω από ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες.

Το υπόλοιπο, μικρό σε μέγεθος και έκταση κομμάτι της συνολικής πορείας μένει αποκομμένο, αλλά, μετά από λίγο, όταν τα ΜΑΤ απελευθερώνουν τη Β. Σοφίας συνεχίζει την πορεία του. προς την Αμερικανική πρεσβεία. Η πορεία που κινήθηκε από την οδό Σταδίου πέρασε από το σημείο, όπου είχε καλέσει συγκέντρωση η αναρχική αρχειοθήκη, μέσα σε διάστημα 50-55 λεπτών.

Κατά τις **17:30** περατώνεται η συγκέντρωση που

κινητοποιήσεις των δύο τελευταίων χρόνων ενάντια στο μνημόνιο και τα μέτρα. Παράλληλα υπήρχε τραπεζάκι με αναρχικά έντυπα και βιβλία από την πλευρά της Πατησίων στη συμβολή με την Στουρνάρα.

Κατά την **πρώτη μέρα**, Τρίτη 15 Νοεμβρίου 2011, έγιναν οι παρακάτω προβολές:

12:00. Οργισμένη Ταξιαρχία σε Μετάφραση-Απόδοση-Προσαρμογή της Αναρχικής Αρχειοθήκης.

13:00. 1984, του Michael Radford.

15:00. Ο Σαν Μικέλε είχε έναν Κόκορα (San Michele avena un Gallo), των Paolo & Vittorio Taviani.

17:00. Ο αιώνας του εαυτού (The Century of the Self)-Μέρος πρώτο: Οι Μηχανές της Ευτυχίας, του Adam Curtis.

18:00. ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1995, της Αναρχική Αρχειοθήκη.

Ακολούθησε παρουσίαση του βιβλίου: **Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995** και συζήτηση με θέμα: **1973-1995, σύνθεση εμπειριών, ομοιότητες και διαφορές.**

Κατά την **δεύτερη μέρα**, Τετάρτη 16 Νοεμβρίου 2011, έγιναν οι παρακάτω προβολές:

12:00. Οι μέρες της Αφθονίας σας είναι μετρημένες - Educators Die fetten Jahre sind vorbei, του Hans Weingartner.

14:15. Ο αιώνας του εαυτού (The Century of the Self), **Μέρος Τρίτο** - Υπάρχει ένας αστυνομικός μέσα στο κεφάλι μας: Πρέπει να καταστραφεί, του Adam Curtis.

15 :15. Ο αιώνας του εαυτού. **Μέρος Τέταρτο** - Οχτώ άνθρωποι πίνουν λίγο κρασί στο Κέτερινγκ, του Adam Curtis

16 :30. Το Κύμα - Die Welle, του Dennis Gansel.

Ακολούθησε συζήτηση με θέμα: **«Κρίση», Κοινωνική Επανάσταση και Αναρχική Πρόταση.**

Θεωρούμε πως και εφέτος οι συζητήσεις αποτέλεσαν μία συμβολή στην προσπάθεια να ξεκαθαριστούν ζητήματα που αφορούν γεγονότα, αντιλήψεις και θεωρήσεις και που αναδεικνύουν τις ουσιαστικές δυνατότητες του αναρχικού απελευθερωτικού αγώνα.

Επίσης, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της αναρχικής αρχειοθήκης θεώρησαν πως –με βάση τα πραγματικά δεδομένα και τις συνθήκες που άρχισαν να διαμορφώνονται μετά την κατασκευή της δοτής κυβέρνησης Παπαδήμου που έχει αναλάβει την υποχρέωση να συνεχίσει τα εξοντωτικά μέτρα εναντίον του πληθυσμού βαθαίνοντας τις συνθήκες σκλαβιάς– η φετινή πορεία με αφορμή την επέτειο της Εξέγερσης του Νοέμβρη 1973 θα ήταν λειτουργική στο βαθμό που κατευθυνόταν και παρέμενε στην πλατεία Συντάγματος και τη Βουλή.

Γι αυτό –και για πολλούς ακόμα λόγους, ανάμεσα στους οποίους είναι και το ξεπέρασμα μιας παραδοσιακού τύπου αρτηριοσκληρωτικής αντίληψης που έχει σχέση με την κατάληξη της πορείας στην Αμερικανική πρεσβεία είτε βρέξει, είτε χιονίσει– έγινε και το κάλεσμα για συγκέντρωση στο Σύνταγμα.

περίπου με επίκεντρο την πλατεία Κλαυθμώνος.

Κατά τις **14:53** σύντροφοι από την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας ξεκινούν τη διαδικασία ανάρτησης του πανό, –στο κάτω αριστερό μέρος της πλατείας Συντάγματος απέναντι από το ξενοδοχείο Άθενς Πλάζα–, που γράφει: **ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ ΚΑΙ ΣΚΛΑΒΙΑΣ, ΕΠΙΛΕΓΟΥΜΕ ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΔΡΟΜΟ, ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΛΑΜΨΕΙ Ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**, για την πραγματοποίηση της συγκέντρωσης που έχει καλεστεί.

Αμέσως δύο διμοιρίες των ΜΑΤ καταφθάνουν και αποκλείουν την πρόσβαση στη Β. Γεωργίου, φτιάχνοντας κορδόνι από το πεζοδρόμιο του ξενοδοχείου Άθενς Πλάζα μέχρι και το πεζοδρόμιο της Πλατείας Συντάγματος, σε απόσταση ενός μέτρου από το πανό που απλώνουν οι σύντροφοι. Το πανό στερεώνεται ενώ στη συνέχεια τα ΜΑΤ μετακινούνται σε, κάπως, μεγαλύτερη απόσταση από την άκρη του πανό (αυτή τη φορά στα τέσσερα μέτρα). Αρχίζουν να μοιράζονται προκηρύξεις.

Γύρω στις **15:30** αρχίζει να συγκεντρώνεται κόσμος στο σημείο που έχει απλωθεί το πανό της αναρχικής Αρχειοθήκης, αλλά και σε μεγαλύτερη ακτίνα, παρά την πολύ κοντινή παρουσία των δυνάμεων της κρατικής καταστολής.

Στις **15:50** εμφανίζεται από την Σταδίου με πορεία ο Σύνδεσμος Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων το μπλοκ των οποίων κατευθύνεται προς το κορδόνι των ΜΑΤ που έχει αποκλείσει την πρόσβαση προς τη Βουλή. Μετά από 17 ολόκληρα λεπτά προστριβών, αποδοκιμασιών των δυνάμεων καταστολής και συνθημάτων από τον παρευρισκόμενο κόσμο, τα ΜΑΤ παραμερίζουν για να περάσει το μπλοκ.

Και ενώ ο κόσμος έχει αρχίζει να πληθαίνει στο σημείο που πριν λίγο ήταν τα ΜΑΤ οι δυνάμεις καταστολής απλώνουν και πάλι το κορδόνι αποκλεισμού της Β. Γεωργίου **(16:14)**, διπλό αυτή τη φορά για να αποτρέψει και την κάθοδο του κόσμου, που είχε αρχίσει να εκδηλώνεται από την πλευρά της Λ. Αμαλίας, Μερικά λεπτά αργότερα αποσύρονται και οι δύο διμοιρίες και κατασκηνώνουν για λίγο στο πεζοδρόμιο του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία για να απομακρυνθούν στη συνέχεια και από εκείνο το σημείο.

Γύρω στις **16:33** εμφανίζεται στην αρχή της Σταδίου το πρώτο μπλοκ από τα τμήματα της πορείας που έχουν συγκεντρωθεί σ' αυτό το δρόμο από νωρίς. Ήδη η οδός Β. Γεωργίου και το κάτω μέρος

τικού Μετώπου (ΕΑΜ). Διασχίζει, με την ίδια ταχύτητα που κινούνται και τα υπόλοιπα μπλοκ, το κομμάτι ης Β. Γεωργίου και κατευθύνεται στη Β. Σοφίας. Ακολουθεί το μπλοκ της ΑΚ και της Δράσης για την Ελευθερία που κατευθύνονται στη Πλατείας Συντάγματος μπροστά από το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη.

Μετά από λίγο **(17:07)** ο κόσμος που βρίσκεται συγκεντρωμένος στο πανό της αναρχικής αρχειοθήκης κατευθύνεται στη συμβολή της Β. Αμαλίας με τη Β. Γεωργίου, απέναντι από τη Μ. Βρετανία.

Στις **17:10** πραγματοποιείται επίθεση –από το μπλοκ που είχε στο πανό του το σύνθημα του ΕΑΜ– εναντίον των δυνάμεων των ΜΑΤ στο ύψος των «λουλουδάδικων», αρχικά, και σε δεύτερη φάση στο ύψος της οδού Σέκερη. Τα ΜΑΤ δρουν άμεσα με αποτέλεσμα να συλληφθούν επί τόπου δύο άτομα. Το μπλοκ διασπάται σε τρία μέρη. Το ένα υποχωρεί προς την Αμαλίας, ένα άλλο τμήμα κινείται προς την πλευρά της Σόλωνος- Κολωνακίου όπου καταδιώκεται από ομάδες μοτοσικλετιστών ΔΙΑΣ και ΜΑΤ. Σ' αυτήν την καταδίωξη τραυματίζεται σοβαρά στα πόδια ένας διαδηλωτής, συλλαμβάνεται και λόγω των τραυμάτων του νοσηλεύεται στον Ευαγγελισμό αρχικά φρουρούμενος, αλλά μετά χωρίς φρούρηση.

Ένα άλλο τμήμα, αυτού του μπλοκ, κινείται σχεδόν αναγκαστικά προς τα εμπρός με κατεύθυνση την Αμερικανική πρεσβεία, κάτω από ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες.

Το υπόλοιπο, μικρό σε μέγεθος και έκταση κομμάτι της συνολικής πορείας μένει αποκομμένο, αλλά, μετά από λίγο, όταν τα ΜΑΤ απελευθερώνουν τη Β. Σοφίας συνεχίζει την πορεία του. προς την Αμερικανική πρεσβεία. Η πορεία που κινήθηκε από την οδό Σταδίου πέρασε από το σημείο, όπου είχε καλέσει συγκέντρωση η αναρχική αρχειοθήκη, μέσα σε διάστημα 50-55 λεπτών.

Κατά τις **17:30** περατώνεται η συγκέντρωση που είχε καλέσει η αναρχική αρχειοθήκη.

Το ΚΚΕ-ΠΑΜΕ έχοντας συγκεντρωθεί στις **17:00** στην Ομόνοια ξεκινά πορεία προς την Αμερικανική πρεσβεία μέσω της οδού Πανεπιστημίου.

Συγκρούσεις ξεσπούν στο ύψος της πλατείας Μαβίλη και επεκτείνονται μέχρι και την λεωφόρο Αλεξάνδρας **(18:20)**.

Έγινε γνωστό πως πραγματοποιήθηκαν 90 προσαγωγές διαδηλωτών από τις οποίες οι 32 έγιναν από τα σημεία των επεισοδίων.

Συνελήφθησαν και παραπέμφθηκαν 14 άτομα.

Το Πολυτεχνείο 2011 στη Θεσσαλονίκη

που δεν συγκροτείται σε κάποιο μπλοκ.

Στο Σιντριβάνι «μπαίνουν» στην πορεία τα μπλοκ της ΑΚ-«Σχολείου» και συνεχίζουν από Εθν. Αμύνης. Αφού ο κόσμος περνάει από το αμερικανικό προξενείο, όπου

φτουν και μολότοφ εναντίον των ΜΑΤ.

Όπως κάθε χρονιά, είναι προγραμματισμένες για αργότερα συναυλίες κτλ. Φέτος ήταν προγραμματισμένη εκδήλωση με το Θάνο Μικρούτσικο.

15:15. Ο αιώνας του εαυτού. Μέρος τέταρτο - Οχτώ άνθρωποι πί-νουν λίγο κρασί στο Κέτερινγκ, του Adam Curtis

16 :30. Το Κύμα - Die Welle, του Dennis Gansel.

Ακολούθησε συζήτηση με θέμα: **«Κρίση», Κοινωνική Επανάσταση και Αναρχική Πρόταση.**

Θεωρούμε πως και εφέτος οι συζητήσεις αποτέλεσαν μία συμβολή στην προσπάθεια να ξεκαθαριστούν ζητήματα που αφορούν γεγονότα, αντιλήψεις και θεωρήσεις και που αναδεικνύουν τις ουσιαστικές δυνατότητες του αναρχικού απελευθερωτικού αγώνα.

Επίσης, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της αναρχικής αρχειοθήκης θεώρησαν πως –με βάση τα πραγματικά δεδομένα και τις συνθήκες που άρχισαν να διαμορφώνονται μετά την κατασκευή της δοτής κυβέρνησης Παπαδήμου που έχει αναλάβει την υποχρέωση να συνεχίσει τα εξοντωτικά μέτρα εναντίον του πληθυσμού βαθαίνοντας τις συνθήκες σκλαβιάς– η φετινή πορεία με αφορμή την επέτειο της Εξέγερσης του Νοέμβρη 1973 θα ήταν λειτουργική στο βαθμό που κατευθυνόταν και παρέμενε στην πλατεία Συντάγματος και τη Βουλή.

Γι αυτό –και για πολλούς ακόμα λόγους, ανάμεσα στους οποίους είναι και το ξεπέρασμα μιας παραδοσιακού τύπου αρτηριοσκληρωτικής αντίληψης που έχει σχέση με την κατάληξη της πορείας στην Αμερικανική πρεσβεία είτε βρέξει, είτε χιονίσει– έγινε και το κάλεσμα για συγκέντρωση στο Σύνταγμα.

μέων της κρατικής καταστολής.

Στις **15:50** εμφανίζεται από την Σταδίου με πορεία ο Σύνδεσμος Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων το μπλοκ των οποίων κατευθύνεται προς το κορδόνι των ΜΑΤ που έχει αποκλείσει την πρόσβαση προς τη Βουλή. Μετά από 17 ολόκληρα λεπτά προστριβών, αποδοκιμασιών των δυνάμεων καταστολής και συνθημάτων από τον παρευρισκόμενο κόσμο, τα ΜΑΤ παραμερίζουν για να περάσει το μπλοκ.

Και ενώ ο κόσμος έχει αρχίζει να πληθαίνει στο σημείο που πριν λίγο ήταν τα ΜΑΤ οι δυνάμεις καταστολής απλώνουν και πάλι το κορδόνι αποκλεισμού της Β. Γεωργίου (**16:14**), διπλό αυτή τη φορά για να αποτρέψει και την κάθοδο του κόσμου, που είχε αρχίσει να εκδηλώνεται από την πλευρά της Λ. Αμαλίας, Μερικά λεπτά αργότερα αποσύρονται και οι δύο διμοιρίες και κατασκηνώνουν για λίγο στο πεζοδρόμιο του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία για να απομακρυνθούν στη συνέχεια και από εκείνο το σημείο.

Γύρω στις **16:33** εμφανίζεται στην αρχή της Σταδίου το πρώτο μπλοκ από τα τμήματα της πορείας που έχουν συγκεντρωθεί σ' αυτό το δρόμο από νωρίς. Ήδη η οδός Β. Γεωργίου και το κάτω μέρος

Ένα άλλο τμήμα, αυτού του μπλοκ, κινείται σχεδόν αναγκαστικά προς τα εμπρός με κατεύθυνση την Αμερικανική πρεσβεία, κάτω από ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες.

Το υπόλοιπο, μικρό σε μέγεθος και έκταση κομμάτι της συνολικής πορείας μένει αποκομμένο, αλλά, μετά από λίγο, όταν τα ΜΑΤ απελευθερώνουν τη Β. Σοφίας συνεχίζει την πορεία του. προς την Αμερικανική πρεσβεία. Η πορεία που κινήθηκε από την οδό Σταδίου πέρασε από το σημείο, όπου είχε καλέσει συγκέντρωση η αναρχική αρχειοθήκη, μέσα σε διάστημα 50-55 λεπτών.

Κατά τις **17:30** περατώνεται η συγκέντρωση που είχε καλέσει η αναρχική αρχειοθήκη.

Το ΚΚΕ-ΠΑΜΕ έχοντας συγκεντρωθεί στις **17:00** στην Ομόνοια ξεκινά πορεία προς την Αμερικανική πρεσβεία μέσω της οδού Πανεπιστημίου.

Συγκρούσεις ξεσπούν στο ύψος της πλατείας Μαβίλη και επεκτείνονται μέχρι και την λεωφόρο Αλεξάνδρας (**18:20**).

Έγινε γνωστό πως πραγματοποιήθηκαν 90 προσαγωγές διαδηλωτών από τις οποίες οι 32 έγιναν από τα σημεία των επεισοδίων.

Συνελήφθησαν και παραπέμφθηκαν 14 άτομα.

Το Πολυτεχνείο 2011 στη Θεσσαλονίκη

Από τις 12 το μεσημέρι στήνεται τραπεζάκι με έντυπο υλικό της Αναρχικής Αρχειοθήκης δίπλα στην πύλη του Πολυτεχνείου. Εκεί, καθώς και μέσα στο προαύλιο, υπάρχουν και άλλα τραπεζάκια με υλικό αριστερών / εξωκοινοβουλευτικών οργανώσεων. Μέχρι τις 5 το απόγευμα μοιράζεται συνεχώς αναρχικό έντυπο υλικό.

Έχουν προηγηθεί κατά τη διάρκεια της ημέρας προληπτικές προσαγωγές ατόμων στο κέντρο.

Στις 5.30 και 6.00 είναι τα καλέσματα για την πορεία που ξεκινάει από το Πολυτεχνείο, αφού έχει φύγει ξεχωριστά το μπλοκ του ΚΚΕ. Μετά πορεύονται φοιτητές, σύλλογοι, σωματεία, μαθητές, «αγανακτισμένοι» και άλλες ομάδες και οργανώσεις αλλά και πλήθος κόσμου που δεν συγκροτείται σε κάποιο μπλοκ.

Στο Σιντριβάνι «μπαίνουν» στην πορεία τα μπλοκ της ΑΚ-«Σχολείου» και συνεχίζουν από Εθν. Αμύνης. Αφού ο κόσμος περνάει από το αμερικανικό προξενείο, όπου καίγεται μια σημαία της ΕΕ (την οποία σβήνει μετά ένας ΜΑΤατζής) γυρνάει στην Εγνατία μέσω της Βενιζέλου. Γενικά κατά τη διάρκεια της πορείας η παρουσία των μπάτσων είναι «διακριτική», κάποιες διμοιρίες των ΜΑΤ φαίνονται μόνο σε στενά.

Στην οδό Σωκράτους ομάδα διαδηλωτών πετάει πέτρες και φωτοβολίδες σε διμοιρία των ΜΑΤ, που απαντά με περιορισμένη χρήση χημικών. Στη συνέχεια όλα τα μπλοκ κατευθύνονται προς το Πολυτεχνείο, με κάποιο κόσμο να παραμένει στην Καμάρα.

Μετά από λίγο ξεσπά ο πρώτος πετροπόλεμος με διμοιρίες γύρω από το Σιντριβάνι, και συνεχίζεται έξω από τη Θεολογική και τη «πύλη εμπορίου» της ΔΕΘ, όπου πέφτουν και μολότοφ εναντίον των ΜΑΤ.

Όπως κάθε χρονιά, είναι προγραμματισμένες για αργότερα συναυλίες κτλ. Φέτος ήταν προγραμματισμένη εκδήλωση με το Θάνο Μικρούτσικο.

Οι μπάτσοι, που έχουν αναπτυχθεί με πολλές διμοιρίες γύρω από το Αριστοτέλειο, καταδιώκουν τον κόσμο και συλλαμβάνουν άτομα στην αίθουσα τελετών, ενώ κινούνται και στο δρόμο που οδηγεί στη βιβλιοθήκη του ΑΠΘ. Φοιτητές μαζί με τον πρύτανη κάνουν μετά πορεία μέχρι το Σιντριβάνι διαμαρτυρόμενοι για την παρουσία των μπάτσων.

Ένας 18χρονος που έχει συλληφθεί περνάει σήμερα από ανάκριση, κατηγορούμενος μεταξύ άλλων και για μολότοφ. Έχουν προσαχθεί άλλα 13 άτομα συνολικά απ' τα πανεπιστήμια και το κέντρο της πόλης.

Ανακοίνωση της Συσπείρωσης Αναρχικών και της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας

Θεωρούμε σημαντικό να διευκρινίσουμε τη θέση μας σχετικά με τη δημοσιοποίηση πρόσφατων πρωτοβουλιών, που σχετίζονται με λογικές «περιφρουρήσεων αναρχικών εκδηλώσεων» στο χώρο του Πολυτεχνείου, που μάλιστα θεωρήθηκε σκόπιμο να καλυφθούν πίσω από την γενική υπογραφή «Αναρχικοί-αντιεξουσιαστές» με σαφή πρόθεση εκπροσώπησης του λεγόμενου χώρου.

Εδώ και δεκαετίες πραγματοποιούμε πολύμορφες εκδηλώσεις και παρεμβάσεις κατά τη διάρκεια των δύο πρώτων ημερών του τριημέρου εορτασμού στο Πολυτεχνείο, επίσης συμβάλλουμε στην δημιουργία αναρχικού μπλοκ στις 17 Νοέμβρη, στο οποίο κάθε φορά συμμετέχουν χιλιάδες αναρχικοί-αντιεξουσιαστές και νεολαίοι.

Μπορεί κάποιος να αποτιμά θετικά ή αρνητικά την συγκεκριμένη συμβολή μας. Δεν μπορεί όμως κανείς να αρνηθεί ότι ουδέποτε μέχρι τώρα –και στους πιο χαλεπούς καιρούς– επιζητήσαμε από οποιοδήποτε άτομο ή συλλογικότητα να «περιφρουρήσει» είτε την παρουσία μας στα τραπεζάκια έξω από το χώρο του Πολυτεχνείου, είτε τις εκδηλώσεις-συζητήσεις που πραγματοποιούμε με την αυθόρμητη συμμετοχή πλήθους συντρόφων, αλλά και γενικότερα ανθρώπων που εδώ και τόσα χρόνια δίνουν ένα σταθερό παρών σ' αυτές τις εκδηλώσεις.

Η θέση μας, λοιπόν, παραμένει ξεκάθαρα αντίθετη με κάθε είδους πολιτοφυλακές και αυτόκλητες εργολαβίες προστασίας των αναρχικών και λοιπών εκδηλώσεων και παρεμβάσεων.

Δεν έχουμε πάψει να διακηρύσσουμε την πάγια θέση μας ότι άβυσσος χωρίζει τις ιδεολογικοπολιτικές θέσεις του ΚΚΕ και της κάθε αριστεράς με την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ. Η ίδια, όμως, άβυσσος μας χωρίζει και από λογικές που αποδυναμώνουν την **αναρχική απελευθερωτική να** ενάντια σε κάθε μορφή κρατικής διαχείρισης, με ακόμα μεγαλύτερο πείσμα και πάθος, όσο θα εντείνεται ο στραγγαλισμός ολοένα και μεγαλύτερων κοινωνικών κομματιών από τις εθνοσωτήριες κυβερνήσεις, που επιβάλλει η πολιτική και οικονομική ελίτ των κυρίαρχων.

Ως εκ τούτου, δεν αποδεχόμαστε τις οποιεσδήποτε τέτοιου είδους «τυχούσες» «πρωτοβουλίες και παρεμβάσεις», που ενδεχομένως προκύψουν με ανυπολόγιστες συνέπειες.

Θα πραγματοποιήσουμε τις εκδηλώσεις, που έχουμε προγραμματίσει για 15 και 16 Νοεμβρίου στο ισόγειο του κτιρίου ΜΑΧ, ενώ αναρτημένο πανώ και τραπεζάκια με αναρχικό υλικό θα υπάρχουν στη πλευρά της Πατησίων με Στουρνάρα, ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΕΣ και ΠΕΡΙΦΡΟΥΡΗΣΕΙΣ, επιμένοντας στην ελεύθερη πρόσβαση στο χώρο των εκδηλώσεων **οποιουδήποτε** επιθυμεί να προσέλθει σ' αυτές.

Συγκεντρωνόμαστε την Πέμπτη 17 Νοεμβρίου στις 3:30 μμ στο Σύνταγμα με πανώ που θα γράφει:

**ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ ΚΑΙ ΣΚΛΑΒΙΑΣ,
ΕΠΙΛΕΓΟΥΜΕ ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΔΡΟΜΟ,
ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ,
ΓΙΑ ΝΑ ΛΑΜΨΕΙ Ο ΗΛΙΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.**

αρνούμενοι την κάθε είδους προσπάθεια οικειοποίησης απόψεων, **συνθημάτων** και πρακτικών που οδήγησαν τους καταπιεσμένους ανθρώπους σε αλληλοεξόντωση προς δόξαν του κράτους και των κάθε είδους εξουσιαστών.

Τέλος, για εμάς είναι αδιανόητο αναρχικοί να καλούνται να συμμετάσχουν σε μπλοκ του οποίου το πανώ θα γράφει ΟΤΑΝ Ο ΛΑΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ ΔΙΑΛΕΓΕΙ Ή ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ Ή ΤΑ ΟΠΛΑ το οποίο, όπως θυμίζουν γεμάτοι περηφάνια οι οργανωτές του, ήταν σύνθημα του ΕΑΜ σε πανώ σε πορεία τον Δεκέμβρη του 1944.

Γιατί η ιστορία των κομμουνιστών δεν θα γίνει ποτέ η δικιά μας ιστορία.

Γιατί αρνούμαστε να ξεχάσουμε το αίμα

ΠΕΡΙ «ΕΥΕΛΙΚΤΗΣ» ΔΡΑΣΗΣ ΚΑΙ «ΠΑΛΑΙΟΑΝΑΡΧΙΚΩΝ» ΑΠΟΨΕΩΝ...

Διατείνονται διάφοροι μαρξιστές κατά καιρούς ότι οι «αόριστες» αναρχικές ιδέες για την «αυριανή κοινωνία» ελκύουν, νεολαίους και μη, εντονότερα τις περιόδους «κρίσης» της αριστεράς. Επισημαίνουν κατά καιρούς ότι, ιδιαίτερα μετά το 1989 εξ αιτίας της «κατάρρευσης» της Σοβιετικής Ένωσης, η προσχώρηση στην αναρχική «αντίδραση» έμοιαζε ως η μόνη φερέγγυα προοπτική σε ανθρώπους απογοητευμένους από ένα πολιτικό σύστημα, του οποίου πιστοί υπηρέτες αναδείχτηκαν τόσο η σοσιαλδημοκρατία, όσο και τα κάθε λογής κομμουνιστικά κόμματα. Καταπιάνονται, λοιπόν, όσο μπορούν και με κάθε ευκαιρία, ώστε να πείσουν περί «έλλειψης ιστορικής συνείδησης» των αναρχικών, της «αδυναμίας τους να κατανοήσουν την αναγκαιότητα της πολιτικής οργάνωσης», ενώ δείχνουν ιδιαίτερη προτίμηση στην χρήση ως αποδεικτικού μέσου των γνωστών παρ' όλα αυτά μπακουνικών αντιφάσεων (λ.χ. παράλληλη εξύμνηση του αυθόρμητου με τις γνωστές διδαχές περί συνωμοτικής συγκρότησης «επιτελείων καλά οργανωμένων και εμπνευσμένων από τους αρχηγούς του λαϊκού κινήματος»).

Επίσης όμως από μαρξιστικής σκοπιάς, επιχειρείται να εμπεδωθεί η αντίληψη περί μιας στέρεας ιδεολογικής συγγένειας (αναρχικών και αριστερών), που αποδεικνύεται (;) ιστορικά λόγου χάρη στην κοινή παρουσία έστω και μέσα από αντιπαραθέσεις και ρήξεις, στην Α΄ Διεθνή. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση χαρακτηρίζεται από ορισμένους ο Μαρξ ως «ελευθεριακός κομμουνιστής», υπενθυμίζεται η ρήση του Λένιν, που έβλεπε δήθεν κάποια στιγμή πιο κοντά του τους αναρχικούς από τους ρεφορμιστές, για να οριστεί τελικά η Ριζοσπαστική Αριστερά ως ένα ιδεολογικό ρεύμα, που ξεκινάει από τον αναρχικό «χώρο» και φθάνει μέχρι το αριστερό Ρεύμα του Συνασπισμού.

Η τελευταία προσέγγιση την περίοδο που διανύουμε δεν αποσκοπεί σε κάποιου είδους γενικόλογη θεωρητική αναζήτηση, αλλά έρχεται να συνεισφέρει στην περιβόητη διαδικασία συγκρότησης αριστερού μετώπου ή μετώπων: «**Νομίζω ότι πέρα από το ότι γίνονται συγκεκριμένες προσπάθειες προς αυτήν την κατεύθυνση και είναι προσπάθειες οριζόντιες θα έλεγα από όλους τους χώρους της αριστεράς, συμπεριλαμβανομένου του ΚΚΕ, γιατί υπάρχει κι εκεί ένας κόσμος, αριστερός, αγωνιστής, που πασχίζει, μοχθεί και αγωνιά για να βγούμε από τη κρίση και για να φτιάξουμε μια άλλη κοινωνία. Πιστεύω ότι πρωταγωνιστής είναι οι ίδιες οι δυνάμεις από τους διάφορους χώρους της Αριστεράς, δεν νομίζω, ότι δυστυχώς πρόκειται να αναλάβει την πρωτοβουλία κάποια από τις συνιστώσες της αριστεράς**» (συνέντευξη του Γ. Ρούση στις 11-11-2011 σε μέλος του Πολιτικού Καφενείου).

Στην ίδια ρότα ενός μετώπου που φαίνεται να «επείγει», υπάρχουν το τελευταίο διάστημα πολλά καλέσματα: «**Επείγουν ο συντονισμός των αγώνων μας, η συμφωνία των κομμάτων της Αριστεράς, των εργατικών σωματείων, των λαϊκών συνελεύσεων γειτονιάς, κάθε κινηματικής συλλογικότητας αντίστασης και αλληλεγγύης σε ένα πρόγραμμα κοινωνικής σωτηρίας: Για την αποκατάσταση των εισοδημάτων μας· για την επανακρατικοποίηση όλων των ιδιωτικοποιημένων δημόσιων επιχειρήσεων και υπηρεσιών· για την εθνικοποίηση των τραπεζών με κοινωνικό έλεγχο· για την υψηλή φορολόγηση της εκκλησιαστικής περιουσίας και των πλουσίων· για το πάγωμα των στρατιωτικών δαπανών· για την άρνηση πληρωμής του συνόλου του "χρέους"**» (Δίκτυο για Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, Ανακοίνωση για την απεργιακή κινητοποίηση της 1η Δεκέμβρη).

Προφανώς το τελευταίο απόσπασμα είναι μέρος ενός ευρύτερου εκλογικού προγράμματος που ήδη προβάλλ(ρ)ει τμήμα της αριστεράς στον δρόμο για την συγκρό-

φή πρόθεση εκπροσώπησης του λεγόμενου χώρου.

Εδώ και δεκαετίες πραγματοποιούμε πολύμορφες εκδηλώσεις και παρεμβάσεις κατά τη διάρκεια των δύο πρώτων ημερών του τριημέρου εορτασμού στο Πολυτεχνείο, επίσης συμβάλλουμε στην δημιουργία αναρχικού μπλοκ στις 17 Νοέμβρη, στο οποίο κάθε φορά συμμετέχουν χιλιάδες αναρχικοί-αντιεξουσιαστές και νεολαίοι.

Μπορεί κάποιος να αποτιμά θετικά ή αρνητικά την συγκεκριμένη συμβολή μας. Δεν μπορεί όμως κανείς να αρνηθεί ότι ουδέποτε μέχρι τώρα –και στους πιο χαλεπούς καιρούς– επιζητήσαμε από οποιοδήποτε άτομο ή συλλογικότητα να «περιφρουρήσει» είτε την παρουσία μας στα τραπεζάκια έξω από το χώρο του Πολυτεχνείου, είτε τις εκδηλώσεις-συζητήσεις που πραγματοποιούμε με την αυθόρμητη συμμετοχή πλήθους συντρόφων, αλλά και γενικότερα ανθρώπων που εδώ και τόσα χρόνια δίνουν ένα σταθερό παρών σ' αυτές τις εκδηλώσεις.

Η θέση μας, λοιπόν, παραμένει ξεκάθαρα αντίθετη με κάθε είδους πολιτοφυλακές και αυτόκλητες εργολαβίες προστασίας των αναρχικών και λοιπών εκδηλώσεων και παρεμβάσεων.

Δεν έχουμε πάψει να διακηρύσσουμε την πάγια θέση μας ότι άβυσσος χωρίζει τις ιδεολογικοπολιτικές θέσεις του ΚΚΕ και της κάθε αριστεράς με την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ. Η ίδια, όμως, άβυσσος μας χωρίζει και από λογικές που αποδυναμώνουν την **αναρχική απελευθερωτική πρόταση** και δίνουν επιχειρήματα στους κάθε είδους εχθρούς της ελευθερίας.

Αντιλαμβανόμαστε πολύ καλά τον διαγκωνισμό ανάμεσα σε μερίδες της αριστεράς, όπως ο ΣΥΝ και το ΚΚΕ, που θεσμικά αποτελεί πλέον την αξιωματική αντιπολίτευση.

Παρ' όλα αυτά ξεκαθαρίζουμε, για μιαν ακόμα φορά, με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο ότι σ' αυτήν την «διαμάχη» δεν σκοπεύουμε να λάβουμε το μέρος κανενός είτε έμμεσα είτε άμεσα. Μ' άλλα λόγια, όπως και στο παρελθόν, δεν αντιμαχόμαστε μια μερίδα της αριστεράς για να πριμοδοτήσουμε μιαν άλλη, που χαρακτηρίζεται περισσότερο κινηματική. Τα εκλογικά τους αλισβερίσια δεν μας αφορούσαν ποτέ, κάτι που δεν έπαψε να ισχύει και ούτε πρόκειται να ισχύσει για οποιοδήποτε λόγο.

Δεν ξεχνούμε, επίσης, ότι παραμένει διακαής πόθος διαφόρων εξουσιαστικών μερί-

Νοεμβρίου στο ισόγειο του κτιρίου ΜΑΧ, ενώ αναρτημένο πανώ και τραπεζάκια με αναρχικό υλικό θα υπάρχουν στη πλευρά της Πατησίων με Στουρνάρα, ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΕΣ και ΠΕΡΙΦΡΟΥΡΗΣΕΙΣ, επιμένοντας στην ελεύθερη πρόσβαση στο χώρο των εκδηλώσεων **οποιουδήποτε** επιθυμεί να προσέλθει σ' αυτές.

Συγκεντρωνόμαστε την Πέμπτη 17 Νοεμβρίου στις 3:30 μμ στο Σύνταγμα με πανώ που θα γράφει:

**ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ ΚΑΙ ΣΚΛΑΒΙΑΣ,
ΕΠΙΛΕΓΟΥΜΕ ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΔΡΟΜΟ,
ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ,
ΓΙΑ ΝΑ ΛΑΜΨΕΙ Ο ΗΛΙΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.**

αρνούμενοι την κάθε είδους προσπάθεια οικειοποίησης απόψεων, **συνθημάτων** και πρακτικών που οδήγησαν τους καταπιεσμένους ανθρώπους σε αλληλοεξόντωση προς δόξαν τους κράτους και των κάθε είδους εξουσιαστών.

Τέλος, για εμάς είναι αδιανόητο αναρχικοί να καλούνται να συμμετάσχουν σε μπλοκ του οποίου το πανώ θα γράφει ΟΤΑΝ Ο ΛΑΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ ΔΙΑΛΕΓΕΙ Ή ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ Ή ΤΑ ΟΠΛΑ το οποίο, όπως θυμίζουν γεμάτοι περηφάνια οι οργανωτές του, ήταν σύνθημα του ΕΑΜ σε πανώ σε πορεία τον Δεκέμβρη του 1944.

Γιατί η ιστορία των κομμουνιστών δεν θα γίνει ποτέ η δικιά μας ιστορία.

Γιατί αρνούμαστε να ξεχάσουμε το αίμα των αναρχικών που χύθηκε από κομμουνιστές κατά τη διάρκεια της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία το 1936-39, στην εξέγερση της Κροστάνδης το 1921, τον εκτοπισμό και την δολοφονία εκατομμύριων διαφωνούντων με τους κομμουνιστές στα Γκουλάγκ (Κεντρική Διεύθυνση Στρατοπέδων) της μετεπαναστατικής Ρωσίας, αλλά και των χιλιάδων δολοφονημένων και βασανισμένων από την περιβόητη Τσε-Κα (Έκτακτη Ρωσική Επιτροπή Προστασίας της Ρωσικής Επανάστασης κατά της Αντεπανάστασης και της Υπονόμευσης).

Γιατί κανείς δεν μπορεί να ξεχνά ότι το 1923 έναν χρόνο πριν από τον θάνατο του Λένιν καταμετρώνται 355 στρατόπεδα καταναγκαστικών έργων, 105 φυλακές ενώ το 1941 στην «μεγάλη κομμουνιστική πατρίδα» που έσφυζε πράγματι από «κομμουνιστική υγεία» οι χαρακτηρισμένοι ως «ποινικοί» ανέρχονταν σε 15.000.000 ανθρώπους περί-

θόρμητου με τις γνωστές διδαχές περί συνωμοτικής συγκρότησης «επιτελείων καλά οργανωμένων και εμπνευσμένων από τους αρχηγούς του λαϊκού κινήματος»).

Επίσης όμως από μαρξιστικής σκοπιάς, επιχειρείται να εμπεδωθεί η αντίληψη περί μιας στέρεας ιδεολογικής συγγένειας (αναρχικών και αριστερών), που αποδεικνύεται (;) ιστορικά λόγου χάρη στην κοινή παρουσία έστω και μέσα από αντιπαραθέσεις και ρήξεις, στην Α΄ Διεθνή. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση χαρακτηρίζεται από ορισμένους ο Μαρξ ως «ελευθεριακός κομμουνιστής», υπενθυμίζεται η ρήση του Λένιν, που έβλεπε δήθεν κάποια στιγμή πιο κοντά του τους αναρχικούς από τους ρεφορμιστές, για να οριστεί τελικά η Ριζοσπαστική Αριστερά ως ένα ιδεολογικό ρεύμα, που ξεκινάει από τον αναρχικό «χώρο» και φθάνει μέχρι το αριστερό Ρεύμα του Συνασπισμού.

Η τελευταία προσέγγιση την περίοδο που διανύουμε δεν αποσκοπεί σε κάποιου είδους γενικόλογη θεωρητική αναζήτηση, αλλά έρχεται να συνεισφέρει στην περιβόητη διαδικασία συγκρότησης αριστερού μετώπου ή μετώπων: «**Νομίζω ότι πέρα από το ότι γίνονται συγκεκριμένες προσπάθειες προς αυτήν την κατεύθυνση και είναι προσπάθειες οριζόντιες θα έλεγα από όλους τους χώρους της αριστεράς, συμπεριλαμβανομένου του ΚΚΕ, γιατί υπάρχει κι εκεί ένας κόσμος, αριστερός, αγωνιστής, που πασχίζει, μοχθεί και αγωνιά για να βγούμε από τη κρίση και για να φτιάξουμε μια άλλη κοινωνία. Πιστεύω ότι πρωταγωνιστής είναι οι ίδιες οι δυνάμεις από τους διάφορους χώρους της Αριστεράς, δεν νομίζω, ότι δυστυχώς πρόκειται να αναλάβει την πρωτοβουλία κάποια από τις συνιστώσες της αριστεράς**» (συνέντευξη του Γ. Ρούση στις 11-11-2011 σε μέλος του Πολιτικού Καφενείου).

Στην ίδια ρότα ενός μετώπου που φαίνεται να «επείγει», υπάρχουν το τελευταίο διάστημα πολλά καλέσματα: «**Επείγουν ο συντονισμός των αγώνων μας, η συμφωνία των κομμάτων της Αριστεράς, των εργατικών σωματείων, των λαϊκών συνελεύσεων γειτονιάς, κάθε κινηματικής συλλογικότητας αντίστασης και αλληλεγγύης σε ένα πρόγραμμα κοινωνικής σωτηρίας: Για την αποκατάσταση των εισοδημάτων μας· για την επανακρατικοποίηση όλων των ιδιωτικοποιημένων δημόσιων επιχειρήσεων και υπηρεσιών· για την εθνικοποίηση των τραπεζών με κοινωνικό έλεγχο· για την υψηλή φορολόγηση της εκκλησιαστικής περιουσίας και των πλουσίων· για το πάγωμα των στρατιωτικών δαπανών· για την άρνηση πληρωμής του συνόλου του "χρέους"**» (Δίκτυο για Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, Ανακοίνωση για την απεργιακή κινητοποίηση της 1η Δεκέμβρη).

Προφανώς το τελευταίο απόσπασμα είναι μέρος ενός ευρύτερου εκλογικού προγράμματος που ήδη προβάλλ(ρ)ει τμήμα της αριστεράς στον δρόμο για την συγκρότηση «μετωπικού» σχήματος που θα επιζητήσει να κερδίσει τις απαραίτητες ψήφους ώστε να διαπραγματευθεί με καλύτερούς όρους την συμμετοχή σε μελλοντικές κυβερνήσεις συνεργασίας. Άλλο τόσο προφανές είναι ότι μόνο τον χλευασμό κάθε αναρχικού προκαλεί η ιδέα και μόνο να συμπαραταχθεί και μάλιστα να εξεγερθεί για την «αποκατάσταση των εισοδημάτων» ή για την επανακρατικοποίηση «όλων των ιδιωτικοποιημένων δημόσιων επιχειρήσεων» και την «άρνηση πληρωμής του συνόλου του «χρέους»», αφού ακόμα και για έναν παλαιάς κοπής επαναστάτη αριστερό το εν λόγω πρόγραμμα είναι τουλάχιστον για κλάματα…

Μα, θα αναρωτηθούν κάποιοι, για να επιστρέψουμε στους αρχικούς προβληματισμούς μας, οι αναρχικές αντιλήψεις και πρακτικές είναι εντελώς αντίθετες και ανταγωνιστικές με την αριστερή, κομμουνιστική και μαρξιστική ιδεολογία; Η Αναρχία δεν ήταν, και δεν παραμένει κομμάτι της αριστεράς; Δεν υπάρχει τίποτα «κοινό», καμιά «ιδεολογική συγγένεια»; Είναι κούφια τα επιχειρήματα που ακούγονται περί «επαναστατικότητας του πρώιμου μαρξισμού», αλλά και αναγκαιότητας πρόσδεσης στα «αποστάγματα» της λενινιστικής «σοφίας», τουλάχιστον περί πρωτοποριών και ενσωμάτωσης τους στην αναρχική ιδέα, αλλά και η επιμονή αρκετών για την ενίσχυση μιας τέτοιας αντίληψης και βέβαια της εφαρμογής της;

Θα παραθέσουμε, σ' αυτό το σημείο, «επειγόντως» και εμείς μερικά λόγια του Ερρίκο Μαλατέστα, που έχουμε και στο παρελθόν επισημάνει, γιατί δυστυχώς εξακολουθούν να είναι κάτι παραπάνω από επίκαιρα: «**Στον Λένιν έχουμε ό,τι συμβαίνει μ' όλους τους νεόπλουτους ή τους νεοαναρριχηθέντες στην εξουσία. Ο νεόπλουτος είναι πά-**

πων που εδώ και τόσα χρόνια δίνουν ένα σταθερό παρών σ' αυτές τις εκδηλώσεις.

Η θέση μας, λοιπόν, παραμένει ξεκάθαρα αντίθετη με κάθε είδους πολιτοφυλακές και αυτόκλητες εργολαβίες προστασίας των αναρχικών και λοιπών εκδηλώσεων και παρεμβάσεων.

Δεν έχουμε πάψει να διακηρύσσουμε την πάγια θέση μας ότι άβυσσος χωρίζει τις ιδεολογικοπολιτικές θέσεις του ΚΚΕ και της κάθε αριστεράς με την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ. Η ίδια, όμως, άβυσσος μας χωρίζει και από λογικές που αποδυναμώνουν την **αναρχική απελευθερωτική πρόταση** και δίνουν επιχειρήματα στους κάθε είδους εχθρούς της ελευθερίας.

Αντιλαμβανόμαστε πολύ καλά τον διαγκωνισμό ανάμεσα σε μερίδες της αριστεράς, όπως ο ΣΥΝ και το ΚΚΕ, που θεσμικά αποτελεί πλέον την αξιωματική αντιπολίτευση.

Παρ' όλα αυτά ξεκαθαρίζουμε, για μιαν ακόμα φορά, με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο ότι σ' αυτήν την «διαμάχη» δεν σκοπεύουμε να λάβουμε το μέρος κανενός είτε έμμεσα είτε άμεσα. Μ' άλλα λόγια, όπως και στο παρελθόν, δεν αντιμαχόμαστε μια μερίδα της αριστεράς για να πριμοδοτήσουμε μιαν άλλη, που χαρακτηρίζεται περισσότερο κινηματική. Τα εκλογικά τους αλισβερίσια δεν μας αφορούσαν ποτέ, κάτι που δεν έπαψε να ισχύει και ούτε πρόκειται να ισχύσει για οποιοδήποτε λόγο.

Δεν ξεχνούμε, επίσης, ότι παραμένει διακαής πόθος διαφόρων εξουσιαστικών μερίδων η οριστική ματαίωση του «εορτασμού» της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73, καθώς και της πορείας που καταλήγει εδώ και 37 χρόνια στην αμερικάνικη πρεσβεία. Εκδηλώσεις στις οποίες οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές συνέβαλαν ώστε να μην αποτελούν ένα θεσμικό πανηγυράκι της μεταπολίτευσης ούτε την «αγωνιστική» επιβεβαίωση της δημοκρατίας απέναντι στην χούντα.

Δεν πρόκειται, λοιπόν, και σ' αυτό το Πολυτεχνείο οι αναρχικοί να χρεωθούν τα όνειρα και τις επιδιώξεις καμίας εξουσιαστικής κλίκας. Πιστεύουμε ακόμη ότι «ανυποψίαστοι» δεν υπάρχουν πλέον, ειδικά μετά τα γεγονότα της Μαρφίν.

Θα επιμείνουμε στο δρόμο του **αναρχικού και κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα** προς δόξαν τους κράτους και των κάθε είδους εξουσιαστών.

Τέλος, για εμάς είναι αδιανόητο αναρχικοί να καλούνται να συμμετάσχουν σε μπλοκ του οποίου το πανώ θα γράφει ΟΤΑΝ Ο ΛΑΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ ΔΙΑΛΕΓΕΙ Ή ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ Ή ΤΑ ΟΠΛΑ το οποίο, όπως θυμίζουν γεμάτοι περηφάνια οι οργανωτές του, ήταν σύνθημα του ΕΑΜ σε πανώ σε πορεία τον Δεκέμβρη του 1944.

Γιατί η ιστορία των κομμουνιστών δεν θα γίνει ποτέ η δικιά μας ιστορία.

Γιατί αρνούμαστε να ξεχάσουμε το αίμα των αναρχικών που χύθηκε από κομμουνιστές κατά τη διάρκεια της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία το 1936-39, στην εξέγερση της Κροστάνδης το 1921, τον εκτοπισμό και την δολοφονία εκατομμύριων διαφωνούντων με τους κομμουνιστές στα Γκουλάγκ (Κεντρική Διεύθυνση Στρατοπέδων) της μετεπαναστατικής Ρωσίας, αλλά και των χιλιάδων δολοφονημένων και βασανισμένων από την περιβόητη Τσε-Κα (Έκτακτη Ρωσική Επιτροπή Προστασίας της Ρωσικής Επανάστασης κατά της Αντεπανάστασης και της Υπονόμευσης).

Γιατί κανείς δεν μπορεί να ξεχνά ότι το 1923 έναν χρόνο πριν από τον θάνατο του Λένιν καταμετρώνται 355 στρατόπεδα καταναγκαστικών έργων, 105 φυλακές ενώ το 1941 στην «μεγάλη κομμουνιστική πατρίδα» που έσφυζε πράγματι από «κομμουνιστική υγεία» οι χαρακτηρισμένοι ως «ποινικοί» ανέρχονταν σε 15.000.000 ανθρώπους περίπου δηλαδή στο 10% του συνολικού πληθυσμού!!!

Φυσικά ο καθένας μπορεί να θαυμάζει αυτά τα «κατορθώματα», και να τοποθετεί τον εαυτό του στους «εκλεκτούς» συνεχιστές του έργου του ΕΑΜ ή της ΟΠΛΑ. **Όχι όμως στο όνομα των αναρχικών, όχι εκπροσωπώντας τους αναρχικούς.**

Ο αγώνας τόσων και τόσων αναρχικών σε κάθε χρόνο και χώρο για την κοινωνική απελευθέρωση από κάθε είδους δεσμά, από κάθε είδους εξουσία και ιδεολογία, συμπεριλαμβανομένης της κομμουνιστικής, δεν είναι ένα κουρελόχαρτο επειδή κάποιοι νομίζουν ότι έτσι είναι.

Αθήνα 13 Νοεμβρίου 2011

2011 σε μέλος του Πολιτικού Καφενείου).

Στην ίδια ρότα ενός μετώπου που φαίνεται να «επείγει», υπάρχουν το τελευταίο διάστημα πολλά καλέσματα: «**Επείγουν ο συντονισμός των αγώνων μας, η συμφωνία των κομμάτων της Αριστεράς, των εργατικών σωματείων, των λαϊκών συνελεύσεων γειτονιάς, κάθε κινηματικής συλλογικότητας αντίστασης και αλληλεγγύης σε ένα πρόγραμμα κοινωνικής σωτηρίας: Για την αποκατάσταση των εισοδημάτων μας· για την επανακρατικοποίηση όλων των ιδιωτικοποιημένων δημόσιων επιχειρήσεων και υπηρεσιών· για την εθνικοποίηση των τραπεζών με κοινωνικό έλεγχο· για την υψηλή φορολόγηση της εκκλησιαστικής περιουσίας και των πλουσίων· για το πάγωμα των στρατιωτικών δαπανών· για την άρνηση πληρωμής του συνόλου του "χρέους"**» (Δίκτυο για Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, Ανακοίνωση για την απεργιακή κινητοποίηση της 1η Δεκέμβρη).

Προφανώς το τελευταίο απόσπασμα είναι μέρος ενός ευρύτερου εκλογικού προγράμματος που ήδη προβάλλ(ρ)ει τμήμα της αριστεράς στον δρόμο για την συγκρότηση «μετωπικού» σχήματος που θα επιζητήσει να κερδίσει τις απαραίτητες ψήφους ώστε να διαπραγματευθεί με καλύτερούς όρους την συμμετοχή σε μελλοντικές κυβερνήσεις συνεργασίας. Άλλο τόσο προφανές είναι ότι μόνο τον χλευασμό κάθε αναρχικού προκαλεί η ιδέα και μόνο να συμπαραταχθεί και μάλιστα να εξεγερθεί για την «αποκατάσταση των εισοδημάτων» ή για την επανακρατικοποίηση «όλων των ιδιωτικοποιημένων δημόσιων επιχειρήσεων» και την «άρνηση πληρωμής του συνόλου του «χρέους»», αφού ακόμα και για έναν παλαιάς κοπής επαναστάτη αριστερό το εν λόγω πρόγραμμα είναι τουλάχιστον για κλάματα…

Μα, θα αναρωτηθούν κάποιοι, για να επιστρέψουμε στους αρχικούς προβληματισμούς μας, οι αναρχικές αντιλήψεις και πρακτικές είναι εντελώς αντίθετες και ανταγωνιστικές με την αριστερή, κομμουνιστική και μαρξιστική ιδεολογία; Η Αναρχία δεν ήταν, και δεν παραμένει κομμάτι της αριστεράς; Δεν υπάρχει τίποτα «κοινό», καμιά «ιδεολογική συγγένεια»; Είναι κούφια τα επιχειρήματα που ακούγονται περί «επαναστατικότητας του πρώιμου μαρξισμού», αλλά και αναγκαιότητας πρόσδεσης στα «αποστάγματα» της λενινιστικής «σοφίας», τουλάχιστον περί πρωτοποριών και ενσωμάτωσης τους στην αναρχική ιδέα, αλλά και η επιμονή αρκετών για την ενίσχυση μιας τέτοιας αντίληψης και βέβαια της εφαρμογής της;

Θα παραθέσουμε, σ' αυτό το σημείο, «επειγόντως» και εμείς μερικά λόγια του Ερρίκο Μαλατέστα, που έχουμε και στο παρελθόν επισημάνει, γιατί δυστυχώς εξακολουθούν να είναι κάτι παραπάνω από επίκαιρα: «**Στον Λένιν έχουμε ό,τι συμβαίνει μ' όλους τους νεόπλουτους ή τους νεοαναρριχηθέντες στην εξουσία. Ο νεόπλουτος είναι πάντα πιο μισητός, πιο ανυπόφορος από τον Αφέντη που γεννήθηκε αφέντης. Εκείνος που γεννήθηκε μέσα στα προνόμια κι έχει μεγαλώσει μ' αυτά, πιστεύει ότι κατέχει δικαιωματικά τη θέση του, νομίζει ότι ο κόσμος δεν θα έπρεπε να είναι διαφορετικός απ' ότι είναι και, επομένως, εκμεταλλεύεται και καταπιέζει με ολωσδιόλου καθαρή συνείδηση και με αίσθηση σιγουριάς που, εκτός από περιπτώσεις ιδιαίτερης ατομικής κακίας, του δίνει μια κάποια μετριοπάθεια κι ευπροσηγορία –πράγμα που τον κάνει, δυστυχώς μερικές φορές συμπαθή σ' εκείνους που βρίσκονται από κάτω του. Αντίθετα, ο νεόπλουτος, el piojo resucitado (ο ζητιάνος που πάει καβάλα) είναι αχόρταγος στις απολαύσεις του, έχει ανάγκη την επίδειξη και φαίνεται ότι θέλει να σιγάσει τις τύψεις της συνείδησης και τον φόβο μην ξαναγίνει φτωχός με την χλιδή και την υπεροψία. Το ίδιο συμβαίνει και με την πολιτική εξουσία. Πρώην επαναστάτες που αναλαμβάνουν την διακυβέρνηση είναι τυραννικότεροι από τους κυβερνήτες που προέρχονται από τις παραδοσιακές άρχουσες τάξεις, μακροπρόθεσμα οι «φιλελεύθεροι» είναι πιο αντιδραστικοί και πιο πρόστυχοι από τους συντηρητικούς […] Άνθρωποι που είχαν σ' όλη τους την ζωή καταδιωχτεί, απειλούνταν πάντα από τον χωροφύλακα, το δεσμοφύλακα και, πολλές φορές, το δήμιο, καταφέρνουν με μιας να καταλάβουν την εξουσία και να έχουν τους δικούς τους χωροφύλακες και δήμιους**».

Η αναρχία, λοιπόν, για εμάς δεν είναι ένας σκελετός που διατηρείται σε κάποια

ντουλάπα. Η αναρχία δεν είναι ένα ουτοπικό σχέδιο ρομαντικών ή ευφάνταστων ανθρώπων. Δεν είναι το αναμάσημα των λόγων κάποιων «χαρισματικών» ή εμπνευσμένων συντρόφων. Είναι η διαρκής αναζήτηση των τρόπων να δυναμώνει η θέληση και κυρίως η αποφασιστικότητα των ανθρώπων να εξαλείψουν κάθε μορφής εξουσία και τους μηχανισμούς αναπαραγωγής της.

Πιστεύουμε ακράδαντα ότι ο δρόμος για την αναρχία πατιέται ήδη απ' όσους αναρχικούς θεωρούν και το εννοούν ότι κάθε σκοπός κουβαλάει και τα μέσα. Δεν θέλουμε να εκλέγουμε κανέναν, δεν θέλουμε να εκλεγούμε από κανένα. Δεν υποστηρίζουμε καμία εξουσία, οριζόντια ή μη. Δεν θα βοηθήσουμε κανένα αριστερό μέτωπο, άμεσα ή έμμεσα να αποτελέσει την εναλλακτική κυβερνητική πρόταση. Δεν είμαστε υποχρεωμένοι και δεν θα υποχρεωθούμε για κανέναν λόγο να ενστερνισθούμε τα «λάθη» ή τα λάθη που έγιναν σ' αυτή την κατεύθυνση σε κανένα χρόνο και σε κανένα τόπο. Δεν αγωνιζόμαστε, όπως έλεγε και ο Μαλατέστα και τόσοι άλλοι αναρχικοί, για να πάρουμε τη θέση των σημερινών εκμεταλλευτών και καταπιεστών, ούτε όμως και για τον θρίαμβο μιας αφηρημένης ιδέας, όπως διατείνονται ότι έχουν καταλάβει διάφοροι, νεόκοποι ή μη, μαρξιστές ή μαρξίζοντες.

Η αναρχική παράδοση, για εμάς υπάρχει και αποτελεί μια κιβωτό που περιέχει έναν ανεξάντλητο πλούτο εμπειριών απόψεων, αγώνων, που ξεχειλίζει από ζωντάνια, από τους πόθους και το πάθος για ελευθερία, τα λόγια, τις σκέψεις, τα λάθη και τα σωστά τόσων και τόσων αναρχικών αγωνιστών.

Δεν μπορούμε να φανταστούμε με ποιο τρόπο θα μπορούσε να υπάρξει συνεννόηση ανάμεσα σε αναρχικούς εάν γίνεται αποδεκτή για διάφορες και διαφορετικές κάθε φορά σκοπιμότητες η λογική ότι όχι μόνο δεν είναι απαραίτητη η καταγραφή αυτής της αναρχικής παράδοσης, ότι όχι μόνο είναι αχρείαστη, αλλά ότι πρέπει πάση θυσία να διαγραφούν όσα έχουν προηγηθεί, όσα αποτελούν τους πραγματικούς «πόρους», εκείνων που αγωνίζονται για την αναρχία, στο όνομα μιας «ευέλικτης» δράσης. Αυτή ακριβώς η «ευελιξία» δεν σημαίνει τίποτα παραπάνω από την «ανάγκη» να μπουν κάτω από μια επαναστατική ομπρέλα, όσοι με προθυμία αποδέχονται το προαπαιτούμενο της ολικής διαγραφής των «παλαιοαναρχικών» απόψεων.

στρατηγική, στηρίζεται και στηρίζει εξουσιαστικές σχέσεις, αποβλέπει στην διαιώνιση της επιβολής. Και οι μαρξιστές δεν το αρνούνται. Η πρωτοπορία, κομματική ή συνδικαλιστική, ένοπλη ή μη, αναλαμβάνει το «χρέος» της επαναστατικής οργάνωσης της εκλεκτής τάξης που θα διεκπεραιώσει τον ιστορικό της ρόλο.

Δυστυχώς δεν λείπουν κατά καιρούς και ανάλογες «αναρχικές» εφαρμογές.

«Αυτό που όλο και όλο μπορούμε και πρέπει να κάνουμε, είναι να διαχωρίζουμε ξεκάθαρα τη θέση μας απ' όσους έχουν διαφορετική από εμάς αντίληψη για την αναρχία και απ' όσους, αν και έχουν τις ίδιες θεωρητικές απόψεις με μας, βγάζουν απ' αυτές πρακτικά συμπεράσματα ολωσδιόλου διαφορετικά από τα δικά μας. Ο διαχωρισμός της θέσης μας πρέπει να είναι αποτέλεσμα μιας ξεκάθαρης έκθεσης των ιδεών μας και της ειλικρινούς και αδιάκοπης επανάληψης των απόψεων μας για όλα τα γεγονότα που έρχονται σε αντίθεση με τις ιδέες μας και την ηθική μας, χωρίς να έχουμε στο μυαλό μας την υπεράσπιση κανενός συγκεκριμένου προσώπου ή κόμματος […] Έχουμε φθάσει στο σημείο πολλοί να εξυμνούν στους συντρόφους τα ίδια πράγματα που καταδικάζουν στους αστούς, και φαίνεται ότι το μοναδικό τους κριτήριο για το αν μια πράξη είναι καλή ή κακή είναι το αν αυτός που την έκανε δηλώνει αναρχικός ή όχι. Πολλά σφάλματα έχουν φέρει τους μεν στο σημείο να αντιφάσκει ανοιχτά η πρακτική τους με τις αρχές που διακηρύσσουν θεωρητικά, και τους δε στο να ανέχονται τέτοιες αντιφάσεις. Παρόμοια πολλοί λόγοι έχουν φέρει κοντά μας ανθρώπους που στο βάθος αδιαφορούν για το σοσιαλισμό, για την αναρχία και για όλα όσα ξεπερνούν τα στενά ατομικά τους συμφέροντα» (Οι αναρχικοί και η ηθική, Ερρίκο Μαλατέστα).

Έχουμε επανειλημμένα εξηγήσει ότι απόψεις και πρακτικές που καλύπτονται πίσω από την υπογραφή «Αναρχικοί-Αντιεξουσιαστές» **έρχονται αυθαίρετα να αντιπροσωπεύσουν το σύνολο των κατατεθειμένων αναρχικών απόψεων και πρακτικών.** Πρόσφατα καλέσματα με αφορμή την επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73, όχι μόνο έφεραν την συγκεκριμένη υπογραφή, αλλά εξέφρασαν παράλληλα την διάθεση να περιφρουρήσουν τις αναρχικές παρεμβάσεις-εκδηλώσεις στον χώρο έξω από το Πολυτεχνείο, αλλά και μέσα σ' αυτόν με πρόφαση έναν ανύπαρ-

Άξιος ο μισθός σας κύριοι πρυτάνεις!

«Το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης τίμησε με τις τριήμερες εκδηλώσεις του, «Ημέρες Ελληνικού Δημόσιου Πανεπιστημίου», την Επέτειο του Πολυτεχνείου, με πνεύμα συλλογικής συνοχής και αλληλεγγύης. Οι Πρυτανικές Αρχές ευχαριστούν όλη την ακαδημαϊκή κοινότητα και τους πολίτες της Θεσσαλονίκης για τη συμμετοχή τους. Ιδιαίτερες ευχαριστίες ανήκουν στα μέλη της Συγκλήτου, στο Διδακτικό και Ερευνητικό Προσωπικό του Α.Π.Θ., στους εργαζόμενους και τους φοιτητικούς συλλόγους που περιφρούρησαν τις εκδηλώσεις, απώθησαν τους εισβολείς και απέτρεψαν τη δράση αλλότριων, από την πανεπιστημιακή κοινότητα, στοιχείων.»

Άξιος ο μισθός τους για άλλη μια φορά, στην υπηρεσία της διαστρέβλωσης της αλήθειας, της συκοφάντησης και της μπουρδολογίας… Πολλοί απ' αυτούς βέβαια (τους ακαδημαϊκούς) έχουν εξαργυρώσει την όποια συμμετοχή τους, παλαιότερα, σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις, και τώρα υπηρετούν τα σχέδια του κράτους, κατηγορώντας όσους συγκρούονται και εξεγείρονται ενάντια στην εξουσία και τους μηχανισμούς της. Από κοντά φυσικά και όσες οργανωμένες φοιτητικές και αριστερές ομάδες/οργανώσεις δε χάνουν την ευκαιρία να σιγοντάρουν τις ασυναρτησίες περί «αλλότριων» στοιχείων που «παρεισφρύουν» σε κινητοποιήσεις και πορείες, μιλώντας για «μπαχαλάκηδες», «μπάχαλους», «καγκελάκια» κτλ.

Ξεχνάνε φαίνεται τις δεκάδες συγκρουσιακές πορείες από χιλιάδες κόσμο όλα αυτά τα χρόνια στον ελλαδικό χώρο, τις επιθέσεις που έχουν δεχτεί καθηγητές και εκπαιδευτικά κτίρια από φοιτητές και μαθητές. Στα χνάρια του ΚΚΕ προσπαθούν να «δούνε» προσπάθειες από σκοτεινούς μηχανισμούς που … δήθεν… προσπαθούν να καταλύσουν το «άσυλο», το οποίο καταργήθηκε και νομοθετικά πλέον, χωρίς ν' αποτελεί σύνθημα στο τωρινό Πολυτεχνείο.

Φυσικά και οι αναρχικοί και όσοι αγωνίζονται για την ελευθερία δε θα μπορούσαν να «στεγαστούν» κάτω από δημοκρατικές διεκδικήσεις υπερασπιζόμενοι το «πανεπιστημιακό άσυλο». Οφείλουμε να πούμε, όμως, ότι το «Κάτω τα χέρια από το άσυλο» φαίνεται τώρα να παραμερίστηκε, σε μια εποχή που δημιουργούνται ανακατατάξεις ανάμεσα στα κόμματα, και το μνημόνιο και η συναίνεση πρέπει να εμπεδωθούν στην προσπάθεια να καθυποταχτούν κι άλλο τα φτωχά και ανυπότακτα στρώματα της κοινωνίας.

Η συγκεκριμένη ανακοίνωση, αν μη τι άλλο, προσπαθεί να αποδώσει κατηγορίες και στους «εισβολείς» που … παρεκτράπηκαν απ' τα όρια της αστυνομικής παρουσίας, αλλά και σε όσους συγκρούστηκαν μ' αυτούς γύρω και μέσα από τα πανεπιστήμια στη Θεσσαλονίκη. Ξέρει καλά βέβαια η πρυτανεία ότι βγάζοντας τέτοιες ανακοινώσεις μπορεί να τσιμπήσει και στήριξη από μια μερίδα αριστερών, επειδή υπερασπίζεται το λεγόμενο «άσυλο».

Δεν θα βοηθήσουμε κανένα αριστερό μόρφωμα, ά-μεσα ή έμμεσα να αποτελέσει την εναλλακτική κυβερνητική πρόταση. Δεν είμαστε υποχρεωμένοι και δεν θα υποχρεωθούμε για κανέναν λόγο να ενστερνισθούμε τα «λάθη» ή τα λάθη που έγιναν σ' αυτή την κατεύθυνση σε κανένα χρόνο και σε κανένα τόπο. Δεν αγωνιζόμαστε, όπως έλεγε και ο Μαλατέστα και τόσοι άλλοι αναρχικοί, για να πάρουμε τη θέση των σημερινών εκμεταλλευτών και καταπιεστών, ούτε όμως και για τον θρίαμβο μιας αφηρημένης ιδέας, όπως διατείνονται ότι έχουν καταλάβει διάφοροι, νεόκοποι ή μη, μαρξιστές ή μαρξίζοντες.

Η αναρχική παράδοση, για εμάς υπάρχει και αποτελεί μια κιβωτό που περιέχει έναν ανεξάντλητο πλούτο εμπειριών απόψεων, αγώνων, που ξεχειλίζει από ζωντάνια, από τους πόθους και το πάθος για ελευθερία, τα λόγια, τις σκέψεις, τα λάθη και τα σωστά τόσων και τόσων αναρχικών αγωνιστών.

Δεν μπορούμε να φανταστούμε με ποιο τρόπο θα μπορούσε να υπάρξει συνεννόηση ανάμεσα σε αναρχικούς εάν γίνεται αποδεκτή για διάφορες και διαφορετικές κάθε φορά σκοπιμότητες η λογική ότι όχι μόνο δεν είναι απαραίτητη η καταγραφή αυτής της αναρχικής παράδοσης, ότι όχι μόνο είναι αχρείαστη, αλλά ότι πρέπει πάση θυσία να διαγραφούν όσα έχουν προηγηθεί, όσα αποτελούν τους πραγματικούς «πόρους», εκείνων που αγωνίζονται για την αναρχία, στο όνομα μιας «ευέλικτης» δράσης. Αυτή ακριβώς η «ευελιξία» δεν σημαίνει τίποτα παραπάνω από την «ανάγκη» να μπουν κάτω από μια επαναστατική ομπρέλα, όσοι με προθυμία αποδέχονται το προαπαιτούμενο της ολικής διαγραφής των «παλαιοαναρχικών» απόψεων.

Και ποιο είναι το καινούργιο σ' αυτές τις περιπτώσεις; Τίποτα παραπάνω από ένα σύμφυρμα εξουσιαστικών απόψεων και πρακτικών που άλλοτε οι συγκυριακά κινητοποιούμενοι-«δρώντες» αγνοούν την προέλευση του και άλλοτε οι λίγοι μυημένοι μάλλον υποκλίνονται στο ιερατείο που «εμπνεύστηκε» ...πρωτότυπες παλαιομαρξιστικές απόψεις, όπως λόγου χάρη η ανάγκη επαναστατικής οργάνωσης της τάξης «μας».

Η Vera Fomina, μέλος της πενταμελούς Επιτροπής Έκδοσης των «Απάντων» του Πλεχάνοφ, που όρισε η Ακαδημία Επιστημών της ΕΣΣΔ, γράφει χαρακτηριστικά για την πρώτη περίοδο της πάλης του Πλεχάνοφ (1856-1918, από τους πρώτους ρώσους θεωρητικούς του μαρξισμού): «"Το μεγαλείο της φιλοσοφίας του Μαρξ, θα γράψει ο Πλεχάνοφ, συνίσταται στο ότι, σε διάκριση με πολλά άλλα φιλοσοφικά ρεύματα, που καταδικάζουν τον άνθρωπο στην απραξία και την παθητική αποδοχή του πραγματικού, αυτή

λωσδιόλου διαφορετικά από τα δικά μας. Ο διαχωρισμός της θέσης μας πρέπει να είναι αποτέλεσμα μιας ξεκάθαρης έκθεσης των ιδεών μας και της ειλικρινούς και αδιάκοπης επανάληψης των απόψεων μας για όλα τα γεγονότα που έρχονται σε αντίθεση με τις ιδέες μας και την ηθική μας, χωρίς να έχουμε στο μυαλό μας την υπεράσπιση κανενός συγκεκριμένου προσώπου ή κόμματος [...] Έχουμε φθάσει στο σημείο πολλοί να εξυμνούν στους συντρόφους τα ίδια πράγματα που καταδικάζουν στους αστούς, και φαίνεται ότι το μοναδικό τους κριτήριο για το αν μια πράξη είναι καλή ή κακή είναι το αν αυτός που την έκανε δηλώνει αναρχικός ή όχι. Πολλά σφάλματα έχουν φέρει τους μεν στο σημείο να αντιφάσκει ανοιχτά η πρακτική τους με τις αρχές που διακηρύσσουν θεωρητικά, και τους δε στο να ανέχονται τέτοιες αντιφάσεις. Παρόμοια πολλοί λόγοι έχουν φέρει κοντά μας ανθρώπους που στο βάθος αδιαφορούν για το σοσιαλισμό, για την αναρχία και για όλα όσα ξεπερνούν τα στενά ατομικά τους συμφέροντα» (Οι αναρχικοί και η ηθική, Ερρίκο Μαλατέστα).

Έχουμε επανειλημμένα εξηγήσει ότι απόψεις και πρακτικές που καλύπτονται πίσω από την υπογραφή «Αναρχικοί-Αντιεξουσιαστές» **έρχονται αυθαίρετα να αντιπροσωπεύσουν το σύνολο των κατατεθειμένων αναρχικών απόψεων και πρακτικών.** Πρόσφατα καλέσματα με αφορμή την επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73, όχι μόνο έφεραν την συγκεκριμένη υπογραφή, αλλά εξέφρασαν παράλληλα την διάθεση να περιφρουρήσουν τις αναρχικές παρεμβάσεις-εκδηλώσεις στον χώρο έξω από το Πολυτεχνείο, αλλά και μέσα σ' αυτόν με πρόφαση έναν ανύπαρκτο (και μάλιστα επικείμενο) κομμουνιστικό κίνδυνο καταστολής... Παράλληλα και ενώ η οργάνωση της περιφρούρησης πήγε περίπατο, ύστερα και από την κατηγορηματική άρνηση να γίνει αποδεκτό κάτι τέτοιο (όσον μας αφορά βλ. ανακοίνωση της Αναρχικής Αρχειοθήκης και της Συσπείρωσης Αναρχικών), ανακοινώθηκε και η πρόθεση να συγκροτηθεί μπλοκ στις 17 Νοέμβρη, το οποίο θα οδηγούνταν από πανώ με το γνωστό ΕΑΜικό σύνθημα το οποίο εκτός των άλλων, ήταν εκτός τόπου και χρόνου, αφού το 1944 το ΚΚΕ καλλιεργούσε τις αυταπάτες ότι οι άνθρωποι του ελλαδικού χώρου ελευθερώθηκαν, την ίδια στιγμή που οι υπουργοί του επέβαλαν μισθούς απόλυτης εξαθλίωσης στους «απελευθερωμένους» προς δόξαν της συσσώρευσης του κεφαλαίου. Κι όχι μόνο τις καλλιεργούσε αλλά καλούσε στην πρώτη μεθοδευμένη σφαγή, τα γνωστά και ως «Δεκεμβριανά». Η δεύτερη πράξη του εγκλήματος ξεκίνησε δύο χρόνια αργότε-

βλωσης της αλήθειας, της συκοφάντησης και της μπουρδολογίας... Πολλοί απ' αυτούς βέβαια (τους ακαδημαϊκούς) έχουν εξαργυρώσει την όποια συμμετοχή τους, παλαιότερα, σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις, και τώρα υπηρετούν τα σχέδια του κράτους, κατηγορώντας όσους συγκρούονται και εξεγείρονται ενάντια στην εξουσία και τους μηχανισμούς της. Από κοντά φυσικά και όσες οργανωμένες φοιτητικές και αριστερές ομάδες/οργανώσεις δε χάνουν την ευκαιρία να σιγοντάρουν τις ασυναρτησίες περί «αλλότριων» στοιχείων που «παρεισφρύουν» σε κινητοποιήσεις και πορείες, μιλώντας για «μπαχαλάκηδες», «μπάχαλους», «καγκελάκια» κτλ.

Ξεχνάνε φαίνεται τις δεκάδες συγκρουσιακές πορείες από χιλιάδες κόσμο όλα αυτά τα χρόνια στον ελλαδικό χώρο, τις επιθέσεις που έχουν δεχτεί καθηγητές και εκπαιδευτικά κτίρια από φοιτητές και μαθητές. Στα χνάρια του ΚΚΕ προσπαθούν να «δούνε» προσπάθειες από σκοτεινούς μηχανισμούς που ... δήθεν... προσπαθούν να καταλύσουν το «άσυλο», το οποίο καταργήθηκε και νομοθετικά πλέον, χωρίς ν' αποτελεί σύνθημα στο τωρινό Πολυτεχνείο.

Φυσικά και οι αναρχικοί και όσοι αγωνίζονται για την ελευθερία δε θα μπορούσαν να «στεγαστούν» κάτω από δημοκρατικές διεκδικήσεις υπερασπιζόμενοι το «πανεπιστημιακό άσυλο». Οφείλουμε να πούμε, όμως, ότι το «Κάτω τα χέρια από το άσυλο» φαίνεται τώρα να παραμερίστηκε, σε μια εποχή που δημιουργούνται ανακατατάξεις ανάμεσα στα κόμματα, και το μνημόνιο και η συναίνεση πρέπει να εμπεδωθούν στην προσπάθεια να καθυποταχτούν κι άλλο τα φτωχά και ανυπότακτα στρώματα της κοινωνίας.

Η συγκεκριμένη ανακοίνωση, αν μη τι άλλο, προσπαθεί να αποδώσει κατηγορίες και στους "εισβολείς" που ... παρεκτράπηκαν απ' τα όρια της αστυνομικής παρουσίας, αλλά και σε όσους συγκρούστηκαν μ' αυτούς γύρω και μέσα από τα πανεπιστήμια στη Θεσσαλονίκη. Ξέρει καλά βέβαια η πρυτανεία ότι βγάζοντας τέτοιες ανακοινώσεις μπορεί να τσιμπήσει και στήριξη από μια μερίδα αριστερών, επειδή υπερασπίζεται το λεγόμενο «άσυλο».

Αν οι μπάτσοι απλά είχαν εγκλωβίσει τον κόσμο και κάνανε τις συλλήψεις όλες έξω απ' το ΑΠΘ, τότε ο πρύτανης και τα τσιράκια του θα ήταν απολύτως ικανοποιημένοι...

Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

σε αναρχικούς εάν γίνεται αποδεκτή για διάφορες και διαφορετικές κάθε φορά σκοπιμότητες η λογική ότι όχι μόνο δεν είναι απαραίτητη η καταγραφή αυτής της αναρχικής παράδοσης, ότι όχι μόνο είναι αχρείαστη, αλλά ότι πρέπει πάση θυσία να διαγραφούν όσα έχουν προηγηθεί, όσα αποτελούν τους πραγματικούς «πόρους», εκείνων που αγωνίζονται για την αναρχία, στο όνομα μιας «ευέλικτης» δράσης. Αυτή ακριβώς η «ευελιξία» δεν σημαίνει τίποτα παραπάνω από την «ανάγκη» να μπουν κάτω από μια επαναστατική ομπρέλα, όσοι με προθυμία αποδέχονται το προαπαιτούμενο της ολικής διαγραφής των «παλαιοαναρχικών» απόψεων.

Και ποιο είναι το καινούργιο σ' αυτές τις περιπτώσεις; Τίποτα παραπάνω από ένα σύμφυρμα εξουσιαστικών απόψεων και πρακτικών που άλλοτε οι συγκυριακά κινητοποιούμενοι-«δρώντες» αγνοούν την προέλευση του και άλλοτε οι λίγοι μυημένοι μάλλον υποκλίνονται στο ιερατείο που «εμπνεύστηκε» ...πρωτότυπες παλαιομαρξιστικές απόψεις, όπως λόγου χάρη η ανάγκη επαναστατικής οργάνωσης της τάξης «μας».

Η Vera Fomina, μέλος της πενταμελούς Επιτροπής Έκδοσης των «Απάντων» του Πλεχάνοφ, που όρισε η Ακαδημία Επιστημών της ΕΣΣΔ, γράφει χαρακτηριστικά για την πρώτη περίοδο της πάλης του Πλεχάνοφ (1856-1918, από τους πρώτους ρώσους θεωρητικούς του μαρξισμού): «"Το μεγαλείο της φιλοσοφίας του Μαρξ, θα γράψει ο Πλεχάνοφ, συνίσταται στο ότι, σε διάκριση με πολλά άλλα φιλοσοφικά ρεύματα, που καταδικάζουν τον άνθρωπο στην απραξία και την παθητική αποδοχή του πραγματικού, αυτή τον καλεί στη δράση, στη δημιουργία. Ο Μαρξ καλεί το προλεταριάτο στη δράση γιατί είναι η τάξη που πρέπει να παίξει τον μεγάλο ιστορικό ρόλο στη σύγχρονη κοινωνία. **Είναι σ' αυτό το προλεταριάτο, στην επαναστατική τάξη με την πλήρη έννοια του όρου, που απευθύνονται οι μαρξιστές.** Το προλεταριάτο χρησιμοποιεί αυτή τη φιλοσοφική θεωρία του Μαρξ ως ένα σίγουρο οδηγό στην πάλη του για απελευθέρωση. Αυτή η θεωρία τού εμφυσά μια ενέργεια χωρίς προηγούμενο. Ολόκληρη η φιλοσοφία της πράξης του μαρξισμού καταλήγει στη δράση". Ο Πλεχάνοφ αποκαλεί το διαλεκτικό υλισμό φιλοσοφία της δράσης», συμπληρώνει στην παρουσίασή της η Vera Fomina, (βλ. Γκ. Β. Πλεχάνοφ: «Φιλοσοφικά Έργα», 1ος τόμος, σελ. 712, εκδόσεις «Προγκρέ» στα γαλλικά, 1959).

Η λογική της πρωτοπορίας, λοιπόν, δεν είναι **...μικά τους συμφέροντα»** (Οι αναρχικοί και η ηθική, Ερρίκο Μαλατέστα).

Έχουμε επανειλημμένα εξηγήσει ότι απόψεις και πρακτικές που καλύπτονται πίσω από την υπογραφή «Αναρχικοί-Αντιεξουσιαστές» **έρχονται αυθαίρετα να αντιπροσωπεύσουν το σύνολο των κατατεθειμένων αναρχικών απόψεων και πρακτικών.** Πρόσφατα καλέσματα με αφορμή την επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73, όχι μόνο έφεραν την συγκεκριμένη υπογραφή, αλλά εξέφρασαν παράλληλα την διάθεση να περιφρουρήσουν τις αναρχικές παρεμβάσεις-εκδηλώσεις στον χώρο έξω από το Πολυτεχνείο, αλλά και μέσα σ' αυτόν με πρόφαση έναν ανύπαρκτο (και μάλιστα επικείμενο) κομμουνιστικό κίνδυνο καταστολής... Παράλληλα και ενώ η οργάνωση της περιφρούρησης πήγε περίπατο, ύστερα και από την κατηγορηματική άρνηση να γίνει αποδεκτό κάτι τέτοιο (όσον μας αφορά βλ. ανακοίνωση της Αναρχικής Αρχειοθήκης και της Συσπείρωσης Αναρχικών), ανακοινώθηκε και η πρόθεση να συγκροτηθεί μπλοκ στις 17 Νοέμβρη, το οποίο θα οδηγούνταν από πανώ με το γνωστό ΕΑΜικό σύνθημα το οποίο εκτός των άλλων, ήταν εκτός τόπου και χρόνου, αφού το 1944 το ΚΚΕ καλλιεργούσε τις αυταπάτες ότι οι άνθρωποι του ελλαδικού χώρου ελευθερώθηκαν, την ίδια στιγμή που οι υπουργοί του επέβαλαν μισθούς απόλυτης εξαθλίωσης στους «απελευθερωμένους» προς δόξαν της συσσώρευσης του κεφαλαίου. Κι όχι μόνο τις καλλιεργούσε αλλά καλούσε στην πρώτη μεθοδευμένη σφαγή, τα γνωστά και ως «Δεκεμβριανά». Η δεύτερη πράξη του εγκλήματος ξεκίνησε δύο χρόνια αργότερα...

Σε σχέση με την θεωρία και πρακτική των περιφρουρήσεων δεν χρειάζεται αυτή τη στιγμή να επεκταθούμε, αλλά θα επισημάνουμε πως οι περιφρουρήσεις και οι πολιτοφυλακές είναι οι ταφόπλακες της αλληλοβοήθειας μέσα στη δράση και της ουσιαστικής αλληλεγγύης.

Ελπίζουμε το κείμενο αυτό να συμβάλλει ακριβώς στην κατεύθυνση μιας ευρύτερης δημιουργικής συζήτησης ανάμεσα σε συντρόφους που θεωρούν, ότι την περίοδο που διανύουμε, το ξεκαθάρισμα απόψεων και πρακτικών εκ μέρους των αναρχικών είναι ιδιαίτερα ζωτικής σημασίας.

Ολόψυχα μαζί με εκείνους που δεν έχουν πάψει να μαθαίνουν, αλλά και δεν σιωπούν...

Συσπείρωση Αναρχικών

...πανεπιστημιακό άσυλο». Οφείλουμε να πούμε, όμως, ότι το «Κάτω τα χέρια από το άσυλο» φαίνεται τώρα να παραμερίστηκε, σε μια εποχή που δημιουργούνται ανακατατάξεις ανάμεσα στα κόμματα, και το μνημόνιο και η συναίνεση πρέπει να εμπεδωθούν στην προσπάθεια να καθυποταχτούν κι άλλο τα φτωχά και ανυπότακτα στρώματα της κοινωνίας.

Η συγκεκριμένη ανακοίνωση, αν μη τι άλλο, προσπαθεί να αποδώσει κατηγορίες και στους «εισβολείς» που ... παρεκτράπηκαν απ' τα όρια της αστυνομικής παρουσίας, αλλά και σε όσους συγκρούστηκαν μ' αυτούς γύρω και μέσα από τα πανεπιστήμια στη Θεσσαλονίκη. Ξέρει καλά βέβαια η πρυτανεία ότι βγάζοντας τέτοιες ανακοινώσεις μπορεί να τσιμπήσει και στήριξη από μια μερίδα αριστερών, επειδή υπερασπίζεται το λεγόμενο «άσυλο».

Αν οι μπάτσοι απλά είχαν εγκλωβίσει τον κόσμο και κάνανε τις συλλήψεις όλες έξω απ' το ΑΠΘ, τότε ο πρύτανης και τα τσιράκια του θα ήταν απολύτως ικανοποιημένοι...

Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗ ΓΗ, ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ, ΣΤΙΣ ΛΙΜΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΑΣΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Στο κείμενο αυτό παρουσιάζονται ένα σύνολο ζητημάτων και προβληματισμών που μας απασχολούν και έχουν να κάνουν με τη φύση, την σχέση του ανθρώπου με αυτή, την αναρχία και άλλα.

Η φυσική μας προέλευση

Ο άνθρωπος δεν πλάστηκε από το θεό αλλά ούτε από κάποια υπερσύγχρονη γενετική μηχανή. Ο άνθρωπος, όπως και όλοι οι άλλοι ζωικοί και φυτικοί οργανισμοί, προήλθε μέσα από φυσικές διαδικασίες εξέλιξης κάποιων προηγούμενων ειδών. Οι επισημάνσεις του Δαρβίνου και άλλων άσημων φυσιοδιφών στα μέσα του 19ου αιώνα έδωσαν ένα μοιραίο κτύπημα στις θεοκρατικές αντιλήψεις της εποχής. Παράλληλα με αυτό δόθηκε και ο χώρος στις μηχανιστικές αντιλήψεις και στον αστικό επιστημονισμό να επιβληθούν στην βάση του επινοήματος του «κοινωνικού δαρβινισμού».

Οι ανθρωπολογικές έρευνες άνοιξαν νέους ορίζοντες ως προς την γνώση του παρελθόντος μας ήδη από το 19ο αιώνα. Είναι γνωστό ότι ο Homo sapiens, ο άνθρωπος έτσι όπως τον ξέρουμε σήμερα, υπάρχει στη γη εδώ και 200 χιλιάδες χρόνια και είναι η εξέλιξη προηγούμενων μορφών σε ένα βάθος εκατομμυρίων χρόνων (homo habilis, homo erectus κ.α.).

Από όλα αυτά τα χρόνια που ο άνθρωπος βρίσκεται στη γη ως Homo Sapiens, μόλις τα τελευταία 10 χιλιάδες χρόνια παρουσιάστηκαν οργανωμένες μορφές εξουσίας και κοινωνικές δομές στους ανθρώπινους πληθυσμούς. Αυτά τα τελευταία 10 χιλιάδες χρόνια που υπάρχουν σημάδια πολιτισμού είναι μόλις το 5% από το σύνολο της ύπαρξης του Homo Sapiens. Πριν τον πολιτισμό οι άνθρωποι ζούσαν ελεύθερα στη φύση σχηματίζοντας κοινότητες που τρέφονταν απευθείας από το φυσικό τους περιβάλλον, είτε σκοτώνοντας από βασική τους ανάγκη άλλα ζώα, είτε τρώγοντας διάφορους καρπούς, ρίζες κτλ. Μέχρι πριν 10.000 χρόνια κανένα σύνολο ανθρώπων δεν είχε ακολουθήσει τον δρόμο της παραγωγής τροφής, δηλαδή, την γεωργία και την κτηνοτροφία.

Αξίζει να σημειώσουμε, ότι τον πολιτισμό χαν οι άνθρωποι με τη φύση, αντιστέκονταν στην ανάπτυξη της παραγωγής τροφής και την επιβολή εξουσίας. Σε άλλες περιπτώσεις για διάφορους λόγους, ήταν πρακτικά αδύνατο να καλλιεργήσουν την γη έτσι παρέμεναν ελεύθεροι τροφοσυλλέκτες. Σε κάποιες άλλες περιπτώσεις ακολούθησαν τον δρόμο της παραγωγής τροφής αλλά στην συνέχεια τον απέρριψαν. Ακόμα, σε άλλες περιπτώσεις ακολουθήθηκε μια μικρής κλίμακας παραγωγή τροφής σε συνδυασμό με την τροφοσυλλογή κτλ.

Η συστηματοποιημένη παραγωγή τροφής, οι κοινωνικές δομές, η εξουσία, η ιδιοκτησία και το μόνιμο μέρος κατοικίας έδιναν την δυνατότητα να αυξάνεται ταχύτατα ο πληθυσμός των ανθρώπων, αφού μπορούσαν να τραφούν πολλά στόματα. Παράλληλα, εξαιτίας της γεωργίας και του συνωστισμού, στις πρώτες πόλεις εμφανίστηκαν ασθένειες και μικρόβια που σε ένα βάθος χρόνου αντιμετωπίστηκαν με αντισώματα. Στην ουσία ο ελεύθερος άνθρωπος εντάχθηκε σε κτηνοτροφικού τύπου επιβίωση με τις συνεπακόλουθες καταστάσεις και συμπτώματα. Ακολούθως αναπτύχθηκε η τεχνολογία και το κράτος γινόταν ακόμα πιο ισχυρό. Οι παραγωγοί τροφής είχαν μπει σε μια νοοτροπία κτητική και ανταγωνιστική προς τους ελεύθερους κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες. Οι πολιτισμένοι γεωργοί άρχισαν να επιβάλλονται και να κατακτούν τους τροφοσυλλέκτες κάνοντας τους δούλους και εξαρτημένους από την παραγωγή τροφής. Έτσι τα κράτη δυνάμωναν και επεκτείνονταν ακόμα πιο πολύ. Ο πολιτισμός που αναπτύχθηκε στη Γόνιμη Ημισέληνο, κάπου στην περιοχή που βρίσκεται το σημερινό Ιράκ, είναι αυτός που επικράτησε σχεδόν καθολικά και τον ονομάζουμε σήμερα δυτικό πολιτισμό. Χονδρικά αυτό που έγινε πριν δέκα χιλιάδες χρόνια, ήταν ότι τα κράτη άρχισαν να επικρατούν ενάντια στις ελεύθερες κοινότητες ενώ προηγουμένως η εξουσία «νικιόταν» πριν εξελιχθεί.

Στον πολιτισμό ο άνθρωπος διαφοροποίησε τον εαυτό του από τη φύση και με την πάροδο του χρόνου απομακρυνόταν ακόμα περισσότερο από αυτή σε πνευματικό

μεί ως πολιτισμό, τεχνολογική ανάπτυξη και πρόοδο έχει οδηγήσει σε πολύ σύντομο διάστημα τον πλανήτη γη συνολικά σε πολύ δυσάρεστες καταστάσεις.

Παρ' όλες τις επιρροές που δέχθηκαν οι κοινωνίες από την θρησκεία περί της ανωτερότητας του ανθρώπινου είδους σε σχέση με τα άλλα ζώα και την φύση συνολικά, η ανθρώπινη δραστηριότητα δεν είχε εκδηλω-

ό,τι επεξεργάστηκε και κατασκευάστηκε από τον άνθρωπο χρησιμοποιώντας αρχικά στοιχεία από τη φύση. Ένα απλό τεχνητό αντικείμενο που φτιάχτηκε με την χρήση απλής τεχνικής δεν δημιουργεί προβλήματα. Τα πράγματα όμως γίνονται περίπλοκα όταν η τεχνογνωσία και η τεχνική συσσωρεύονται, όταν τεχνητά αντικείμενα και γνώσεις τεχνικής συνδέονται σε μια συνεχή αλυσίδα

ένα μοιραίο κτύπημα στις θεοκρατικές αντιλήψεις της εποχής. Παράλληλα με αυτό δόθηκε και ο χώρος στις μηχανιστικές αντιλήψεις και στον αστικό επιστημονισμό να επιβληθούν στην βάση του επινοήματος του «κοινωνικού δαρβινισμού».

Οι ανθρωπολογικές έρευνες άνοιξαν νέους ορίζοντες ως προς την γνώση του παρελθόντος μας ήδη από το 19ο αιώνα. Είναι γνωστό ότι ο Homo sapiens, ο άνθρωπος έτσι όπως τον ξέρουμε σήμερα, υπάρχει στη γη εδώ και 200 χιλιάδες χρόνια και είναι η εξέλιξη προηγούμενων μορφών σε ένα βάθος εκατομμυρίων χρόνων (homo habilis, homo erectus κ.α.).

Από όλα αυτά τα χρόνια που ο άνθρωπος βρίσκεται στη γη ως Homo Sapiens, μόλις τα τελευταία 10 χιλιάδες χρόνια παρουσιάστηκαν οργανωμένες μορφές εξουσίας και κοινωνικές δομές στους ανθρώπινους πληθυσμούς. Αυτά τα τελευταία 10 χιλιάδες χρόνια που υπάρχουν σημάδια πολιτισμού είναι μόλις το 5% από το σύνολο της ύπαρξης του Homo Sapiens. Πριν τον πολιτισμό οι άνθρωποι ζούσαν ελεύθερα στη φύση σχηματίζοντας κοινότητες που τρέφονταν απευθείας από το φυσικό τους περιβάλλον, είτε σκοτώνοντας από βασική τους ανάγκη άλλα ζώα, είτε τρώγοντας διάφορους καρπούς, ρίζες κτλ. Μέχρι πριν 10.000 χρόνια κανένα σύνολο ανθρώπων δεν είχε ακολουθήσει τον δρόμο της παραγωγής τροφής, δηλαδή, την γεωργία και την κτηνοτροφία.

Αξίζει να σημειώσουμε, ότι τον πολιτισμό δεν τον ακολούθησαν όλοι οι άνθρωποι και όλες οι φυλές, αλλά πολλές κουλτούρες άντεξαν τις κακουχίες και τα δεινά που προκάλεσαν οι πολιτισμένοι και επιβιώνουν μέχρι σήμερα, κρατώντας απόσταση από τον πολιτισμό σε δυσπρόσιτα μέρη. Ακόμα δημιουργεί εντύπωση το ότι μέχρι πριν 500 χρόνια δηλαδή το 1500 ν.χ. (νέας χρονολογίας) μόνο το 20% των χερσαίων εδαφών της γης ήταν διαχωρισμένο με σύνορα κρατών.

Ο πολιτισμός ξεκίνησε με την πρώτη μορφή γεωργίας, την εξημέρωση ορισμένων ζώων και φυτών. Η κατασκευή αποθεμάτων, οι πρώτες αποθήκες, η επινόηση του χρόνου και η πρώτη οργανωμένη εξουσία ήταν αλληλένδετα γεγονότα που επινοήθηκαν σχεδόν ταυτόχρονα. Ο νέος τρόπος εξασφάλισης της τροφής μετέτρεψε τη γη σε παραγωγική μηχανή και οι ανθρώπινες κοινότητες έπαιρναν την μορφή μαζικών κοινωνιών με ρόλους και δομές, εξουσιαστές και

την δυνατότητα να αυξάνεται ταχύτατα ο πληθυσμός των ανθρώπων, αφού μπορούσαν να τραφούν πολλά στόματα. Παράλληλα, εξαιτίας της γεωργίας και του συνωστισμού, στις πρώτες πόλεις εμφανίστηκαν ασθένειες και μικρόβια που σε ένα βάθος χρόνου αντιμετωπίστηκαν με αντισώματα. Στην ουσία ο ελεύθερος άνθρωπος εντάχθηκε σε κτηνοτροφικού τύπου επιβίωση με τις συνεπακόλουθες καταστάσεις και συμπτώματα. Ακολούθως αναπτύχθηκε η τεχνολογία και το κράτος γινόταν ακόμα πιο ισχυρό. Οι παραγωγοί τροφής είχαν μπει σε μια νοοτροπία κτητική και ανταγωνιστική προς τους ελεύθερους κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες. Οι πολιτισμένοι γεωργοί άρχισαν να επιβάλλονται και να κατακτούν τους τροφοσυλλέκτες κάνοντας τους δούλους και εξαρτημένους από την παραγωγή τροφής. Έτσι τα κράτη δυνάμωναν και επεκτείνονταν ακόμα πιο πολύ. Ο πολιτισμός που αναπτύχθηκε στη Γόνιμη Ημισέληνο, κάπου στην περιοχή που βρίσκεται το σημερινό Ιράκ, είναι αυτός που επικράτησε σχεδόν καθολικά και τον ονομάζουμε σήμερα δυτικό πολιτισμό. Χονδρικά αυτό που έγινε πριν δέκα χιλιάδες χρόνια, ήταν ότι τα κράτη άρχισαν να επικρατούν ενάντια στις ελεύθερες κοινότητες ενώ προηγουμένως η εξουσία «νικιόταν» πριν εξελιχθεί.

Στον πολιτισμό ο άνθρωπος διαφοροποίησε τον εαυτό του από τη φύση και με την πάροδο του χρόνου απομακρυνόταν ακόμα περισσότερο από αυτή σε πνευματικό επίπεδο. Την φύση την έβλεπε πλέον εργαλειακά και θεοποίησε μόνο μερικά στοιχεία της, ενώ προηγουμένως την λάτρευε και σεβόταν κάθε σπιθαμή γης. Με την επινόηση και την επιβολή της εξουσίας και του σταθερού μέρους επιβίωσης οι κοινότητες που ζούσε ο άνθρωπος μέχρι πρότινος άρχισαν να αλλάζουν μορφή. Οι εξισωτικές κοινότητες και ομάδες καταχτιούνταν και διαλύονταν από παραγωγούς τροφής με την χρήση πιο εξελιγμένου οπλισμού, πολυάριθμου στρατού αλλά και μικροβίων. Το κράτος και η κοινωνία ήταν πλέον γεγονός.

Η βίαιη διακοπή της πνευματικής σχέσης που είχαν οι πρωτόγονοι άνθρωποι με το φυσικό περιβάλλον ήταν και η απαρχή της εργαλειακής αντιμετώπισης του. Δηλαδή ο άνθρωπος δεν αναγνώριζε τη φύση το ίδιο πνευματικά όπως πριν και πλέον αποτελούσε την ύλη που έπρεπε ο άνθρωπος να δαμάσει και να χρησιμοποιήσει όπως αυτός θεωρεί σωστά για να ζήσει. Η εξουσία για

μεί ως πολιτισμό, τεχνολογική ανάπτυξη και πρόοδο έχει οδηγήσει σε πολύ σύντομο διάστημα τον πλανήτη γη συνολικά σε πολύ δυσάρεστες καταστάσεις.

Παρ' όλες τις επιρροές που δέχθηκαν οι κοινωνίες από την θρησκεία περί της ανωτερότητας του ανθρώπινου είδους σε σχέση με τα άλλα ζώα και την φύση συνολικά, η ανθρώπινη δραστηριότητα δεν είχε εκδηλωθεί με τόσο καταστροφικό τρόπο απέναντι στον φυσικό κόσμο όσο μετά την βιομηχανική επανάσταση πριν δύο αιώνες.

Την περίοδο εκείνη ήταν που οι επαναστατικές θεωρίες του 19ου αιώνα και ο ιστορικός υλισμός εμφανίζονταν ως η άρνηση της κυριαρχίας. Στην πορεία, όμως, οι θεωρίες αυτές αποδείχτηκαν σύμφωνες με την τεχνολογική πρόοδο. Ως φιλοσοφικό και θεωρητικό ρεύμα ο ιστορικός υλισμός εναρμονίστηκε στην ουσία με τα συμφέροντα της τότε ιδεαλιστικής αστικής τάξης, όσον αφορά στο δόγμα της αειφόρου ανάπτυξης και προόδου, την αντικειμενοποίηση της φύσης, την παραγωγή και την κατανάλωση. Ναι μεν ο υλισμός αντιτάχθηκε απέναντι στο ρεύμα του ιδεαλισμού, αλλά αυτό δεν στάθηκε εμπόδιο στην εξέλιξη των τεχνολογιών και την ευθυγράμμιση της κοινωνίας με αντιλήψεις άκρατου υλισμού με περιτύλιγμα ιδεαλισμού και θρησκευτικής πίστης. Με τη σειρά τους οι οποίοι αμφισβητίες και επανα-

ό,τι επεξεργάστηκε και κατασκευάστηκε από τον άνθρωπο χρησιμοποιώντας αρχικά στοιχεία από τη φύση. Ένα απλό τεχνητό αντικείμενο που φτιάχτηκε με την χρήση απλής τεχνικής δεν δημιουργεί προβλήματα. Τα πράγματα όμως γίνονται περίπλοκα όταν η τεχνογνωσία και η τεχνική συσσωρεύονται, όταν τεχνητά αντικείμενα και γνώσεις τεχνικής συνδέονται σε μια συνεχή αλυσίδα και φτιάχνουν πολύπλοκες κατασκευές οι οποίες για να λειτουργούν χρειάζονται από πίσω τους ένα ολόκληρο πολύπλοκα δομημένο κόσμο να τις υποστηρίζει. Και είναι να απορεί κανείς ποιος ωφελείται από αυτή την κατάσταση, η ζωή και ο φυσικός κόσμος ή η κυριαρχία και το «απόλυτο τίποτα» που μας οδηγεί;

Αδιαμφισβήτητο γεγονός είναι το ότι η εξέλιξη του τεχνητού κόσμου και της τεχνολογίας ταυτίζεται με την πορεία και την εξέλιξη της εξουσίας και όχι με κάποια ιδεατή πορεία απελευθέρωσης. Δεν θα ήταν ακραίο να πούμε ότι το σύνολο των προβλημάτων της σημερινής κοινωνίας προέρχεται από την βίαιη απομάκρυνση της από τον φυσικό κόσμο και την εισαγωγή της σε ένα πολύπλοκο κόσμο τεχνικής και ρόλων.

Ας δούμε ένα παράδειγμα εξελιγμένων τεχνητών καταστάσεων που έχει εισβάλει στην καθημερινότητά μας, την οικονομική κρίση. Αποκλείεται να συμφωνεί κανείς στο

θυσμούς. Αυτά τα τελευταία 10 χιλιάδες χρόνια που υπάρχουν σημάδια πολιτισμού είναι μόλις το 5% από το σύνολο της ύπαρξης του Homo Sapiens. Πριν τον πολιτισμό οι άνθρωποι ζούσαν ελεύθερα στη φύση σχηματίζοντας κοινότητες που τρέφονταν απευθείας από το φυσικό τους περιβάλλον, είτε σκοτώνοντας από βασική τους ανάγκη άλλα ζώα, είτε τρώγοντας διάφορους καρπούς, ρίζες κτλ. Μέχρι πριν 10.000 χρόνια κανένα σύνολο ανθρώπων δεν είχε ακολουθήσει τον δρόμο της παραγωγής τροφής, δηλαδή, την γεωργία και την κτηνοτροφία.

Αξίζει να σημειώσουμε, ότι τον πολιτισμό δεν τον ακολούθησαν όλοι οι άνθρωποι και όλες οι φυλές, αλλά πολλές κουλτούρες άντεξαν τις κακουχίες και τα δεινά που προκάλεσαν οι πολιτισμένοι και επιβιώνουν μέχρι σήμερα, κρατώντας απόσταση από τον πολιτισμό σε δυσπρόσιτα μέρη. Ακόμα δημιουργεί εντύπωση το ότι μέχρι πριν 500 χρόνια δηλαδή το 1500 ν.χ. (νέας χρονολογίας) μόνο το 20% των χερσαίων εδαφών της γης ήταν διαχωρισμένο με σύνορα κρατών.

Ο πολιτισμός ξεκίνησε με την πρώτη μορφή γεωργίας, την εξημέρωση ορισμένων ζώων και φυτών. Η κατασκευή αποθεμάτων, οι πρώτες αποθήκες, η επινόηση του χρόνου και η πρώτη οργανωμένη εξουσία ήταν αλληλένδετα γεγονότα που επινοήθηκαν σχεδόν ταυτόχρονα. Ο νέος τρόπος εξασφάλισης της τροφής μετέτρεψε τη γη σε παραγωγική μηχανή και οι ανθρώπινες κοινότητες έπαιρναν την μορφή μαζικών κοινωνιών με ρόλους και δομές, εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους που διέμεναν σε σταθερούς οικισμούς εγκαταλείποντας τη νομαδική και κοινοτική ζωή. Αυτό που ώθησε τους ανθρώπους σε αυτή τη συνεχόμενη νοοτροπία δεν ήταν απλά η ανάγκη επιβίωσης αλλά η επιβολή της εξουσίας η οποία καθαγιάστηκε με την θρησκεία, την επινόηση της ανθρωπόμορφης υπόστασης θεοτήτων. Αυτό έφερε τους ανθρώπους σε πνευματική απόσταση από την φύση, ενώ προηγουμένως την λάτρευαν χωρίς να της δίνουν ανθρωπόμορφη υπόσταση (βλ. δωδεκάθεο).

Οι άνθρωποι γνώριζαν πολύ καλά τα στοιχεία της φύσης. Σε διάφορα σημεία της γης υπήρχε η δυνατότητα να αναπτυχθεί πολιτισμός. Σε κάποιες περιπτώσεις, όμως, λόγω της ιδιόμορφης πνευματικής σχέσης που είνονταν ακόμα πιο πολύ. Ο πολιτισμός που αναπτύχθηκε στη Γόνιμη Ημισέληνο, κάπου στην περιοχή που βρίσκεται το σημερινό Ιράκ, είναι αυτός που επικράτησε σχεδόν καθολικά και τον ονομάζουμε σήμερα δυτικό πολιτισμό. Χονδρικά αυτό που έγινε πριν δέκα χιλιάδες χρόνια, ήταν ότι τα κράτη άρχισαν να επικρατούν ενάντια στις ελεύθερες κοινότητες ενώ προηγουμένως η εξουσία «νικιόταν» πριν εξελιχθεί.

Στον πολιτισμό ο άνθρωπος διαφοροποίησε τον εαυτό του από τη φύση και με την πάροδο του χρόνου απομακρυνόταν ακόμα περισσότερο από αυτή σε πνευματικό επίπεδο. Την φύση την έβλεπε πλέον εργαλειακά και θεοποίησε μόνο μερικά στοιχεία της, ενώ προηγουμένως την λάτρευε και σεβόταν κάθε σπιθαμή γης. Με την επινόηση και την επιβολή της εξουσίας και του σταθερού μέρους επιβίωσης οι κοινότητες που ζούσε ο άνθρωπος μέχρι πρότινος άρχισαν να αλλάζουν μορφή. Οι εξισωτικές κοινότητες και ομάδες καταχτιούνταν και διαλύονταν από παραγωγούς τροφής με την χρήση πιο εξελιγμένου οπλισμού, πολυάριθμου στρατού αλλά και μικροβίων. Το κράτος και η κοινωνία ήταν πλέον γεγονός.

Η βίαιη διακοπή της πνευματικής σχέσης που είχαν οι πρωτόγονοι άνθρωποι με το φυσικό περιβάλλον ήταν και η απαρχή της εργαλειακής αντιμετώπισης του. Δηλαδή ο άνθρωπος δεν αναγνώριζε τη φύση το ίδιο πνευματικά όπως πριν και πλέον αποτελούσε την ύλη που έπρεπε ο άνθρωπος να δαμάσει και να χρησιμοποιήσει όπως αυτός θεωρεί σωστά για να ζήσει. Η εξουσία για να καθαγιαστεί και να ριζώσει, επινόησε την ανθρωπόμορφη θρησκεία, στα μέτρα και τα σταθμά, δηλαδή, του ανθρώπου.

Κατά την εξέλιξη του πολιτισμού η επικράτηση των μονοθεϊστικών θρησκειών και δη του χριστιανισμού ήταν ακόμα ένα πλήγμα στην περαιτέρω πνευματική απομάκρυνση του ανθρώπου με την φύση και την αναδιοργάνωση της κυριαρχίας.

Η αναγέννηση και η εξέλιξη των επιστημών αποτυπώθηκε ως αποτέλεσμα στην βιομηχανική επανάσταση. Ένα μείγμα ιδεαλιστικής ανωτερότητας και υλιστικής στειρότητας έκαναν τον χρόνο «να περνάει πιο γρήγορα» και τον πολιτισμικό οδοστρωτήρα να ισοπεδώνει ό,τι βρει μπροστά του. Και όμως, αυτό που η κρατική αντίληψη επευφη-

μεί ως πολιτισμό, τεχνολογική ανάπτυξη και πρόοδο έχει οδηγήσει σε πολύ σύντομο διάστημα τον πλανήτη γη συνολικά σε πολύ δυσάρεστες καταστάσεις.

Παρ' όλες τις επιρροές που δέχθηκαν οι κοινωνίες από την θρησκεία περί της ανωτερότητας του ανθρώπινου είδους σε σχέση με τα άλλα ζώα και την φύση συνολικά, η ανθρώπινη δραστηριότητα δεν είχε εκδηλωθεί με τόσο καταστροφικό τρόπο απέναντι στον φυσικό κόσμο όσο μετά την βιομηχανική επανάσταση πριν δύο αιώνες.

Την περίοδο εκείνη ήταν που οι επαναστατικές θεωρίες του 19ου αιώνα και ο ιστορικός υλισμός εμφανίζονταν ως η άρνηση της κυριαρχίας. Στην πορεία, όμως, οι θεωρίες αυτές αποδείχτηκαν σύμφωνες με την τεχνολογική πρόοδο. Ως φιλοσοφικό και θεωρητικό ρεύμα ο ιστορικός υλισμός εναρμονίστηκε στην ουσία με τα συμφέροντα της τότε ιδεαλιστικής αστικής τάξης, όσον αφορά στο δόγμα της αειφόρου ανάπτυξης και προόδου, την αντικειμενοποίηση της φύσης, την παραγωγή και την κατανάλωση. Ναι μεν ο υλισμός αντιτάχθηκε απέναντι στο ρεύμα του ιδεαλισμού, αλλά αυτό δεν στάθηκε εμπόδιο στην εξέλιξη των τεχνολογιών και την ευθυγράμμιση της κοινωνίας με αντιλήψεις άκρατου υλισμού με περιτύλιγμα ιδεαλισμού και θρησκευτικής πίστης. Με τη σειρά τους οι όποιοι αμφισβητίες και επαναστάτες συμφώνησαν με τις κυρίαρχες ανθρωποκεντρικές αντιλήψεις, σε ό,τι είχε να κάνει με ζητήματα που σχετίζονταν με την υπόλοιπη φύση και τα άλλα είδη ζώων. Ως εκ τούτου το δίπολο ιδεαλισμού και υλισμού βασίζεται σε ένα πλασματικό διαχωρισμό της φύσης των πραγμάτων και της ζωής γενικότερα.

Φυσικός κόσμος/τεχνητός κόσμος, τεχνική, τεχνολογία

Κάπου εδώ θεωρούμε σκόπιμο να αναφερθούμε στη σαφή διαφορά και αντίθεση μεταξύ του φυσικού και του τεχνητού τρόπου επιβίωσης. Το φυσικό είναι ό,τι δημιουργήθηκε από την φύση χωρίς καμία επεξεργασία και παραποίηση, ενώ το τεχνητό είναι ό,τι επεξεργάστηκε και κατασκευάστηκε από τον άνθρωπο χρησιμοποιώντας αρχικά στοιχεία από τη φύση. Ένα απλό τεχνητό αντικείμενο που φτιάχτηκε με την χρήση απλής τεχνικής δεν δημιουργεί προβλήματα. Τα πράγματα όμως γίνονται περίπλοκα όταν η τεχνογνωσία και η τεχνική συσσωρεύονται, όταν τεχνητά αντικείμενα και γνώσεις τεχνικής συνδέονται σε μια συνεχή αλυσίδα και φτιάχνουν πολύπλοκες κατασκευές οι οποίες για να λειτουργούν χρειάζονται από πίσω τους ένα ολόκληρο πολύπλοκα δομημένο κόσμο να τις υποστηρίζει. Και είναι να απορεί κανείς ποιος ωφελείται από αυτή την κατάσταση, η ζωή και ο φυσικός κόσμος ή η κυριαρχία και το «απόλυτο τίποτα» που μας οδηγεί;

Αδιαμφισβήτητο γεγονός είναι το ότι η εξέλιξη του τεχνητού κόσμου και της τεχνολογίας ταυτίζεται με την πορεία και την εξέλιξη της εξουσίας και όχι με κάποια ιδεατή πορεία απελευθέρωσης. Δεν θα ήταν ακραίο να πούμε ότι το σύνολο των προβλημάτων της σημερινής κοινωνίας προέρχεται από την βίαιη απομάκρυνση της από τον φυσικό κόσμο και την εισαγωγή της σε ένα πολύπλοκο κόσμο τεχνικής και ρόλων.

Ας δούμε ένα παράδειγμα εξελιγμένων τεχνητών καταστάσεων που έχει εισβάλει στην καθημερινότητά μας, την οικονομική κρίση. Αποκλείεται να συμφωνεί κανείς στο ότι η οικονομική κρίση είναι ένα φυσικό φαινόμενο όπως ένας σεισμός ή μια μπόρα, έτσι όπως προσπαθούν να μας πείσουν οι πολιτικοί και οι δημοσιογράφοι. Αυτό που γίνεται όμως είναι το ότι εμείς οι εξουσιαζόμενοι, καθώς μας θέλουν προσαρμοσμένους στην κτηνοτροφικού τύπου επιβίωση της πόλης, μας έχουν εξαρτήσει με το οικονομικό σύστημα. Δηλαδή, η ζωή στην πόλη δεν σχετίζεται άμεσα από κάποιους φυσικούς παράγοντες αλλά από ένα σύνολο πολύπλοκων συστημάτων και αριθμών που δεν καθορίζονται από κάποια τυχαία άτομα.

Το παγκοσμιοποιημένο οικονομικό σύστημα το διαχειρίζονται χιλιάδες άνθρωποι σε θέσεις κλειδιά και το υπηρετούν δισεκατομμύρια άλλοι με βάση ένα διόλου απλό δι-

κτυο εξουσιαστικών σχέσεων το οποίο νομιμοποιείται από τα κράτη και τις μεταξύ τους συμφωνίες. Η οικονομική κρίση είναι ο δούρειος ίππος, ένα τεχνητό κατασκεύασμα όχι απλά για να πλουτίσουν κάποιοι εις βάρος κάποιων άλλων αλλά και για να προχωρήσει μπροστά ο οδοστρωτήρας της ανάπτυξης, του πολιτισμού και της κυριαρχίας σε κάθε σπιθαμή γης και σε κάθε ζωντανό κύτταρο από μια ολοένα και πιο συγκεντρωτικού τύπου παγκόσμια διακυβέρνηση.

Η οικονομική κρίση δεν είναι ένα συστημικό σύμπτωμα του καπιταλισμού των τελευταίων αιώνων. Είναι ένα κατασκευασμένο γεγονός που έχει τις ρίζες του στον καπιταλισμό της πρώτης αποθήκης και στη δόμηση οργανωμένης εξουσίας πριν μερικές χιλιάδες χρόνια.

Όσο περνάνε τα χρόνια και οι γενιές εναλλάσσονται, οι άνθρωποι προσαρμόζονται ευκολότερα στο καταπιεστικό περιβάλλον που δόμησε η κυριαρχία θεωρώντας τα πράγματα ότι είναι ως έχουν λόγω φυσιολογικών εξελίξεων. Και όμως μετά από τόσα κρίσιμα χρόνια σκλαβιάς και υποδούλωσης το παραμύθι της οικονομικής κρίσης είναι παράδοξο να γίνεται αποδεκτό αγνοώντας ότι η κρίση είναι ένα κατασκεύασμα το οποίο υπάρχει χιλιάδες χρόνια, όσο υπάρχει και η οργανωμένη εξουσία.

Να ξαναγίνουμε παιδιά

Όταν ο Διογένης είδε μια μέρα ένα παιδί να πίνει νερό με τη χούφτα του χεριού του, έβγαλε, καθώς λένε, το κύπελλο, με το οποίο έπινε νερό και το πέταξε αναφωνώντας *«παιδίον με νενίκηκεν ευτελεία!»* (ένα παιδί με ξεπέρασε στην απλότητα).

Η κυριαρχία ανέπτυξε διάφορους μηχανισμούς για να προσομοιώσει τους νέους ανθρώπους με ένα συγκεκριμένο μοντέλο πειθαρχίας και αντίληψης των πραγμάτων. Η οικογένεια, τα εξουσιαστικά οικοδομήματα των σχολείων και ως ένα βαθμό τα ΜΜΕ και η εκκλησία έχουν ως ρόλο την διαμόρφωση της προσωπικότητας των ανθρώπων από τα χρόνια της παιδικής ηλικίας και την προσαρμογή τους μέσα στη πολυπλοκότητα της κυριαρχίας.

Η εξουσιαστικά δομημένη πραγματικότητα του για την βιομηχανική ανάπτυξη και την φύση. Μάλιστα, σε κουμμουνιστικά κόμματα ανά τον κόσμο φτιάχτηκαν επιτελεία αναδιαμόρφωσης του μαρξισμού σε πιο οικολογικά πρότυπα διαπιστώνοντας και οι ίδιοι ότι το ίνδαλμα τους έπεσε έξω στις προβλέψεις του περί τεχνολογικής ευδαιμονίας. Δεν μπορούν όμως οι μαρξιστές να φτιάξουν μια μαρξική θεωρία της οικολογίας επειδή απλά ό,τι πιάσουν στα χέρια τους μετατρέπεται σε οικονομία. Για τον Μαρξ, τα δάση, οι υγροβιότοποι, τα αποθέματα μετάλλων και η γη είχαν αξία μόνο στο βαθμό που κάλυπταν τις ανθρώπινες ανάγκες. Η εμμονή του Μαρξ στο ότι η τεχνολογία θα μας απελευθερώσει από τα δήθεν δεσμά της φύσης, ήταν αυτή που διακατείχε και τους φιλελεύθερους οικονομολόγους που υποστήριξαν θεωρητικά την βιομηχανική παραγωγή.

Η αναρχία είναι μια φυσική κατάσταση

Αναρχία και ελευθερία είναι έννοιες ταυτόσημες. Η αναρχία είναι μια συνολική κατάσταση, για παράδειγμα δεν μπορούμε να μιλάμε για λίγη αναρχία ή πολλή αναρχία. Ή θα έχουμε αναρχία ή θα έχουμε εξουσία και εκμετάλλευση. Όταν μιλάμε για αναρχία δεν αναφερόμαστε σε κάτι το εξωπραγματικό αλλά σε κάτι εντελώς το φυσικό και φυσιολογικό. Ως αναρχικοί και αναρχικές δεν επιδιώκουμε κάτι το φανταστικό αλλά κάτι που υπήρχε και του οποίου δείγματα υπήρχαν πάρα πολλά πριν εκατό και διακόσια χρόνια. Μιλάμε για κάτι που στη γη για χιλιάδες χρόνια ήταν πραγματικότητα και την κατέστρεψε η επινόηση της εξουσίας (από άτομα του ανθρώπινου γένους). Ακριβώς επειδή η αναρχία είναι μια κατάσταση που δεν επιβάλλεται, έχει άμεση σχέση και με το φυσικό περιβάλλον και την αρμονική συνύπαρξη του ανθρώπου με όλα τα στοιχεία της φύσης. Άρα αναρχία και φύση είναι αλληλένδετες έννοιες. Αναρχία και πολιτισμός (κράτος, πόλεις, πολιτική, ιδιοκτησία, νόμοι, πειθαρχία, έλεγχος) είναι αντίθετες έννοιες. Δεν σχετίζεται με την γραμμική πρόοδο, το χρόνο, τα τεχνολογικά επιτεύγματα, την πολυπλοκότητα και την επιβίωση σε κατακάνει όση τεχνολογία και αν αναπτύξει θα είναι πάντα ένα στοιχείο της φύσης. Η εξουσιαστική αλαζονεία εις βάρος της φύσης θα επιφέρει και το ανάλογο τίμημα στο σύνολο του πλανήτη που στο «τέλος» το πιθανότερο είναι, για να επιβιώσει (ο πλανήτης), να ανακυκλώσει με μιας την επιφάνεια του. Επειδή ο πλανήτης δεν είναι μηχανή δεν είναι μόνο το μεμονωμένο μέρος που μπορεί να καθορίσει το σύνολο αλλά και το όλον τα πάντα.

Η αναρχική θεώρηση αντικατοπτρίζει τον τρόπο που ισορροπεί η φύση. Αφού όπως είπαμε η αναρχία είναι ταυτόσημη με την ελευθερία και την αρμονική συνύπαρξη με τη φύση. Η αναρχική θεώρηση αποτελείται από πολλές απόψεις, αλληλένδετες και αδιαχώριστες μεταξύ τους, οι οποίες σχηματίζουν ένα όλον το οποίο ταυτίζεται και με το όλον την ύπαρξης του φυσικού κόσμου. Η αναρχική θεώρηση δεν μπορεί πια να δανείζεται απόψεις και αντιλήψεις εξουσιαστικών ιδεολογιών και συστημάτων. Επειδή κάθε σακατεμένη άποψη (που κυρίως προέρχεται από την Μαρξιστική ιδεολογία) επηρεάζει και το σύνολο της θεώρησης. Με αποτέλεσμα η αναρχία να μπερδεύεται με άλλες καταστάσεις που οδηγούν αλλού.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός, ότι πολλοί άνθρωποι αρνήθηκαν την οργανωμένη εξουσία, την ιδιοκτησία, την συστηματοποιημένη εργασία και παρέμειναν δεμένοι με τη φύση και ελεύθεροι στο επίπεδο κοινοτήτων. Η απομάκρυνση του ανθρώπου από την φύση ισοδυναμεί με την απώλεια της ελευθερίας του και ο πολιτισμός ισοδυναμεί με σκλαβιά και λεηλασία της φύσης. Όπως είπε και ο Επίκουρος, *«Η ελευθερία είναι ο μέγιστος καρπός της αυτάρκειας»*.

Θεωρούμε ότι η πορεία των ανθρώπων προς την απελευθέρωση ή θα είναι και η πορεία της επιστροφής τους σε συνθήκες αρμονίας με τη φύση ή θα είναι μια τρύπα στο νερό. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσα από τη συνύπαρξη των ανθρώπων σε κοινότητες στη φύση. Διαφορετικά, η όποια προσπάθεια απελευθέρωσης και παραμονής των ανθρώπων στη πόλη θα συνεπάγεται την διατήρηση κοινωνικών δομών, εξειδικευμένη εργασία και ρόλους. Άρα η εξουταυτίζονται αλλά κατά κάποιο τρόπο το ένα προϋποθέτει το άλλο.

Το κράτος είναι ο μηχανισμός ο οποίος αναπαράγει τους ρόλους και τις εξουσιαστικές σχέσεις στην κοινωνία. Από την άλλη, η κοινωνία στελεχώνει τον κρατικό μηχανισμό μέσα από διάφορες διαδικασίες ενσωμάτωσης.

Θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε την κοινωνία με ένα μυϊκό ιστό κάποιου μεγάλου θηλαστικού και το κράτος με τον σκελετό του το συγκρατεί. Αφαιρώντας το κράτος από την κοινωνία τότε το σώμα της κοινωνίας γκρεμίζεται και ανοίγουν νέες κατευθύνσεις και επιλογές για το πώς θα ζήσουν οι άνθρωποι.

Είναι σημαντικό να διαλευκάνουμε την έννοια της κοινότητας σε σχέση με την κοινωνία. Η κοινωνία υπήρχε πάντα όσο υπήρχε το κράτος και οι δομές του. Από την άλλη οι κοινότητες δεν έχουν ανάγκη καμιά εξουσιαστική δομή. Τα μέλη μιας κοινωνίας μπορούν να επιβιώσουν αν αρνηθούν το κράτος και επιλέξουν να ζήσουν σε κοινότητες στη φύση. Η άποψη που λέει να φτιαχτούν από την κοινωνία άλλες δομές οριζόντιες ενάντια στις δομές του κράτους είναι ανεδαφική και ματαιόδοξη. Για το λόγο ότι αμέσως οι νέες δομές, για να καλύψουν τις ανάγκες της κοινωνίας στην πόλη, θα πρέπει να μετατραπούν σε ένα καλά οργανωμένο κρατικό μηχανισμό.

Το ζήτημα των επαναστάσεων

Παρακολουθώντας από απόσταση πολλών χρόνων τις γνωστές μεγάλες επαναστάσεις των τελευταίων αιώνων, καταλαβαίνουμε ότι έπαιξαν τον ρόλο της ανανέωσης και της εναλλαγής της κρατικής εξουσίας και των όρων εκμετάλλευσης.

Αυτό που έκαναν οι επαναστάσεις ήταν να αντικαταστήσουν ένα καθεστώς εκμετάλλευσης με ένα άλλο καθεστώς. Ή ένα σύστημα κοινωνικού ελέγχου με ένα άλλο. Δηλαδή οι επαναστάσεις λόγω των βασικών χαρακτηριστικών που είχαν, δεν επεδίωκαν την συνολική απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά του κράτους. Και ο λόγος ήταν επειδή τα αδιάλλακτα και αναρχικά χαρακτηριστικά ήταν ελάχιστα σε σχέση με

λισμό της πρώτης αποθήκης και στη δόμηση οργανωμένης εξουσίας πριν μερικές χιλιάδες χρόνια.

Όσο περνάνε τα χρόνια και οι γενιές εναλλάσσονται, οι άνθρωποι προσαρμόζονται ευκολότερα στο καταπιεστικό περιβάλλον που δόμησε η κυριαρχία θεωρώντας τα πράγματα ότι είναι ως έχουν λόγω φυσιολογικών εξελίξεων. Και όμως μετά από τόσα κρίσιμα χρόνια σκλαβιάς και υποδούλωσης το παραμύθι της οικονομικής κρίσης είναι παράδοξο να γίνεται αποδεκτό αγνοώντας ότι η κρίση είναι ένα κατασκεύασμα το οποίο υπάρχει χιλιάδες χρόνια, όσο υπάρχει και η οργανωμένη εξουσία.

Να ξαναγίνουμε παιδιά

Όταν ο Διογένης είδε μια μέρα ένα παιδί να πίνει νερό με τη χούφτα του χεριού του, έβγαλε, καθώς λένε, το κύπελλο, με το οποίο έπινε νερό και το πέταξε αναφωνώντας *«παιδίον με νενίκηκεν ευτελεία!»* (ένα παιδί με ξεπέρασε στην απλότητα).

Η κυριαρχία ανέπτυξε διάφορους μηχανισμούς για να προσομοιώσει τους νέους ανθρώπους με ένα συγκεκριμένο μοντέλο πειθαρχίας και αντίληψης των πραγμάτων. Η οικογένεια, τα εξουσιαστικά οικοδομήματα των σχολείων και ως ένα βαθμό τα ΜΜΕ και η εκκλησία έχουν ως ρόλο την διαμόρφωση της προσωπικότητας των ανθρώπων από τα χρόνια της παιδικής ηλικίας και την προσαρμογή τους μέσα στη πολυπλοκότητα της κυριαρχίας.

Η εξουσιαστικά δομημένη πραγματικότητα αποτελείται από πολύπλοκες θεωρίες, νόμους, κανονισμούς, ιεραρχίες, διαχωρισμούς, κατακερματισμένες απόψεις και αντιλήψεις. Ο άνθρωπος για να επιβιώσει σ' αυτό το περιβάλλον με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα πρέπει να προσαρμοστεί στα πολύπλοκα δεδομένα του πολιτισμού.

Όσοι ψάχνουν απαντήσεις, δυστυχώς ή ευτυχώς, δεν θα τις βρουν μέσα στην πολυπλοκότητα του όποιου επιστημονισμού αλλά μέσα από την απλή και αφαιρετική σκέψη. Την σκέψη που πολεμά η εξουσία από την πρώτη μέρα που γεννιόμαστε. Τα παιδιά αδιαμόρφωτα από τους μηχανισμούς εξουσίας έχουνε ακόμα απλή και αδάμαστη σκέψη που θα έπρεπε να ήταν πρότυπο για τους μεγαλύτερους. Μιλώντας μεταφορικά, μόνο αν ξαναγίνουμε παιδιά και επανακτήσουμε την απλή σκέψη και λογική θα αντιμετωπίσουμε τα σύγχρονα προβλήματα που αφορούν τον πλανήτη ολόκληρο και όχι μόνο μας απελευθερώσει από τα δήθεν δεσμά της φύσης, ήταν αυτή που διακατείχε και τους φιλελεύθερους οικονομολόγους που υποστήριξαν θεωρητικά την βιομηχανική παραγωγή.

Η αναρχία είναι μια φυσική κατάσταση

Αναρχία και ελευθερία είναι έννοιες ταυτόσημες. Η αναρχία είναι μια συνολική κατάσταση, για παράδειγμα δεν μπορούμε να μιλάμε για λίγη αναρχία ή πολλή αναρχία. Ή θα έχουμε αναρχία ή θα έχουμε εξουσία και εκμετάλλευση. Όταν μιλάμε για αναρχία δεν αναφερόμαστε σε κάτι το εξωπραγματικό αλλά σε κάτι εντελώς το φυσικό και φυσιολογικό. Ως αναρχικοί και αναρχικές δεν επιδιώκουμε κάτι το φανταστικό αλλά κάτι που υπήρχε και του οποίου δείγματα υπήρχαν πάρα πολλά πριν εκατό και διακόσια χρόνια. Μιλάμε για κάτι που στη γη για χιλιάδες χρόνια ήταν πραγματικότητα και την κατέστρεψε η επινόηση της εξουσίας (από άτομα του ανθρώπινου γένους). Ακριβώς επειδή η αναρχία είναι μια κατάσταση που δεν επιβάλλεται, έχει άμεση σχέση με το φυσικό περιβάλλον και την αρμονική συνύπαρξη του ανθρώπου με όλα τα στοιχεία της φύσης. Άρα αναρχία και φύση είναι αλληλένδετες έννοιες. Αναρχία και πολιτισμός (κράτος, πόλεις, πολιτική, ιδιοκτησία, νόμοι, πειθαρχία, έλεγχος) είναι αντίθετες έννοιες. Δεν σχετίζεται με την γραμμική πρόοδο, το χρόνο, τα τεχνολογικά επιτεύγματα, την πολυπλοκότητα και την επιβίωση σε κατασκευασμένο περιβάλλον. Η αναρχία είναι μια φυσική κατάσταση ακριβώς επειδή είναι ο εναρμονισμός της ανθρώπινης κοινότητας με την απλότητα, την σοφία και τον πλούτο του αδάμαστου κόσμου. Όπως και στη φύση δεν υπάρχει οργανωμένη εξουσία, ιδιοκτησία, στρατός, αστυνομία, δικαστήρια, εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενοι.

Η αναρχική θεώρηση είναι μια ολιστική θεώρηση. Δεν σχετίζεται μόνο με τους ανθρώπους ως αυθύπαρκτες υπάρξεις αλλά με όλο τον φυσικό κόσμο που κομμάτι του είναι και ο άνθρωπος. Η αναρχία λοιπόν σχετίζεται με κάθε ζωντανό και μη οργανισμό στον πλανήτη γη αλλά και με την χαοτική αρμονία και αταξία του σύμπαντος.

Ο πλανήτης γη είναι ένας τεράστιος ζωντανός οργανισμός κομμάτι του γαλαξία και του σύμπαντος. Η γη είναι ένα μεγάλο οικοσύστημα που αποτελείται από χιλιάδες άλ- φύση. Η αναρχική θεώρηση αποτελείται από πολλές απόψεις, αλληλένδετες και αδιαχώριστες μεταξύ τους, οι οποίες σχηματίζουν ένα όλον το οποίο ταυτίζεται και με το όλον την ύπαρξης του φυσικού κόσμου. Η αναρχική θεώρηση δεν μπορεί πια να δανείζεται απόψεις και αντιλήψεις εξουσιαστικών ιδεολογιών και συστημάτων. Επειδή κάθε σακατεμένη άποψη (που κυρίως προέρχεται από την Μαρξιστική ιδεολογία) επηρεάζει και το σύνολο της θεώρησης. Με αποτέλεσμα η αναρχία να μπερδεύεται με άλλες καταστάσεις που οδηγούν αλλού.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός, ότι πολλοί άνθρωποι αρνήθηκαν την οργανωμένη εξουσία, την ιδιοκτησία, την συστηματοποιημένη εργασία και παρέμειναν δεμένοι με τη φύση και ελεύθεροι στο επίπεδο κοινοτήτων. Η απομάκρυνση του ανθρώπου από την φύση ισοδυναμεί με την απώλεια της ελευθερίας του και ο πολιτισμός ισοδυναμεί με σκλαβιά και λεηλασία της φύσης. Όπως είπε και ο Επίκουρος, *«Η ελευθερία είναι ο μέγιστος καρπός της αυτάρκειας»*.

Θεωρούμε ότι η πορεία των ανθρώπων προς την απελευθέρωση ή θα είναι και η πορεία της επιστροφής τους σε συνθήκες αρμονίας με τη φύση ή θα είναι μια τρύπα στο νερό. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσα από τη συνύπαρξη των ανθρώπων σε κοινότητες στη φύση. Διαφορετικά, η όποια προσπάθεια απελευθέρωσης και παραμονής των ανθρώπων στη πόλη θα συνεπάγεται την διατήρηση κοινωνικών δομών, εξειδικευμένη εργασία και ρόλους. Άρα η εξουσία απλά θα αλλάξει διαχειριστές.

Από την κοινωνία στην κοινότητα

Ο άνθρωπος για να επιβιώσει βρισκόταν πάντα ενταγμένος σε κάποια συλλογικότητα ατόμων και σε καμία περίπτωση δεν ζούσε ως μεμονωμένο άτομο (φυσικά υπάρχουν και οι εξαιρέσεις αυτών που απομονώνονται συνειδητά).

Οι άγριες ομάδες (αγέλες) και οι φυλές αποτελούσαν μη ιεραρχικό τρόπο οργάνωσης, με εξισωτικό τρόπο λήψης των αποφάσεων. Οι ομάδες αποτελούνταν από πέντε άτομα έως και μερικές δεκάδες και ζούσαν νομαδικά. Οι φυλές αποτελούνταν από μερικές εκατοντάδες άτομα και ζούσαν σταθερά σε μικρά χωριά. Οι φυλές ήταν στην ουσία κοινότητες.

Η εξουσιαστικού τύπου οργάνωση ήταν πρώτα η αρχηγία που αποτελείτο από μια κοινωνία μερικών χιλιάδων ατόμων και ο αρ- οι άνθρωποι.

Είναι σημαντικό να διαλευκάνουμε την έννοια της κοινότητας σε σχέση με την κοινωνία. Η κοινωνία υπήρχε πάντα όσο υπήρχε το κράτος και οι δομές του. Από την άλλη οι κοινότητες δεν έχουν ανάγκη καμιά εξουσιαστική δομή. Τα μέλη μιας κοινωνίας μπορούν να επιβιώσουν αν αρνηθούν το κράτος και επιλέξουν να ζήσουν σε κοινότητες στη φύση. Η άποψη που λέει να φτιαχτούν από την κοινωνία άλλες δομές οριζόντιες ενάντια στις δομές του κράτους είναι ανεδαφική και ματαιόδοξη. Για το λόγο ότι αμέσως οι νέες δομές, για να καλύψουν τις ανάγκες της κοινωνίας στην πόλη, θα πρέπει να μετατραπούν σε ένα καλά οργανωμένο κρατικό μηχανισμό.

Το ζήτημα των επαναστάσεων

Παρακολουθώντας από απόσταση πολλών χρόνων τις γνωστές μεγάλες επαναστάσεις των τελευταίων αιώνων, καταλαβαίνουμε ότι έπαιξαν τον ρόλο της ανανέωσης και της εναλλαγής της κρατικής εξουσίας και των όρων εκμετάλλευσης.

Αυτό που έκαναν οι επαναστάσεις ήταν να αντικαταστήσουν ένα καθεστώς εκμετάλλευσης με ένα άλλο καθεστώς. Ή ένα σύστημα κοινωνικού ελέγχου με ένα άλλο. Δηλαδή οι επαναστάσεις λόγω των βασικών χαρακτηριστικών που είχαν, δεν επιδίωκαν την συνολική απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά του κράτους. Και ο λόγος ήταν επειδή τα αδιάλλακτα και αναρχικά χαρακτηριστικά ήταν ελάχιστα σε σχέση με την αντικαθεστωτική τάση της επανάστασης.

Η απελευθέρωση της κοινωνίας, δηλαδή η αυτοκατάργηση της και η μετάβαση σε συνθήκες κοινοτήτων και αναρχίας, θεωρούμε ότι δεν θα ταυτίζεται με επαναστατικά γεγονότα του παρελθόντος ως προς την εναλλαγή της εξουσίας ή την επιβολή μιας κατάστασης από κάποιους σε κάποιους άλλους. Η αναρχική επανάσταση εντοπίζεται ουσιαστικά σε ένα βάθος χρόνου (άσχετο με την μαρξιστική θεωρεία σταδίων) και η υλική καταστροφή του κράτους θα είναι απλά ένα μέρος της. Το ζήτημα είναι το πώς θα κατεδαφιστούν οι κρατικίστικες αντιλήψεις των ανθρώπων και αντί αυτών να σκεφτούν και να δράσουν αναρχικά.

Ένα άλλο ζήτημα είναι το κατά πόσο η κοινωνία θα έχει προετοιμαστεί προς το σκοπό της απελευθέρωσης και θα έχει την γνώση στο πώς να επιβιώσει έξω από την πόλη ό-

«παιδίον με νενίκηκεν ευτέλεια!» (ένα παιδί με ξεπέρασε στην απλότητα).

Η κυριαρχία ανέπτυξε διάφορους μηχανισμούς για να προσομοιώσει τους νέους ανθρώπους με ένα συγκεκριμένο μοντέλο πειθαρχίας και αντίληψης των πραγμάτων. Η οικογένεια, τα εξουσιαστικά οικοδομήματα των σχολείων και ως ένα βαθμό τα ΜΜΕ και η εκκλησία έχουν ως ρόλο την διαμόρφωση της προσωπικότητας των ανθρώπων από τα χρόνια της παιδικής ηλικίας και την προσαρμογή τους μέσα στη πολυπλοκότητα της κυριαρχίας.

Η εξουσιαστικά δομημένη πραγματικότητα αποτελείται από πολύπλοκες θεωρίες, νόμους, κανονισμούς, ιεραρχίες, διαχωρισμούς, κατακερματισμένες απόψεις και αντιλήψεις. Ο άνθρωπος για να επιβιώσει σ' αυτό το περιβάλλον με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα πρέπει να προσαρμοστεί στα πολύπλοκα δεδομένα του πολιτισμού.

Όσοι ψάχνουν απαντήσεις, δυστυχώς ή ευτυχώς, δεν θα τις βρουν μέσα στην πολυπλοκότητα του όποιου επιστημονισμού αλλά μέσα από την απλή και αφαιρετική σκέψη. Την σκέψη που πολεμά η εξουσία από την πρώτη μέρα που γεννιόμαστε. Τα παιδιά αδιαμόρφωτα από τους μηχανισμούς εξουσίας έχουνε ακόμα απλή και αδάμαστη σκέψη που θα έπρεπε να ήταν πρότυπο για τους μεγαλύτερους. Μιλώντας μεταφορικά, μόνο αν ξαναγίνουμε παιδιά και επανακτήσουμε την απλή σκέψη και λογική θα αντιμετωπίσουμε τα σύγχρονα προβλήματα που αφορούν τον πλανήτη ολόκληρο και όχι μόνο τους ανθρώπους.

–Αλήθεια πως ξεφεύγουμε από αυτόν τον κυκεώνα ελέγχου; θα διερωτιόταν κανείς. Και το ποιο πιθανόν να ανάτρεχε σε κάποιο από τα βιβλία του Μαρξ και του μαρξισμού. Στην περίπτωση λοιπόν που θελήσει κάποιος να αντισταθεί σε όσα τον καταπιέζουν θα βρει πολλά εμπόδια. Εκτός από την κρατική καταστολή υπάρχουν και άλλες παγίδες, που ενώ φημίζονται ως έξοδος διαφυγής οδηγούν σε συνθήκες κυριαρχίας. Η πολυπλοκότητα και οι μεσοβέζικες λύσεις συναντούνται και στον πολιτικό επιστημονισμό και θεωρία του Μαρξ και Έγκελς. Ο Μαρξιστικός επιστημονισμός είναι και αυτός ένα εμπόδιο για την ολική απελευθέρωση λόγω και των διφορούμενων απόψεων χρόνια ήταν πραγματικότητα και την κατέστρεψε η επινόηση της εξουσίας (από άτομα του ανθρώπινου γένους). Ακριβώς επειδή η αναρχία είναι μια κατάσταση που δεν επιβάλλεται, έχει άμεση σχέση και με το φυσικό περιβάλλον και την αρμονική συνύπαρξη του ανθρώπου με όλα τα στοιχεία της φύσης. Άρα αναρχία και φύση είναι αλληλένδετες έννοιες. Αναρχία και πολιτισμός (κράτος, πόλεις, πολιτική, ιδιοκτησία, νόμοι, πειθαρχία, έλεγχος) είναι αντίθετες έννοιες. Δεν σχετίζεται με την γραμμική πρόοδο, το χρόνο, τα τεχνολογικά επιτεύγματα, την πολυπλοκότητα και την επιβίωση σε κατασκευασμένο περιβάλλον. Η αναρχία είναι μια φυσική κατάσταση ακριβώς επειδή είναι ο εναρμονισμός της ανθρώπινης κοινότητας με την απλότητα, την σοφία και τον πλούτο του αδάμαστου κόσμου. Όπως και στη φύση δεν υπάρχει οργανωμένη εξουσία, ιδιοκτησία, στρατός, αστυνομία, δικαστήρια, εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενοι.

Η αναρχική θεώρηση είναι μια ολιστική θεώρηση. Δεν σχετίζεται μόνο με τους ανθρώπους ως αυθύπαρκτες υπάρξεις αλλά με όλο τον φυσικό κόσμο που κομμάτι του είναι και ο άνθρωπος. Η αναρχία λοιπόν σχετίζεται με κάθε ζωντανό και μη οργανισμό στον πλανήτη γη αλλά και με την χαοτική αρμονία και αταξία του σύμπαντος.

Ο πλανήτης γη είναι ένας τεράστιος ζωντανός οργανισμός κομμάτι του γαλαξία και του σύμπαντος. Η γη είναι ένα μεγάλο οικοσύστημα που αποτελείται από χιλιάδες άλλα μικρότερου μεγέθους οικοσυστήματα τα οποία δένουν αρμονικά και σχηματίζουν ένα όλον. Όλα τα στοιχεία της φύσης είναι αλληλένδετα και απαραίτητα το ένα προς το άλλο. Κάτι στραβά να πάει σε ένα μέρος του οικοσυστήματος μπορεί να αλλοιωθεί ολόκληρο το οικοσύστημα.

Σαφώς οι άνθρωποι ως άτομα του ίδιου είδους μπορούν και πρέπει να αλληλοβοηθιούνται για να επιβιώσουν ως γένος απολαμβάνοντας τα δώρα της φύσης. Ακόμα έχουν την δύναμη να εκμεταλλεύονται ασύστολα τον φυσικό κόσμο για το πρόσκαιρο όφελος τους, αυτό όμως δεν συνεπάγεται και ότι πρέπει να το κάνουν. Ο άνθρωπος είναι ένα στοιχείο της φύσης, ένα απλό κομμάτι της. Στην πραγματικότητα ό,τι και να με σκλαβιά και λεηλασία της φύσης. Όπως είπε και ο Επίκουρος, *«Η ελευθερία είναι ο μέγιστος καρπός της αυτάρκειας».*

Θεωρούμε ότι η πορεία των ανθρώπων προς την απελευθέρωση ή θα είναι και η πορεία της επιστροφής τους σε συνθήκες αρμονίας με τη φύση ή θα είναι μια τρύπα στο νερό. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσα από τη συνύπαρξη των ανθρώπων σε κοινότητες στη φύση. Διαφορετικά, η όποια προσπάθεια απελευθέρωσης και παραμονής των ανθρώπων στη πόλη θα συνεπάγεται την διατήρηση κοινωνικών δομών, εξειδικευμένη εργασία και ρόλους. Άρα η εξουσία απλά θα αλλάξει διαχειριστές.

Από την κοινωνία στην κοινότητα

Ο άνθρωπος για να επιβιώσει βρισκόταν πάντα ενταγμένος σε κάποια συλλογικότητα ατόμων και σε καμία περίπτωση δεν ζούσε ως μεμονωμένο άτομο (φυσικά υπάρχουν και οι εξαιρέσεις αυτών που απομονώνονται συνειδητά).

Οι άγριες ομάδες (αγέλες) και οι φυλές αποτελούσαν μη ιεραρχικό τρόπο οργάνωσης, με εξισωτικό τρόπο λήψης των αποφάσεων. Οι ομάδες αποτελούνταν από πέντε άτομα έως και μερικές δεκάδες και ζούσαν νομαδικά. Οι φυλές αποτελούνταν από μερικές εκατοντάδες άτομα και ζούσαν σταθερά σε μικρά χωριά. Οι φυλές ήταν στην ουσία κοινότητες.

Η εξουσιαστικού τύπου οργάνωση ήταν πρώτα η αρχηγία που αποτελείτο από μια κοινωνία μερικών χιλιάδων ατόμων και ο αρχηγός αποφάσιζε για όλα (στην ουσία ήταν ένα μικρό κράτος). Μετά ήταν τα κράτη με διευρυμένη ιεραρχία που εξουσίαζαν την κοινωνία που αποτελείτο από πενήντα χιλιάδες άτομα και άνω.

Οι άνθρωποι έζησαν σε συνθήκες εξισωτικές, μόνο βρισκόμενοι σε τροφοσυλλεκτικές ομάδες και κοινότητες με μικρής έκτασης καλλιέργειες που ζούσαν αρμονικά με τον φυσικό κόσμο. Η κοινωνία ήταν η έκπτωση των κοινοτήτων. Αυτή η έκπτωση προήλθε από διάφορους παράγοντες που αναφέραμε πιο πάνω και που ο βασικότερος ήταν η επιβολή οργανωμένης εξουσίας και ο θρησκευτικός προσανατολισμός. Το κράτος και η πολυπληθής κοινωνία έχουν παράλληλη εξέλιξη, χωρίς να σημαίνει ότι των τελευταίων αιώνων, καταλαβαίνουμε ότι έπαιξαν τον ρόλο της ανανέωσης και της εναλλαγής της κρατικής εξουσίας και των όρων εκμετάλλευσης.

Αυτό που έκαναν οι επαναστάσεις ήταν να αντικαταστήσουν ένα καθεστώς εκμετάλλευσης με ένα άλλο καθεστώς. Ή ένα σύστημα κοινωνικού ελέγχου με ένα άλλο. Δηλαδή οι επαναστάσεις λόγω των βασικών χαρακτηριστικών που είχαν, δεν επεδίωκαν την συνολική απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά του κράτους. Και ο λόγος ήταν επειδή τα αδιάλλακτα και αναρχικά χαρακτηριστικά ήταν ελάχιστα σε σχέση με την αντικαθεστωτική τάση της επανάστασης.

Η απελευθέρωση της κοινωνίας, δηλαδή η αυτοκατάργηση της και η μετάβαση σε συνθήκες κοινοτήτων και αναρχίας, θεωρούμε ότι δεν θα ταυτίζεται με επαναστατικά γεγονότα του παρελθόντος ως προς την εναλλαγή της εξουσίας ή την επιβολή μιας κατάστασης από κάποιους σε κάποιους άλλους. Η αναρχική επανάσταση εντοπίζεται ουσιαστικά σε ένα βάθος χρόνου (άσχετο με την μαρξιστική θεωρεία σταδίων) και η υλική καταστροφή του κράτους θα είναι απλά ένα μέρος της. Το ζήτημα είναι το πώς θα κατεδαφιστούν οι κρατικίστικες αντιλήψεις των ανθρώπων και αντί αυτών να σκεφτούν και να δράσουν αναρχικά.

Ένα άλλο ζήτημα είναι το κατά πόσο η κοινωνία θα έχει προετοιμαστεί προς το σκοπό της απελευθέρωσης και θα έχει την γνώση στο πώς να επιβιώσει έξω από την πόλη όταν διαλυθεί το κράτος.

Η αναρχία δεν μπορεί να υπάρξει σε ένα μεμονωμένο μέρος της γης, επειδή θα κατασπαραχθεί από τον πολιτισμό. Αλλά και απ' την άλλη οι αναρχικοί, με την συνολική αντίληψη τους για την ελευθερία και με τη γνώση ότι όλα αλληλοσχετίζονται, δεν μπορούν να εφησυχαστούν σε ένα απόμερο τόπο απολαμβάνοντας μια σχετική ελευθερία ενώ παραδίπλα υπάρχει κυριαρχία. Όπως είπαμε η αναρχία αφορά το σύνολο του πλανήτη.

Υπάρχει όμως και το μεγάλο ενδεχόμενο οι άνθρωποι να επαναστατήσουν και να καταφύγουν στην αναρχία αηδιασμένοι από τα δεινά του πολιτισμού και επειδή δεν θα υπάρχει άλλη λύση εντός αυτού. Το ζήτημα

είναι όμως να μην φτάσουμε σε αυτό το σημείο, δηλαδή να μην αφήσουμε την κυριαρχία και τον πολιτισμό να διαλύσει συνολικά τον φυσικό κόσμο με ότι συνεπάγεται αυτό.

Ουσιαστικά, και όχι ως ιστορικό γεγονός, η αναρχική επανάσταση ξεκινά από την στιγμή που κάποιοι συλλάβουν την συνολική έννοια της αναρχίας και οργανωθούν σε ομάδες που θα πράττουν πολύμορφα για την διάδοση των αναρχικών απόψεων και της αναρχικής ουτοπίας. Ομάδες που θα είναι το πρόπλασμα των ελεύθερων και εναρμονισμένων με τη φύση κοινοτήτων.

«Οποιος αγνοεί τι εστί Κόσμος, δεν γνωρίζει πού ο ίδιος βρίσκεται». Η αναρχία όπως είπαμε δεν θα επιβληθεί, ούτε θα λειτουργήσει αυτόματα όπως τα συστήματα εξουσίας αλλά θα είναι η ενσωμάτωση στη φύση και στους ρυθμούς της. Θα είναι μια κατάσταση βαθιάς κατανόησης του τι, του πώς και του γιατί αναρχία, του τι και το που είναι ο άνθρωπος. Μια κατανόηση πολύ διαφορετική από ότι έχουμε διδαχτεί στον πολιτισμό. Η αναρχία είναι ένας τρόπος ζωής και διαρκούς άρνησης κάθε μορφής κυριαρχίας. Κατά μια έννοια η αναρχική επανάσταση δεν θα έχει κάποιο ορισμένο τέλος.

Ας δούμε τον κόσμο αλλιώς

Ο τρόπος που βλέπουμε τον κόσμο γύρω μας προσδιορίζεται από διάφορους παράγοντες. Ο τρόπος σκέψης έχει και αυτός τη δική του ιστορία, τα σκαμπανεβάσματα του, τις στροφές του, τους κύκλους του και τα κενά του. Κάτι που δεν βλέπουμε δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει και ότι δεν θα το δούμε κάποια άλλη στιγμή της ζωής μας. Κάποια ρεύματα σκέψης και κάποιες ανακαλύψεις άλλαζαν τις απόψεις των ανθρώπων και δημιουργούσαν άλλες κατευθύνσεις. Για παράδειγμα, η επινόηση και η κυριαρχία του μονοθεϊσμού προώθησαν την ανθρωποκεντρική αντίληψη της ύπαρξης. Είπαμε για τους πρωτόγονους και τις φυλές, οι οποίες επιβίωναν σε μεγάλο αριθμό μέχρι και πριν μερικούς αιώνες στην Αμερική, την Αφρική και την Αυστραλία, ότι είχαν ιδιαίτερη πνευματική σχέση με την φύση την οποία λάτρευαν και σέβονταν με όλο τους το είναι (φυσικά υπήρχαν και εξαιρέσεις). Δεν θεωρούσαν ότι οι άνθρωποι βρέθηκαν στη Γη για να εξουσιάζουν τα υπόλοιπα ζώα και στοιχεία της φύσης, όπως τουλάχιστον υποσχέθηκε η Γένεση και επανέλαβε ο Φράνσις Μπέικον και άλλοι φιλόσοφοι και επιστήμονες τον 17ο και τον 18ο αιώνα. Πιο κάτω θα παραθέσουμε μερικές μόνο αντιλήψεις σε σχέση με τη φύση, που κάποιες επηρέασαν λίγο και άλλες πολύ την ανθρώπινη σκέψη.

Στην αρχαία Ελληνική σκέψη εκτός των άλλων ο κόσμος αποτελούσε ένα εν-τάξη σύμπαν του οποίου η προκαθορισμένη υπέρβαση επιφέρει αταξία και κυρώσεις. Εξού και η φράση του Ηράκλειτου: «ο Ήλιος δεν θα υπερβεί τα όρια του, ειδάλλως, οι Ερινύες που επικουρούν τη Δίκη, θα τον ανακαλύψουν». Η φιλοσοφία των Ιώνων έβλεπε την φύση και το σύ-

Ο Κοπερνίκος το 16ο αιώνα προκάλεσε μια ασυνέχεια στον ανθρωποκεντρισμό του χριστιανισμού αποδεικνύοντας ότι η Γη δεν είναι το επίκεντρο του σύμπαντος και ούτε ο ήλιος περιστρέφεται γύρω από τη Γη.

Ο Γαλιλαίος ήταν ο πρώτος που συνδύασε την επιστημονική εμπειρία με την χρήση της γλώσσας των μαθηματικών. *«Η φιλοσοφία είναι γραμμένη σ' αυτό το τεράστιο βιβλίο που στέκεται πάντα ανοιχτό εμπρός στα μάτια μας. Δεν μπορούμε όμως να το διαβάσουμε αν δεν μάθουμε πρώτα τη γλώσσα και το αλφάβητο, στα οποία έχει γραφτεί. Η γλώσσα του είναι τα μαθηματικά και το αλφάβητο, τα τρίγωνα, οι κύκλοι και τα άλλα γεωμετρικά σχήματα»*.

Ο Καρτέσιος εφάρμοσε το ίδιο σύστημα ερμηνείας των φυσικών νόμων, βασιζόμενο στα μαθηματικά και τη γεωμετρία. Η φύση με την Καρτέσια λογική είναι μια τέλεια μηχανή, συνεπώς οι ηθικοί και θεολογικοί περιορισμοί εξαφανίζονται.

Ο Φράνσις Μπέικον, μαζί με άλλα ιδίου ύφους, διατύπωσε ότι *«Ο άνθρωπος, αν κοιτάξουμε τα τελικά αίτια, μπορεί να θεωρηθεί ως το κέντρο του κόσμου»*.

Η οικοκεντρική αντίληψη του κόσμου

Η ανθρωποκεντρική αντίληψη για τον κόσμο είναι μια αντίληψη που, όπως προσπαθήσαμε να καταδείξουμε, καλλιεργήθηκε μέσα σε ένα βάθος χρόνου και λόγω κάποιων γεγονότων. Η πνευματική απομάκρυνση του ανθρώπου από τη φύση και το πέρασμα στον πολιτισμό συνοδεύτηκε από ένα σωρό επινοήματα. Οι ανθρωπόμορφες θεότητες και η επάνοδος των μονοθεϊστικών θρησκειών έβαλαν τον άνθρωπο στο κέντρο του σύμπαντος. Ακολούθως η εξέλιξη της επιστήμης και της τεχνολογίας ως μεσσιανισμός ήταν ευθυγραμμισμένες στο δόγμα της αέναης προόδου και της ανωτερότητας του ανθρώπινου είδους απέναντι στη φύση. Η βιομηχανική επανάσταση όχι μόνο δεν απελευθέρωσε τους ανθρώπους από τα δεσμά της εξουσίας αλλά οδήγησε στην περεταίρω εκμετάλλευση τους, λεηλατώντας ταυτόχρονα το φυσικό περιβάλλον. Όπως διαπιστώνουμε, το πρότυπο κυρίως του δυτικού πολιτισμού καταχράστηκε τον φυσικό πλούτο προς όφελος των ανέσεων και των αναρίθμητων πλαστών αναγκών που κατασκεύασε, χωρίς να συνυπολογίσει τα άλλα στοιχεία της φύσης, το οικοσύστημα και την ιδιαίτερη ισορροπία που πρέπει να έχει.

Θεωρούμε ότι ο αγώνας για την αναρχία με επίκεντρο τον άνθρωπο χαρακτηρίζεται από μερικότητα. Επειδή η αναρχία περιλαμβάνει την αρμονία ολόκληρης της φύσης. Αναγνωρίζουμε τον κάθε ζωντανό οργανισμό και το κάθε στοιχείο της φύσης ως μέρος και κομμάτι του συνόλου του φυσικού κόσμου και θεωρούμε τον άνθρωπο ως ισότιμο μέρος του. Δεν θεωρούμε ότι όλα ανήκουν στον άνθρωπο και ότι είμαστε ανώτεροι από άλλα ζώα. Όπως δεν θέλουμε καμία εξουσία αν-

(ΜΕΡΟΣ Α΄)

Από τους πολλούς συντρόφους και συνεργάτες του Ricardo Flores Magon, ο Librado Rivera ήταν σαφώς ο κοντινότερος. Η επαναστατική τους σχέση κράτησε είκοσι χρόνια, συναγωνιζόμενη αυτή των Durruti και Ascaso, και έληξε μόνο με το θάνατο του Ricardo στις φυλακές Leavenworth, όταν δολοφονήθηκε άμεσα ή έμμεσα από τις αμερικανικές αρχές. Ο Librado ήταν ιδρυτικό μέλος του Partido Liberal Mexicano (PLM) και είχε μεγάλη και θεμελιώδη συνεισφορά στον αναρχικό του προσανατολισμό. Αν και, παρ' όλα αυτά, ο Librado έχει παραμεληθεί αρκετά με δική του ευθύνη. Αυτό μπορεί εν μέρει να οφείλεται στη δική του εκ του φυσικού μετριοφροσύνη και σιωπηρότητα, καθώς πάντα απέφευγε το προσκήνιο ενώ παρέμενε παράλληλα στην εμπροσθοφυλακή του αγώνα, προτιμώντας να υιοθετεί τη στάση του συνετού «απλού μαχητή». Ήταν στην πραγματικότητα μακριά απ' αυτό. Ως ακούραστος αναρχικός επαναστάτης και προπαγανδιστής αφιέρωσε πάνω από 30 χρόνια αγωνιζόμενος, όπως θα έλεγε, «υπέρ όλων των καταπιεσμένων της γης με σκοπό την εγκαθίδρυση μιας νέας κοινωνίας που θα παρέχει ελευθερία, αγάπη και δικαιοσύνη για όλους!» .

Ο Librado Rivera γεννήθηκε στην κοινότητα Rayon, στην πολιτεία San Luis Potosi το 1864. Γιος ενός φτωχού αγρότη, παρακολούθησε τα πρώτα του χρόνια ένα ανοιχτό σχολείο στη γειτονική χασιέντα «La Estancita». Ο δάσκαλος αυτού του σχολείου, ο Jesus Sanaz, είχε μεγάλη επιρροή στο Librado, καθώς μετά το σχολείο δάσκαλος και μαθητής έκαναν μεγάλους περίπατους μαζί, και ο Sanaz εξηγούσε στο μικρό Librado τους λόγους της φτώχειας των αγροτών και την ανάγκη για ριζική κοινωνική μεταρρύθμιση. Αργότερα παρακολούθησε το κοινοτικό σχολείο του Rayon. Εδώ ο Librado αποδείχτηκε εξαίρετος μαθητής, και μέσω της παρέμβασης ενός ντόπιου ιδιοκτήτη χασιέντας κατάφερε να πάρει υποτροφία από την πολιτειακή κυβέρνηση για σπουδές στο Escula Normal de Maestros στο San Luis Potosi, την πρωτεύουσα της πολιτείας.

Αποφοίτησε με διακρίσεις από το Escula Normal το 1888, και άρχισε να διδάσκει στο Escula «El Montecillo» στο San Luis Potosi., φτάνοντας μέχρι τη θέση του διευθυντή μερικά χρόνια αργότερα. Το 1895 επέστρεψε στο Escula Normal σαν καθηγητής ιστο-

Μια κατανόηση πολύ διαφορετική από ότι έχουμε διδαχτεί στον πολιτισμό. Η αναρχία είναι ένας τρόπος ζωής και διαρκούς άρνησης κάθε μορφής κυριαρχίας. Κατά μια έννοια η αναρχική επανάσταση δεν θα έχει κάποιο ορισμένο τέλος.

Ας δούμε τον κόσμο αλλιώς

Ο τρόπος που βλέπουμε τον κόσμο γύρω μας προσδιορίζεται από διάφορους παράγοντες. Ο τρόπος σκέψης έχει και αυτός τη δική του ιστορία, τα σκαμπανεβάσματα του, τις στροφές του, τους κύκλους του και τα κενά του. Κάτι που δεν βλέπουμε δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει και ότι δεν θα το δούμε κάποια άλλη στιγμή της ζωής μας. Κάποια ρεύματα σκέψης και κάποιες ανακαλύψεις άλλαζαν τις απόψεις των ανθρώπων και δημιουργούσαν άλλες κατευθύνσεις. Για παράδειγμα, η επινόηση και η κυριαρχία του μονοθεϊσμού προώθησαν την ανθρωποκεντρική αντίληψη της ύπαρξης. Είπαμε για τους πρωτόγονους και τις φυλές, οι οποίες επιβίωναν σε μεγάλο αριθμό μέχρι και πριν μερικούς αιώνες στην Αμερική, την Αφρική και την Αυστραλία, ότι είχαν ιδιαίτερη πνευματική σχέση με την φύση την οποία λάτρευαν και σέβονταν με όλο τους το είναι (φυσικά υπήρχαν και εξαιρέσεις). Δεν θεωρούσαν ότι οι άνθρωποι βρέθηκαν στη Γη για να εξουσιάζουν τα υπόλοιπα ζώα και στοιχεία της φύσης, όπως τουλάχιστον υποσχέθηκε η Γένεση και επανέλαβε ο Φράνσις Μπέικον και άλλοι φιλόσοφοι και επιστήμονες τον 17ο και τον 18ο αιώνα. Πιο κάτω θα παραθέσουμε μερικές μόνο αντιλήψεις σε σχέση με τη φύση, που κάποιες επηρέασαν λίγο και άλλες πολύ την ανθρώπινη σκέψη.

Στην αρχαία Ελληνική σκέψη εκτός των άλλων ο κόσμος αποτελούσε ένα εν-τάξη σύμπαν του οποίου η προκαθορισμένη υπέρβαση επιφέρει αταξία και κυρώσεις. Εξού και η φράση του Ηράκλειτου: «ο Ήλιος δεν θα υπερβεί τα όρια του, ειδάλλως, οι Ερινύες που επικουρούν τη Δίκη, θα τον ανακαλύψουν». Η φιλοσοφία των Ιώνων έβλεπε την φύση και το σύμπαν, ως ένα αιώνιο «ενιαίο» Όλον, ανάγοντας την αιτία τους σε μία πρωταρχική αυτό-γέννητη και αυτό-εξελισσόμενη ουσία-αρχή, που παραμένει άφθαρτη και αναλλοίωτη παρ' όλες τις επιφανειακές της μεταβολές.

Μια από τις βασικές αρχές της φυσικής θεωρίας του Επίκουρου ήταν: «*Το σύμπαν είναι άπειρο. Δεν βρισκόμαστε στο κέντρο του σύμπαντος, αλλά είμαστε ένας από τους αναρίθμητους κόσμους του σύμπαντος*».

Στη στωική φιλοσοφία που υπάρχουν ψήγματα οικοκεντρισμού ο κόσμος είναι άφθαρτος, αγέννητος, ενώ τα πάντα ορατά και αόρατα, είναι οργανικά τμήματα μίας Θείας Ενότητας, μηδενός εξαιρουμένου, από τους Θεούς έως τους ανθρώπους. Συνεπώς, όλα τα μέλη του κόσμου είναι τέκνα της ιδίας Αρχής, και οφείλουν διαρκή αλληλοσεβασμό. Για αυτό τον λόγο, καθήκον του ανθρώπου είναι να ζει σε αρμονία με το Σύμπαν.

Τα ακόλουθα είναι λόγια του στωικού Μάρκου Αυρήλιου: «*Θεωρήστε το σύμπαν ως ένα έμβιο ον, έχοντας μια ουσία και μια ψυχή και παρατηρήστε πώς όλα τα πράγματα έχουν αναφορά σε μια αντίληψη, αυτήν του έμβιου όντος, και πώς όλα τα πράγματα ενεργούν με μια κίνηση, και πως όλα τα πράγματα είναι οι αιτίες της συνεργασίας όλων των πραγμάτων* νται.

Ο Φράνσις Μπέικον, μαζί με άλλα ιδίου ύφους, διατύπωσε ότι «*Ο άνθρωπος, αν κοιτάξουμε τα τελικά αίτια, μπορεί να θεωρηθεί ως το κέντρο του κόσμου*».

Η οικοκεντρική αντίληψη του κόσμου

Η ανθρωποκεντρική αντίληψη για τον κόσμο είναι μια αντίληψη που, όπως προσπαθήσαμε να καταδείξουμε, καλλιεργήθηκε μέσα σε ένα βάθος χρόνου και λόγω κάποιων γεγονότων. Η πνευματική απομάκρυνση του ανθρώπου από τη φύση και το πέρασμα στον πολιτισμό συνοδεύτηκε από ένα σωρό επινοήματα. Οι ανθρωπόμορφες θεότητες και η επάνοδος των μονοθεϊστικών θρησκειών έβαλαν τον άνθρωπο στο κέντρο του σύμπαντος. Ακολούθως η εξέλιξη της επιστήμης και της τεχνολογίας ως μεσσιανισμός ήταν ευθυγραμμισμένες στο δόγμα της αέναης προόδου και της ανωτερότητας του ανθρώπινου είδους απέναντι στη φύση. Η βιομηχανική επανάσταση όχι μόνο δεν απελευθέρωσε τους ανθρώπους από τα δεσμά της εξουσίας αλλά οδήγησε στην περεταίρω εκμετάλλευση τους, λεηλατώντας ταυτόχρονα το φυσικό περιβάλλον. Όπως διαπιστώνουμε, το πρότυπο κυρίως του δυτικού πολιτισμού καταχράστηκε τον φυσικό πλούτο προς όφελος των ανέσεων και των αναρίθμητων πλαστών αναγκών που κατασκεύασε, χωρίς να συνυπολογίσει τα άλλα στοιχεία της φύσης, το οικοσύστημα και την ιδιαίτερη ισορροπία που πρέπει να έχει.

Θεωρούμε ότι ο αγώνας για την αναρχία με επίκεντρο τον άνθρωπο χαρακτηρίζεται από μερικότητα. Επειδή η αναρχία περιλαμβάνει την αρμονία ολόκληρης της φύσης. Αναγνωρίζουμε τον κάθε ζωντανό οργανισμό και το κάθε στοιχείο της φύσης ως μέρος και κομμάτι του συνόλου του φυσικού κόσμου και θεωρούμε τον άνθρωπο ως ισότιμο μέρος του. Δεν θεωρούμε ότι όλα ανήκουν στον άνθρωπο και ότι είμαστε ανώτεροι από άλλα ζώα. Όπως δεν θέλουμε καμία εξουσία ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο, έτσι δεν θέλουμε και καμία εξουσία ανθρώπου πάνω στα άλλα ζώα, τα βουνά, τα ποτάμια, τα φυτά και την θάλασσα. Ο πλανήτης Γη είναι ένας ζωντανός οργανισμός που πάνω του κατοικούμε εμείς, μαζί με εκατομμύρια άλλα είδη ζωντανών οργανισμών. Το κάθε στοιχείο της φύσης έχει τον δικό του φυσικό ρόλο για να διατηρείται η ζωή και η αρμονία του όλου. Ο άνθρωπος πριν πράξει οτιδήποτε δεν πρέπει να έχει μόνο ως γνώμονα το αν θα εξυπηρετηθεί κάποια ανάγκη του και η ευχαρίστηση του, αλλά και αν αυτό που θα κάνει θα επηρεάσει την αρμονία του οικοσυστήματος.

Η οικοκεντρική αντίληψη δεν βάζει τον άνθρωπο στο κέντρο του κόσμου, αλλά βάζει στο κέντρο όλα τα στοιχεία της φύσης (άρα δεν υπάρχει κέντρο), τα οποία είναι αλληλένδετα και αλληλοεξαρτώμενα μεταξύ τους. Στην ουσία η οικοκεντρική αντίληψη του κόσμου είναι μια εντελώς διαφορετική οπτική από τον ανθρωποκεντρισμό που κυριαρχεί στον κόσμο εδώ και μερικές χιλιετίες.

Δεν είναι όμως μόνο ο πυρήνας του πολιτισμού ανθρωποκεντρικός, αλλά και τα κίνητρα για περιβαλλοντική προστασία που είναι κατά βάση ανθρωποκεντρικά. Συνήθως όταν υπάρχει κάποιο οικολογικό πρόβλημα, συνδέεται αμέσως με

σιωπηρότητα, καθώς πάντα απέφευγε το προσκήνιο ενώ παρέμενε παράλληλα στην εμπροσθοφυλακή του αγώνα, προτιμώντας να υιοθετεί τη στάση του συνετού «απλού μαχητή». Ήταν στην πραγματικότητα μακριά απ' αυτό. Ως ακούραστος αναρχικός επαναστάτης και προπαγανδιστής αφιέρωσε πάνω από 30 χρόνια αγωνιζόμενος, όπως θα έλεγε, «υπέρ όλων των καταπιεσμένων της γης με σκοπό την εγκαθίδρυση μιας νέας κοινωνίας που θα παρέχει ελευθερία, αγάπη και δικαιοσύνη για όλους!».

Ο Librado Rivera γεννήθηκε στην κοινότητα Rayon, στην πολιτεία San Luis Potosi το 1864. Γιος ενός φτωχού αγρότη, παρακολούθησε τα πρώτα του χρόνια ένα ανοιχτό σχολείο στη γειτονική χασιέντα «La Estancita». Ο δάσκαλος αυτού του σχολείου, ο Jesus Sanaz, είχε μεγάλη επιρροή στο Librado, καθώς μετά το σχολείο δάσκαλος και μαθητής έκαναν μεγάλους περίπατους μαζί, και ο Sanaz εξηγούσε στο μικρό Librado τους λόγους της φτώχειας των αγροτών και την ανάγκη για ριζική κοινωνική μεταρρύθμιση. Αργότερα παρακολούθησε το κοινοτικό σχολείο του Rayon. Εδώ ο Librado αποδείχτηκε εξαίρετος μαθητής, και μέσω της παρέμβασης ενός ντόπιου ιδιοκτήτη χασιέντας κατάφερε να πάρει υποτροφία από την πολιτειακή κυβέρνηση για σπουδές στο Escula Normal de Maestros στο San Luis Potosi, την πρωτεύουσα της πολιτείας.

Αποφοίτησε με διακρίσεις από το Escula Normal το 1888, και άρχισε να διδάσκει στο Escula «El Montecillo» στο San Luis Potosi., φτάνοντας μέχρι τη θέση του διευθυντή μερικά χρόνια αργότερα. Το 1895 επέστρεψε στο Escula Normal σαν καθηγητής ιστορίας και γεωγραφίας. Για να συμπληρώσει το μισθό του ως δάσκαλος, έκανε στον ελεύθερο χρόνο του ιδιαίτερα μαθήματα στα παιδιά των ελίτ οικογενειών του San Luis Potosi, ανάμεσά τους και των τοπικών jefe politico (πολιτικών ηγετών). Ενώ επισκεπτόταν τα σπίτια της μπουρζουαζίας της επαρχίας ο Librado είχε άφθονο χρόνο να συγκρίνει τις χαϊδεμένες ζωές του πλούτου και της τεμπελιάς με τη φτώχεια και αδικία των ζωών των μικρών ιδιοκτητών γης και των δουλοπάροικων. Αυτό το απεχθές θέαμα των πλούσιων που ζούσαν από την εργασία και το μόχθο των φτωχών θα κυνηγούσε τον Librado για όλη του τη ζωή.

Σύντομα άρχισε να καταφέρεται εναντίον της κοινωνικής αδικίας στους μαθητές του στο Escula Normal. «... Τα λεφτά που πήρα σα μισθό», έγραψε αργότερα, «ήρθαν από τα θλιβερά πουγγιά των ανθρώπων με τη μορφή φόρων. Έτσι, η ευθύνη μου στους ανθρώπους ήταν μεγαλύτερη από την ευθύνη προς την κυβέρνηση, επειδή μια κυβέρνηση δε μπορεί ν' αλλάξει μέσα σε μια νύχτα από τη λαϊκή βούληση, υπακούοντας λοιπόν, σ' αυτήν την κραυγή της συνεί-

με όλο τους το είναι (φυσικά υπήρχαν και εξαιρέσεις). Δεν θεωρούσαν ότι οι άνθρωποι βρέθηκαν στη Γη για να εξουσιάζουν τα υπόλοιπα ζώα και στοιχεία της φύσης, όπως τουλάχιστον υποσχέθηκε η Γένεση και επανέλαβε ο Φράνσις Μπέικον και άλλοι φιλόσοφοι και επιστήμονες τον 17ο και τον 18ο αιώνα. Πιο κάτω θα παραθέσουμε μερικές μόνο αντιλήψεις σε σχέση με τη φύση, που κάποιες επηρέασαν λίγο και άλλες πολύ την ανθρώπινη σκέψη.

Στην αρχαία Ελληνική σκέψη εκτός των άλλων ο κόσμος αποτελούσε ένα εν-τάξη σύμπαν του οποίου η προκαθορισμένη υπέρβαση επιφέρει αταξία και κυρώσεις. Εξού και η φράση του Ηράκλειτου: «ο΄Ηλιος δεν θα υπερβεί τα όρια του, ειδάλλως, οι Ερινύες που επικουρούν τη Δίκη, θα τον ανακαλύψουν». Η φιλοσοφία των Ιώνων έβλεπε την φύση και το σύμπαν, ως ένα αιώνιο «ενιαίο» Όλον, ανάγοντας την αιτία τους σε μία πρωταρχική αυτό-γέννητη και αυτό-εξελισσόμενη ουσία-αρχή, που παραμένει άφθαρτη και αναλλοίωτη παρ' όλες τις επιφανειακές της μεταβολές.

Μια από τις βασικές αρχές της φυσικής θεωρίας του Επίκουρου ήταν: *«Το σύμπαν είναι άπειρο. Δεν βρισκόμαστε στο κέντρο του σύμπαντος, αλλά είμαστε ένας από τους αναρίθμητους κόσμους του σύμπαντος»*.

Στη στωική φιλοσοφία που υπάρχουν ψήγματα οικοκεντρισμού ο κόσμος είναι άφθαρτος, αγέννητος, ενώ τα πάντα ορατά και αόρατα, είναι οργανικά τμήματα μίας Θείας Ενότητας, μηδενός εξαιρουμένου, από τους Θεούς έως τους ανθρώπους. Συνεπώς, όλα τα μέλη του κόσμου είναι τέκνα της ιδίας Αρχής, και οφείλουν διαρκή αλληλοσεβασμό. Για αυτό τον λόγο, καθήκον του ανθρώπου είναι να ζει σε αρμονία με το Σύμπαν.

Τα ακόλουθα είναι λόγια του στωικού Μάρκου Αυρήλιου: *«Θεωρήστε το σύμπαν ως ένα έμβιο ον, έχοντας μια ουσία και μια ψυχή και παρατηρήστε πώς όλα τα πράγματα έχουν αναφορά σε μια αντίληψη, αυτήν του έμβιου όντος, και πώς όλα τα πράγματα ενεργούν με μια κίνηση, και πως όλα τα πράγματα είναι οι αιτίες της συνεργασίας όλων των πραγμάτων που υπάρχουν, παρατηρήστε επίσης τη συνεχή περιστροφή του νήματος και τη συνύφανση του ιστού»*.

Για τους χριστιανούς σύμφωνα με την Γένεση, το σύμπαν αλλά και ο άνθρωπος δημιουργήθηκαν από τον Θεό: *«Και είπεν ο Θεός: Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημών και καθ' ομοίωσιν ημών... Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα εαυτού. Κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν»*. (1/α' 26,27)

Σύμφωνα με την Αγία Γραφή, ο Θεός έδωσε την εξουσία στον άνθρωπο να διαχειριστεί τη γη. *«Αυξάνεστε και πληθύνεστε, και γεμίσατε τη γη, και κατακυριεύσατε αυτής, και εξουσιάστε πάνω στα ψάρια της θάλασσας και στα πτηνά του ουρανού και σε όλα τα ζώα πάνω στη γη»*, (Γέννηση 1:28). *«Ας κάνουμε άνθρωπο κατ' εικόνα ημών και ας εξουσιάζει σε όλη τη γη»*, (1:26). Συγχρόνως όμως έδωσε και μια εντολή που συγκρούεται με τις προηγούμενες: *«Μην μολύνετε τη γη»*, (Αριθμοί 35:34).

βάλλον. Όπως διαπιστώνουμε, το πρότυπο κυρίως του δυτικού πολιτισμού καταχράστηκε τον φυσικό πλούτο προς όφελος των ανέσεων και των αναρίθμητων πλαστών αναγκών που κατασκεύασε, χωρίς να συνυπολογίσει τα άλλα στοιχεία της φύσης, το οικοσύστημα και την ιδιαίτερη ισορροπία που πρέπει να έχει.

Θεωρούμε ότι ο αγώνας για την αναρχία με επίκεντρο τον άνθρωπο χαρακτηρίζεται από μερικότητα. Επειδή η αναρχία περιλαμβάνει την αρμονία ολόκληρης της φύσης. Αναγνωρίζουμε τον κάθε ζωντανό οργανισμό και το κάθε στοιχείο της φύσης ως μέρος και κομμάτι του συνόλου του φυσικού κόσμου και θεωρούμε τον άνθρωπο ως ισότιμο μέρος του. Δεν θεωρούμε ότι όλα ανήκουν στον άνθρωπο και ότι είμαστε ανώτεροι από άλλα ζώα. Όπως δεν θέλουμε καμία εξουσία ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο, έτσι δεν θέλουμε και καμία εξουσία ανθρώπου πάνω στα άλλα ζώα, τα βουνά, τα ποτάμια, τα φυτά και την θάλασσα. Ο πλανήτης Γη είναι ένας ζωντανός οργανισμός που πάνω του κατοικούμε εμείς, μαζί με εκατομμύρια άλλα είδη ζωντανών οργανισμών. Το κάθε στοιχείο της φύσης έχει τον δικό του φυσικό ρόλο για να διατηρείται η ζωή και η αρμονία του όλου. Ο άνθρωπος πριν πράξει οτιδήποτε δεν πρέπει να έχει μόνο ως γνώμονα το αν θα εξυπηρετηθεί κάποια ανάγκη του και η ευχαρίστηση του, αλλά και αν αυτό που θα κάνει θα επηρεάσει την αρμονία του οικοσυστήματος.

Η οικοκεντρική αντίληψη δεν βάζει τον άνθρωπο στο κέντρο του κόσμου, αλλά βάζει στο κέντρο όλα τα στοιχεία της φύσης (άρα δεν υπάρχει κέντρο), τα οποία είναι αλληλένδετα και αλληλοεξαρτώμενα μεταξύ τους. Στην ουσία η οικοκεντρική αντίληψη του κόσμου είναι μια εντελώς διαφορετική οπτική από τον ανθρωποκεντρισμό που κυριαρχεί στον κόσμο εδώ και μερικές χιλιετίες.

Δεν είναι όμως μόνο ο πυρήνας του πολιτισμού ανθρωποκεντρικός, αλλά και τα κίνητρα για περιβαλλοντική προστασία που είναι κατά βάση ανθρωποκεντρικά. Συνήθως όταν υπάρχει κάποιο οικολογικό πρόβλημα, συνδέεται αμέσως με την βιωσιμότητα των ανθρώπων αντί να αναγνωρίζεται η βιοτική αξία της ύπαρξης του μη ανθρώπινου κόσμου. Οικολογικά κόμματα και οργανώσεις παραβλέπουν τους δομικούς θεσμούς του πολιτισμού όπως είναι οι πόλεις, η βιομηχανία και η τεχνολογία, οι οποίοι ευθύνονται και για την καταστροφή του φυσικού κόσμου. Και αντ' αυτού προτείνουν εναλλακτικές λύσεις για την βιωσιμότητα τους με την πρόφαση της οικολογικής προστασίας. Με αυτό τον τρόπο παρατείνουν και την επιβολή των θεσμών αυτών που στην ουσία τους προστατεύουν.

Ο αγώνας ενάντια σε κάθε εξουσία είναι και αγώνας ενάντια στον ανθρωποκεντρισμό επειδή ένας ελεύθερος κόσμος θα ανατείλει με την κατανόηση του μη ανθρωπόμορφου κόσμου.

Σύμπραξη για την αναρχία

λόγους της φτώχειας των αγροτών και την ανάγκη για ριζική κοινωνική μεταρρύθμιση. Αργότερα παρακολούθησε το κοινοτικό σχολείο του Rayon. Εδώ ο Librado αποδείχτηκε εξαίρετος μαθητής, και μέσω της παρέμβασης ενός ντόπιου ιδιοκτήτη χασιέντας κατάφερε να πάρει υποτροφία από την πολιτειακή κυβέρνηση για σπουδές στο Escula Normal de Maestros στο San Luis Potosi, την πρωτεύουσα της πολιτείας.

Αποφοίτησε με διακρίσεις από το Escula Normal το 1888, και άρχισε να διδάσκει στο Escula «El Montecillo» στο San Luis Potosi., φτάνοντας μέχρι τη θέση του διευθυντή μερικά χρόνια αργότερα. Το 1895 επέστρεψε στο Escula Normal σαν καθηγητής ιστορίας και γεωγραφίας. Για να συμπληρώσει το μισθό του ως δάσκαλος, έκανε στον ελεύθερο χρόνο του ιδιαίτερα μαθήματα στα παιδιά των ελίτ οικογενειών του San Luis Potosi, ανάμεσά τους και των τοπικών jefe politico (πολιτικών ηγετών). Ενώ επισκεπτόταν τα σπίτια της μπουρζουαζίας της επαρχίας ο Librado είχε άφθονο χρόνο να συγκρίνει τις χαϊδεμένες ζωές του πλούτου και της τεμπελιάς με τη φτώχεια και αδικία των ζωών των μικρών ιδιοκτητών γης και των δουλοπάροικων. Αυτό το απεχθές θέαμα των πλούσιων που ζούσαν από την εργασία και το μόχθο των φτωχών θα κυνηγούσε τον Librado για όλη του τη ζωή.

Σύντομα άρχισε να καταφέρεται εναντίον της κοινωνικής αδικίας στους μαθητές του στο Escula Normal. «... Τα λεφτά που πήρα σα μισθό», έγραψε αργότερα, «ήρθαν από τα θλιβερά πουγγιά των ανθρώπων με τη μορφή φόρων. Έτσι, η ευθύνη μου στους ανθρώπους ήταν μεγαλύτερη από την ευθύνη προς την κυβέρνηση, επειδή μια κυβέρνηση δε μπορεί ν' αλλάξει μέσα σε μια νύχτα από τη λαϊκή βούληση, υπακούοντας λοιπόν, σ' αυτήν την κραυγή της συνείδησής μου, άρχισα να πολεμώ τη δικτατορία τόσο μέσα από το επάγγελμά μου όσο και έξω απ' αυτό...» .

Ένας μαθητής που επηρέασε μ' αυτό τον τρόπο ήταν ο Antonio I. Villarreal, που αργότερα έγινε μέλος της οργανωτικής junta του PLM.

Το 1900 ο Librado έγινε ενθουσιώδης υποστηρικτής του νέο-σχηματισμένου Φιλελεύθερου κινήματος. Ο αρχικός σκοπός αυτού του κινήματος, που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του Camillo Arriaga, ήταν να πολεμήσει την αυξανόμενη επιρροή της καθολικής εκκλησίας στις κρατικές υποθέσεις, παρά τους νόμους της Μεταρρύθμισης (reform laws) του 1857. Αλλά πολλοί απ' αυτούς που έλκονταν απ' το κίνημα ήταν, όπως και ο ίδιος ο Librado, δριμείς πολέμιοι της δικτατορίας Diaz, καθώς αυτή βασι-

Οι αναρχικοί στη Μεξικανική Επανάσταση (Librado Rivera)

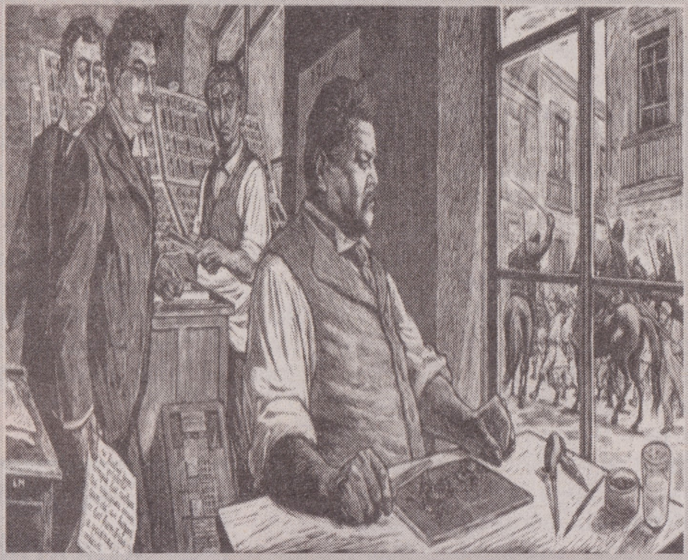
ζόταν στη σκλαβιά, τη διαφθορά και την απαλλοτρίωση από το κράτος εκτάσεων που ανήκαν σε κοινότητες χωρικών, στις οποίες οι αγρότες δούλευαν με μια μορφή πρωτόγονου αναρχικού κομμουνισμού. Το Φεβρουάριο της επόμενης χρονιάς ο Librado αντιπροσώπευσε το Φιλελεύθερο Όμιλο (Club Liberal) «Benito Juarez» του Rayon, έναν από παρόμοιους ομίλους που ξεπερνούσαν συνολικά τους εκατό σε όλη τη χώρα, στο πρώτο Συνέδριο Φιλελεύθερων Ομίλων που έγινε στο San Luis Potosi. Ήταν σ' αυτό το συνέδριο που πρωτο-γνώρισε το Ricardo Flores Magon, του οποίου τον απτόητο λόγο –που κατήγγειλε ανοιχτά τη διοίκηση Diaz σαν άντρο ληστών– προσυπέγραψε ένθερμα ο Librado.

Μετά το Συνέδριο ο Librado συνέχισε να διδάσκει στο Escula Normal, του οποίου είχε γίνει τώρα διευθυντής, ενώ συμμετείχε ενεργά στη διαχείριση του Club Liberal «Ponciano Arriaga» στο San Luis Potosi σαν ένας από τους γραμματείς. Μέσω της επαφής του με τον πρόεδρο του ομίλου, τον Camillo Arriaga, ο Librado ανακάλυψε για πρώτη φορά τα έργα των Μπακούνιν, Κροπότκιν και άλλων αναρχικών συγγραφέων τους οποίους διάβασε με ενθουσιασμό και πάθος, δανειζόμενος τα βιβλία (που δεν ήταν ανοιχτά διαθέσιμα εκείνο τον καιρό στο Μεξικό) από την εκτενή βιβλιοθήκη του Arriaga.

Προς το τέλος του 1901 το Club Liberal «Ponciano Arriaga», που λειτουργούσε σαν κέντρο οργάνωσης για όλους τους Φιλελεύθερους ομίλους στη χώρα, άρχισε προετοιμασίες για το Δεύτερο Φιλελεύθερο Συνέδριο, που θα γινόταν, όπως και το πρώτο, στο San Luis Potosi. Το συνέδριο θα γινόταν παρά τη συνεχιζόμενη καταστολή του φιλελεύθερου κινήματος από την δικτατορία. Πολλοί όμιλοι δεχόντουσαν την καταστολή και αγωνιστές φυλακίστηκαν (ανάμεσά τους και οι Ricardo Flores Magon και Jesus Flores Magon), και η αντιπολιτευτική τους εφημερίδα Regeneracion απαγορεύτηκε. Αλλά αυτό το Δεύτερο Συνέδριο σκόπευε να φτάσει μακρύτερα από το σκέτο αντι-εκκλησιασμό του πρώτου. Η προτεινόμενη α-

στά κελιά και έμειναν χωρίς επικοινωνία για αρκετούς μήνες. Επίσης, οι αρχές τοποθέτησαν ομοσπονδιακούς έξω από τις φυλακές και επί πλέον φύλακες έξω από τα κελιά τους. Μέσα στη φυλακή ο Librado πήρε το παρατσούκλι El Fakir λόγω της μεγάλης δύναμης που είχε να αυτοσυγκεντρώνεται. Καθόταν στη γωνία του κελιού που μοιραζόταν με τους άλλους 3 συντρόφους του και διάβαζε, χωρίς να συναισθάνεται τίποτα από το περιβάλλον του και τη φασαρία των συγκρατούμενών του.

Στα τέλη Σεπτεμβρίου 1902 ο Librado απελευθερώθηκε από τη φυλακή, και αφού πέρασε κάποιο καιρό, πιθανόν στο San Luis Potosi, πήγε στην Πόλη του Μεξικό το Μάρτιο του 1903. Εκεί αμέσως ενώθηκε και συνεργάστηκε με τους Ricardo και Enrique Flores Magon καθώς και

τον Juan Sarabia, που είχε βγει κι εκείνος από τη φυλακή εκείνο τον καιρό, στη συντακτική ομάδα της El Hijo del Ahuizote [Ο γιός της Ahuizote(=Βίδρα), ένα εικονογρα-

στους Φιλελεύθερους, με πρόεδρο το Ricardo και το Librado σαν πρώτο στην τριμελή επιτροπή. Λιγότερο από ένα μήνα μετά την ίδρυση της Junta του PLM τα γραφεία της Regeneracion δέχθηκαν επιδρομή από τους ντετέκτιβ του Pinkerton που συνέλαβαν το Ricardo, τον Enrique και το Juan Sarabia, και κατέσχεσαν όλο τον εξοπλισμό του γραφείου μαζί με τα μηχανήματα εκτύπωσης. Κυρίως χάρη στην αυτοθυσία των συντρόφων που συμμετείχαν στην προσπάθεια, η Regeneracion μπόρεσε να εμφανιστεί ξανά το Φεβρουάριο του 1906, αλλά τον επόμενο μήνα ο Ricardo και οι δύο του σύντροφοι που ήταν έξω με εγγύηση, αναγκάστηκαν να καταφύγουν στον Καναδά, φοβούμενοι, δικαιολογημένα, ότι οι αρχές των ΗΠΑ θα ενέδιδαν στην έκδοσή τους στο Μεξικό. Τώρα τη συντακτική ομάδα ανέλαβε ο Llbrado με τη βοήθεια του Manuel Sarabia (τον αδερφό του Juan), του Villarreal και του στοιχειοθέτη της εφημερίδας Aaron Lopez Manzano. Πάντως, το Σεπτέμβριο, τα νέα γραφεία της Regeneracion δέχθηκαν επιδρομή από την αστυνομία που αυτή τη φορά έσπασε το μηχανισμό εκτύπωσης. Μετά από ένα μήνα έγινε επιδρομή στα σπίτια των Librado και Manzano. Νωρίς το πρωί η ομοσπονδιακή αστυνομία και το τμήμα μετανάστευσης συνέλαβαν τους δύο άνδρες. Μεταφέρθηκαν μυστικά στη φυλακή και ο Librado κατηγορήθηκε από τη δικτατορία του Diaz για «ληστεία και φόνο» κατά τη διάρκεια της απεργίας των μεταλλωρύχων στην Canania, της Sonora, που είχε γίνει τον προηγούμενο Ιούνιο.

Αφού έμειναν για κάποιο καιρό στην απομόνωση στις φυλακές του St. Louis, οι δύο σύντροφοι βρέθηκαν σ' ένα τρένο για να απελαθούν στο Μεξικό. Χάρη, πάντως, στη δημόσια κατακραυγή από δύο εφημερίδες του St. Louis, τις St. Louis Post Dispatch και τη St. Louis Globe Democrat, που ξεκίνησε όταν έγινε γνωστή η ταλαιπωρία των οικογενειών των δύο συντρόφων, οι αρχές αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την προσπάθειά τους γι' αυτή την παράνομη και μυστική απέλαση. Έτσι οι δύο άνδρες κατέβηκαν από το τρένο στο Ironton. Και εδώ κρατήθηκαν στην απομόνωση στις τοπικές φυλακές.

Οι αμερικανικές αρχές ήταν πρόθυμες να κάνουν τη βρωμοδουλειά για τη δικτατορία του Diaz, ελπίζοντας προφανώς ότι η καμπάνια για την απελευθέρωση των δύο ανδρών θα ατονούσε. Αλλά έκαναν λάθος. Οι δύο εφημερίδες συνέχισαν αμετάπειστες μέχρι να επιστρέψουν οι δύο τους στο St. Louis. Εκεί, εμφανίστηκαν ενώπιον ομοσπονδιακού δικαστή και ο Librado απαλλάχτηκε γρήγορα, καθώς ο επίτροπος των ΗΠΑ James R. Grey έκρινε ότι «τα αδικήματα για τα οποία κατηγορείται ήταν εξ ολοκλήρου πολιτικής φύσης». Ο Manzano απελευθερώθηκε κι αυτός με παρόμοιο τρόπο. Αυτή ήταν παρεπιμπτόντως

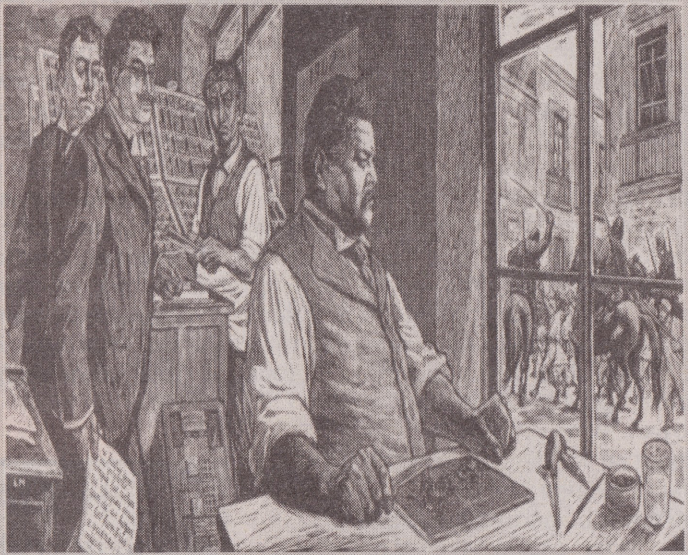
από το κράτος εκτάσεων που ανήκαν σε κοινότητες χωρικών, στις οποίες οι αγρότες δούλευαν με μια μορφή πρωτόγονου αναρχικού κομμουνισμού. Το Φεβρουάριο της επόμενης χρονιάς ο Librado αντιπροσώπευε το Φιλελεύθερο Όμιλο (Club Liberal) «Benito Juarez» του Rayon, έναν από παρόμοιους ομίλους που ξεπερνούσαν συνολικά τους εκατό σε όλη τη χώρα, στο πρώτο Συνέδριο Φιλελεύθερων Ομίλων που έγινε στο San Luis Potosi. Ήταν σ' αυτό το συνέδριο που πρωτο-γνώρισε το Ricardo Flores Magon, του οποίου τον απότομο λόγο –που κατηγγειλε ανοιχτά τη διοίκηση Diaz σαν άντρο ληστών– προσυπέγραψε ένθερμα ο Librado.

Μετά το Συνέδριο ο Librado συνέχισε να διδάσκει στο Escula Normal, του οποίου είχε γίνει τώρα διευθυντής, ενώ συμμετείχε ενεργά στη διαχείριση του Club Liberal «Ponciano Arriaga» στο San Luis Potosi σαν ένας από τους γραμματείς. Μέσω της επαφής του με τον πρόεδρο του ομίλου, τον Camillo Arriaga, ο Librado ανακάλυψε για πρώτη φορά τα έργα των Μπακούνιν, Κροπότκιν και άλλων αναρχικών συγγραφέων τους οποίους διάβασε με ενθουσιασμό και πάθος, δανειζόμενος τα βιβλία (που δεν ήταν ανοιχτά διαθέσιμα εκείνο τον καιρό στο Μεξικό) από την εκτενή βιβλιοθήκη του Arriaga.

Προς το τέλος του 1901 το Club Liberal «Ponciano Arriaga», που λειτουργούσε σαν κέντρο οργάνωσης για όλους τους Φιλελεύθερους ομίλους στη χώρα, άρχισε προετοιμασίες για το Δεύτερο Φιλελεύθερο Συνέδριο, που θα γινόταν, όπως και το πρώτο, στο San Luis Potosi. Το συνέδριο θα γινόταν παρά τη συνεχιζόμενη καταστολή του φιλελεύθερου κινήματος από την δικτατορία. Πολλοί όμιλοι δεχόντουσαν την καταστολή και αγωνιστές φυλακίστηκαν (ανάμεσά τους και οι Ricardo Flores Magon και Jesus Flores Magon), και η αντιπολιτευτική τους εφημερίδα Regeneracion απαγορεύτηκε. Αλλά αυτό το Δεύτερο Συνέδριο σκόπευε να φτάσει μακρύτερα από το σκέτο αντι-εκκλησιασμό του πρώτου. Η προτεινόμενη ατζέντα, στη σύνταξη της οποίας συνεισέφερε χωρίς αμφιβολία ο Librado, περιελάμβανε θέματα όπως η ελευθερία του τύπου, το δικαίωμα στη ψήφο, την καταστολή των jefe politicos και μεθόδους για τη βελτίωση των εργασιακών συνθηκών στις μεγάλες χασιέντες. Πάντως, το Συνέδριο τελικά δεν πραγματοποιήθηκε. Στις 24 Ιανουαρίου του 1902, λιγότερο από δύο εβδομάδες πριν την έναρξή του, η αστυνομία εισέβαλε βίαια σε μια συνάντηση του Club Liberal «Ponciano Arriaga» και συνέλαβε τα μέλη του, μετά από στημένο καυγά ανάμεσα σ' ένα μέλος του Κογκρέσου-porfirista (οπαδός του Porfirio Diaz) και ασφαλίτες. Ο Librado και ο Arriaga κατάφεραν ν' αποφύγουν την άμεση σύλληψη στο χώρο της συνάντησης βρίσκοντας καταφύγιο στο σπίτι του Arriaga, αλλά όταν αυτό περικυκλώθηκε από τους rurales (αγροτική ορεινή αστυνομία) και ένα απόσπασμα τακτικού στρατού αναγκάστηκαν να παραδοθούν και οι δύο. Οδηγήθηκαν στις πολιτειακές φυλακές και κατηγορήθηκαν, μαζί με τον Juan Sarabia, εκδότη της εφημερίδα του ομίλου Renecimiento (Αναγέννηση), για «παρεμπόδιση κρατικών αξιωματούχων στην

νες. Επίσης, οι αρχές τοποθέτησαν ομοσπονδιακούς έξω από τις φυλακές και επί πλέον φύλακες έξω από τα κελιά τους. Μέσα στη φυλακή ο Librado πήρε το παρατσούκλι El Fakir λόγω της μεγάλης δύναμης που είχε να αυτοσυγκεντρώνεται. Καθόταν στη γωνία του κελιού που μοιραζόταν με τους άλλους 3 συντρόφους του και διάβαζε, χωρίς να συναισθάνεται τίποτα από το περιβάλλον του και τη φασαρία των συγκρατούμενών του.

Στα τέλη Σεπτεμβρίου 1902 ο Librado απελευθερώθηκε από τη φυλακή, και αφού πέρασε κάποιο καιρό, πιθανόν στο San Luis Potosi, πήγε στην Πόλη του Μεξικό το Μάρτιο του 1903. Εκεί αμέσως ενώθηκε και συνεργάστηκε με τους Ricardo και Enrique Flores Magon καθώς και

τον Juan Sarabia, που είχε βγει κι εκείνος από τη φυλακή εκείνο τον καιρό, στη συντακτική ομάδα της El Hijo del Ahuizote [Ο γιός της Ahuizote(=Βίδρα), ένα εικονογραφημένο σατυρικό περιοδικό που διαδέχθηκε την απαγορευμένη Regeneracion]. Όμως, δεν είχε περάσει ούτε ένας μήνας από την άφιξή του στη Πόλη του Μεξικό και τα γραφεία της El Hijo del Ahuizote δέχθηκαν επιδρομή από την αστυνομία και ο Librado, μαζί με τους Ricardo, Enrique, Sarabia και έξι άλλους συντρόφους συνελήφθησαν για «περιφρόνηση δημόσιων λειτουργών». Μεταφέρθηκαν στις διαβόητες φυλακές Belem όπου κρατήθηκαν χωρίς πρόσβαση σε καμία επικοινωνία για δύομιση μήνες. Για άγνωστο λόγο ο Librado απελευθερώθηκε και βγήκε στην παρανομία, ενώ οι άλλοι έμειναν στη φυλακή μέχρι τον επόμενο Οκτώβρη.

Μετά την απελευθέρωσή τους από τη φυλακή, οι πιο διακεκριμένοι αγωνιστές ενάντια στον Diaz αποφάσισαν να συνεχίσουν τον αγώνα από την εξορία παρά να υπομένουν χρόνια άσκοπης απομόνωσης. Στις αρχές του 1904 ο Ricardo και ο Enrique πέρασαν τα σύνορα, μπήκαν στις ΗΠΑ και πήγαν στο Laredo του Τέξας. Ο Librado ενώθηκε μαζί τους μετά από λίγο, μαζί με άλλους 3 συντρόφους, μεταξύ των οποίων ήταν και ο πρώην μαθητής του

ντακτική ομάδα ανέλαβε ο Librado με τη βοήθεια του Manuel Sarabia (τον αδερφό του Juan), του Villarreal και του στοιχειοθέτη της εφημερίδας Aaron Lopez Manzano. Πάντως, το Σεπτέμβριο, τα νέα γραφεία της Regeneracion δέχθηκαν επιδρομή από την αστυνομία που αυτή τη φορά έσπασε το μηχανισμό εκτύπωσης. Μετά από ένα μήνα έγινε επιδρομή στα σπίτια των Librado και Manzano. Νωρίς το πρωί η ομοσπονδιακή αστυνομία και το τμήμα μετανάστευσης συνέλαβαν τους δύο άνδρες. Μεταφέρθηκαν μυστικά στη φυλακή και ο Librado κατηγορήθηκε από τη δικτατορία του Diaz για «ληστεία και φόνο» κατά τη διάρκεια της απεργίας των μεταλλωρύχων στην Canania, της Sonora, που είχε γίνει τον προηγούμενο Ιούνιο.

Αφού έμειναν για κάποιο καιρό στην απομόνωση στις φυλακές του St. Louis, οι δύο σύντροφοι βρέθηκαν σ' ένα τρένο για να απελαθούν στο Μεξικό. Χάρη, πάντως, στη δημόσια κατακραυγή από δύο εφημερίδες του St. Louis, τις St. Louis Post Dispatch και τη St. Louis Globe Democrat, που ξεκίνησε όταν έγινε γνωστή η ταλαιπωρία των οικογενειών των δύο συντρόφων, οι αρχές αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την προσπάθειά τους γι' αυτή την παράνομη και μυστική απέλαση. Έτσι οι δύο άνδρες κατέβηκαν από το τρένο στο Ironton. Και εδώ κρατήθηκαν στην απομόνωση στις τοπικές φυλακές.

Οι αμερικανικές αρχές ήταν πρόθυμες να κάνουν τη βρωμοδουλειά για τη δικτατορία του Diaz, ελπίζοντας προφανώς ότι η καμπάνια για την απελευθέρωση των δύο ανδρών θα ατονούσε. Αλλά έκαναν λάθος. Οι δύο εφημερίδες συνέχισαν αμετάπειστες μέχρι να επιστρέψουν οι δύο τους στο St. Louis. Εκεί, εμφανίστηκαν ενώπιον ομοσπονδιακού δικαστή και ο Librado απαλλάχτηκε γρήγορα, καθώς ο επίτροπος των ΗΠΑ James R. Grey έκρινε ότι «τα αδικήματα για τα οποία κατηγορείται ήταν εξ ολοκλήρου πολιτικής φύσης». Ο Manzano απελευθερώθηκε κι αυτός με παρόμοιο τρόπο. Αυτή ήταν παρεπιμπτόντως η μόνη φορά που εξόριστοι του PLM στις ΗΠΑ βρέθηκαν μπροστά σε κάποιο ίχνος της αποκαλούμενης δικαιοσύνης. Μόλις βγήκε έξω ο Librado ήθελε να συνεχίσει την έκδοση της Regeneracion, αλλά για άγνωστους λόγους αυτό δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ...

[Το κείμενο είναι του Dave Poole, από το Cienfuegos Press Anarchist Review No. 5, 1979]

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Το Β΄ Μέρος θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

την εκτενή βιβλιοθήκη του Arriaga.

Προς το τέλος του 1901 το Club Liberal «Ponciano Arriaga», που λειτουργούσε σαν κέντρο οργάνωσης για όλους τους Φιλελεύθερους ομίλους στη χώρα, άρχισε προετοιμασίες για το Δεύτερο Φιλελεύθερο Συνέδριο, που θα γινόταν, όπως και το πρώτο, στο San Luis Potosi. Το συνέδριο θα γινόταν παρά τη συνεχιζόμενη καταστολή του φιλελεύθερου κινήματος από την δικτατορία. Πολλοί όμιλοι δεχόντουσαν την καταστολή και αγωνιστές φυλακίστηκαν (ανάμεσά τους και οι Ricardo Flores Magon και Jesus Flores Magon), και η αντιπολιτευτική τους εφημερίδα Regeneracion απαγορεύτηκε. Αλλά αυτό το Δεύτερο Συνέδριο σκόπευε να φτάσει μακρύτερα από το σκέτο αντι-εκκλησιασμό του πρώτου. Η προτεινόμενη ατζέντα, στη σύνταξη της οποίας συνεισέφερε χωρίς αμφιβολία ο Librado, περιελάμβανε θέματα όπως η ελευθερία του τύπου, το δικαίωμα στη ψήφο, την καταστολή των jefe politicos και μεθόδους για τη βελτίωση των εργασιακών συνθηκών στις μεγάλες χασιέντες. Πάντως, το Συνέδριο τελικά δεν πραγματοποιήθηκε. Στις 24 Ιανουαρίου του 1902, λιγότερο από δύο εβδομάδες πριν την έναρξή του, η αστυνομία εισέβαλε βίαια σε μια συνάντηση του Club Liberal «Ponciano Arriaga» και συνέλαβε τα μέλη του, μετά από στημένο καυγά ανάμεσα σ' ένα μέλος του Κογκρέσου-porfirista (οπαδός του Porfirio Diaz) και ασφαλίτες. Ο Librado και ο Arriaga κατάφεραν ν' αποφύγουν την άμεση σύλληψη στο χώρο της συνάντησης βρίσκοντας καταφύγιο στο σπίτι του Arriaga, αλλά όταν αυτό περικυκλώθηκε από τους rurales (αγροτική ορεινή αστυνομία) και ένα απόσπασμα τακτικού στρατού αναγκάστηκαν να παραδοθούν και οι δύο. Οδηγήθηκαν στις πολιτειακές φυλακές και κατηγορήθηκαν, μαζί με τον Juan Sarabia, εκδότη της εφημερίδα του ομίλου Renecimiento (Αναγέννηση), για «παρεμπόδιση κρατικών αξιωματούχων στην άσκηση των καθηκόντων τους» και καταδικάστηκαν σε ενός έτους φυλάκιση χωρίς καν μια επίσημη δίκη. Ενώ ήταν στη φυλακή ο Librado, ο Sarabia και ο Arriaga, συνεργάστηκαν με τον Antonio Diaz Soto y Gama και συνέχισαν τη δουλειά τους για το Φιλελεύθερο κίνημα, ιδρύοντας την εφημερίδα El Demofilio, που τυπωνόταν στο San Luis Potosi από τον ξάδερφο του Arriaga.

Η El Demofilio ξεκίνησε εκ μέρους «των εργατών που είναι θύματα της αδικίας... των ταπεινών και εκμεταλλευόμενων τάξεων» και επιτέθηκε από πολλές απόψεις στη δικτατορία του Diaz, στην υποχρεωτική στρατολόγηση, τη Leva, σαν σύστημα φυλακών εργασίας. Ο ίδιος ο Librado συνεισέφερε πολλά άρθρα στην εφημερίδα πάνω στο κοινωνικό ζήτημα. Κάτι που διαπιστώθηκε πως ήταν ιδιαίτερα ενοχλητικό για τη δικτατορία. Μόλις μετά από 4 μήνες η El Demofilio εξαναγκάστηκε να κλείσει. Ο Librado και οι 4 σύντροφοί του μεταφέρθηκαν σε ξεχωριστές φυλακές...

τον Juan Sarabia, που είχε βγει κι εκείνος από τη φυλακή εκείνο τον καιρό, στη συντακτική ομάδα της El Hijo del Ahuizote [Ο γιός της Ahuizote(=Βίδρα), ένα εικονογραφημένο σατυρικό περιοδικό που διαδέχθηκε την απαγορευμένη Regeneracion]. Όμως, δεν είχε περάσει ούτε ένας μήνας από την άφιξή του στη Πόλη του Μεξικό και τα γραφεία της El Hijo del Ahuizote δέχθηκαν επιδρομή από την αστυνομία και ο Librado, μαζί με τους Ricardo, Enrique, Sarabia και έξι άλλους συντρόφους συνελήφθησαν για «περιφρόνηση δημόσιων λειτουργών». Μεταφέρθηκαν στις διαβόητες φυλακές Belem όπου κρατήθηκαν χωρίς πρόσβαση σε καμία επικοινωνία για δύομιση μήνες. Για άγνωστο λόγο ο Librado απελευθερώθηκε και βγήκε στην παρανομία, ενώ οι άλλοι έμειναν στη φυλακή μέχρι τον επόμενο Οκτώβρη.

Μετά την απελευθέρωσή τους από τη φυλακή, οι πιο διακεκριμένοι αγωνιστές ενάντια στον Diaz αποφάσισαν να συνεχίσουν τον αγώνα από την εξορία παρά να υπομένουν χρόνια άσκοπης απομόνωσης. Στις αρχές του 1904 ο Ricardo και ο Enrique πέρασαν τα σύνορα, μπήκαν στις ΗΠΑ και πήγαν στο Laredo του Τέξας. Ο Librado ενώθηκε μαζί τους μετά από λίγο, μαζί με άλλους 3 συντρόφους, μεταξύ των οποίων ήταν και ο πρώην μαθητής του στο Escula Normal του San Luis Potosi, ο Antonio I. Villarreal. Εδώ ο Librado βρήκε δουλειά σαν εργάτης, όπως και οι άλλοι εξόριστοι, με την πρόθεση να μαζέψουν αρκετά λεφτά για να ξανα-δημοσιεύσουν τη Regeneracion. Πάντως, στα μέσα της χρονιάς ο Ricardo εξαναγκάστηκε, λόγω των παρενοχλήσεων από τους πράκτορες του Diaz, να πάει στο St. Louis στο Μιζούρι. Σύντομα συνεργάστηκε και με τον Librado, που τώρα συμμετείχε πλήρως στη διαχείριση της Regeneracion. Στο St. Louis ο Librado συνεργάστηκε με το Ricardo σε συζητήσεις στις οποίες συμμετείχε και η Emma Goldman, και έγινε φίλος με έναν ισπανό αναρχικό το Fiorencio Bazora. Και τα δύο αυτά άτομα θα είχαν μεγάλη επιρροή στο Librado και το Ricardo εξ ίσου, βοηθώντας σημαντικά στο να ξεκαθαρίσουν τον αναρχισμό τους.

Στις 18 Σεπτεμβρίου 1905 η Junta Organizadora del Partido Liberal Mexicano σχηματίστηκε από τους εξόρι...

κατέβηκαν από το τρένο στο Ironton. Και εδώ κρατήθηκαν στην απομόνωση στις τοπικές φυλακές.

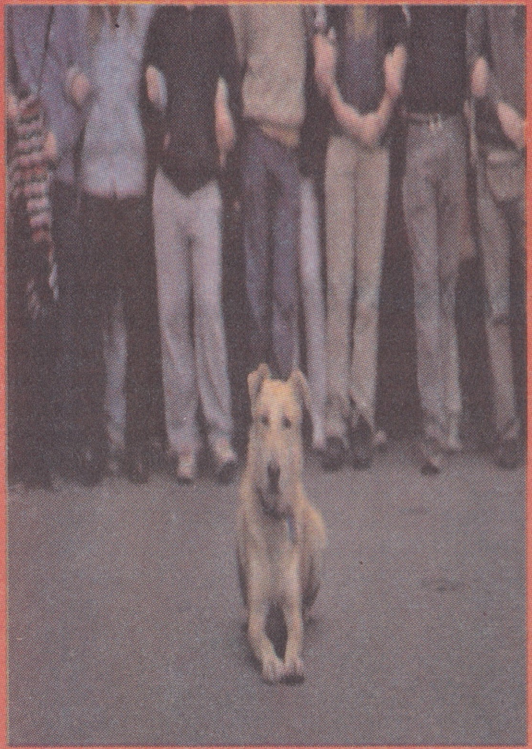
Οι αμερικανικές αρχές ήταν πρόθυμες να κάνουν τη βρωμοδουλειά για τη δικτατορία του Diaz, ελπίζοντας προφανώς ότι η καμπάνια για την απελευθέρωση των δύο ανδρών θα ατονούσε. Αλλά έκαναν λάθος. Οι δύο εφημερίδες συνέχισαν αμετάπειστες μέχρι να επιστρέψουν οι δύο τους στο St. Louis. Εκεί, εμφανίστηκαν ενώπιον ομοσπονδιακού δικαστή και ο Librado απαλλάχτηκε γρήγορα, καθώς ο επίτροπος των ΗΠΑ James R. Grey έκρινε ότι «τα αδικήματα για τα οποία κατηγορείται ήταν εξ ολοκλήρου πολιτικής φύσης». Ο Manzano απελευθερώθηκε κι αυτός με παρόμοιο τρόπο. Αυτή ήταν περιπτώντως η μόνη φορά που εξόριστοι του PLM στις ΗΠΑ βρέθηκαν μπροστά σε κάποιο ίχνος της αποκαλούμενης δικαιοσύνης. Μόλις βγήκε έξω ο Librado ήθελε να συνεχίσει την έκδοση της Regeneracion, αλλά για άγνωστους λόγους αυτό δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ...

[Το κείμενο είναι του Dave Poole, από το Cienfuegos Press Anarchist Review No. 5, 1979]

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Το Β΄ Μέρος θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑΚΗ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ ΤΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΚΟΥΒΑΣ

«...στις έντρομες αίθουσες οι ρήτορες
θα σωπάσουν
Και θ' ακουστεί η φωνή μου
«οι νέοι συμβουλάτορες με σάλπιγγες
και νέες στολές
οι πρόεδροι και τα συμβούλια και οι επι-
τροπές
όλοι οι μάγοι προφεσσόροι...»
Περιμένετε αυτή την φωνή
Έτσι θ' αρχίζει».

Μ. Κατσαρός - Κατά Σαδδουκαίων

Μια βασική επιδίωξη των τεχνικών της εξουσίας είναι η με κάθε τρόπο πιστοποίηση του «γεγονότος», ότι οι εξουσιαζόμενοι αποτελούν μια μάζα ανθρώπων που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο εκπροσωπείται πολιτικά. Η

Η πολιτική υπεραξία, σ' αυτές τις περιπτώσεις μπαίνει στην εξουσιαστική ζυγαριά για να μετρηθεί σε «μέγεθος», «ποσότητα» (π.χ. «μεγαλειώδης συγκέντρωση», «χιλιάδες κόσμου»). Η συνήθης πλέον αναπαραγωγή αυτής της λογικής από «κινηματικούς» ιστότοπους μέσω της προβολής φαντασιακών μεγεθών, όσον αφορά το πλήθος των συγκεντρωμένων, δεν διαστρεβλώνει απλά την πραγματικότητα. Είναι σαφής σ' αυτήν την συστηματική προσπάθεια, εκτός των άλλων, η διεκδίκηση και η αναγνώριση από την εξουσία της πολιτικής κινηματικής ισχύος μέσω της σκοπίμως ψευδούς καταγραφής ενός πλαφόν που αφορά τον αριθμό των κινηματικών διαδηλωτών. Εδώ η «δυναμική» δεν προβάλλει μέσα από τις διεργασίες, που έχουν προηγηθεί ή που είναι δυνατόν να προβλεφθεί ότι έπονται λόγω των κατατεθειμένων απόψεων και πρακτικών, αλλά μέσα από μια ψευδή ποσοτική καταμέτρηση.

Ας ξεκαθαρίσουμε κάτι. Δεν θα καταπιανόμασταν, φυσικά, με το ζήτημα και ούτε οι σκέψεις μας αφορούν ένα περιστασιακό λάθος, αλλά αναφερόμαστε σε συστηματικές προσπάθειες να εμπεδωθεί αυτή η λογική. Μ' άλλα λόγια, η σκόπιμη και συστηματική καταγραφή «υπερβολικού» αριθμού συμμετεχόντων έχει για εμάς ξεκάθαρα εξουσιαστικές επιδιώξεις. Κατ' αρχήν, όσον αφορά τους αναρχικούς, η διαστρέβλωση της πραγματικότητας, η προσφυγή στο ψέμα δεν μπορούν

τελεία και παύλα. Όσοι το αμφισβητείτε είστε ή ύποπτοι ή εχθροί του κινήματος που ανθίζει». Βέβαια το μόνο που ανθίζει είναι το ψέμα και οι πολιτικές επιδιώξεις.

Το αριθμητικό πλαφόν που τίθεται εδώ και καιρό συστηματικά, βρέξει-χιονίσει, ως η πραγματική συμμετοχή φαίνεται να θεωρείται ως η απαραίτητη προϋπόθεση της ύπαρξης μιας κινηματικής πολιτικής δύναμης, που κινητοποιείται σαν τέτοια και μέρος της οποίας αποτελούν και οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές. Πρόκειται, δηλαδή, για μια άλλου είδους καταμέτρηση, που δεν προκύπτει απ' ευθείας μέσω μιας εκλογικής διαδικασίας, αλλά κάλλιστα διέπεται από τους ίδιους νόμους και κανόνες και τελικά, αργά ή γρήγορα, θ' αποδεχθεί την «ιδιαίτερη» ενσωμάτωση της σ' αυτήν.

Το γεγονός αυτό, γίνεται περισσότερο φανερό σε περιπτώσεις που η «επιτυχία» μιας συγκέντρωσης και μιας πορείας υπολογίζεται αποκλειστικά με ποσοτικά κριτήρια και μάλιστα καταφανώς ψευδή, ενώ την ίδια στιγμή όχι απλά αγνοείται η ανυπαρξία έστω και ενός κειμένου που θα περίμενε κανείς να συνοδεύει ένα «πολυπληθές» μπλοκ, αλλά δεν καταγράφεται καν η διόλου τυχαία, τελικά, έλλειψή του. Συνήθως η «έλλειψη» αυτή αναπληρώνεται με μια επίδειξη δυνατοτήτων «περιφρούρησης», ενώ το πολιτικό στοιχείο παρ' ότι φαινομενικά υποσκελίζεται από την αριθμητική «επιτυχία», διακριτικά παραπέμπει στην ιδεολογική σύζευξη με

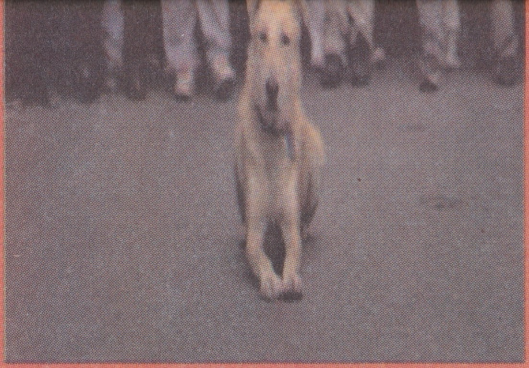
τους «αριστερούς» συμμάχους ή την ιστορία τους, που πλέον υποτίθεται ότι ανήκει στους αναρχικούς.

Θα το επαναλάβουμε, η διεκδίκηση πολιτικής ισχύος, η επιδίωξη να αναγνωρισθούν έμμεσα ή άμεσα από θεσμούς και μηχανισμούς της εξουσίας όσοι συγκρούονται σε αυτή την βάση, δεν μπορεί για εμάς να αποτελεί μια διαδικασία στην οποία μπορεί να συμμετέχουν αναρχικοί. Δεν μας ενδιαφέρει να φαινόμαστε πολλοί, δεν μας απασχολεί εάν σε μια διαδήλωση είμαστε λιγότεροι ή περισσότεροι, εάν κάτι τέτοιο δεν συναρτάται από διεργασίες που χαρακτηρίζονται από απελευθερωτικές αντιλήψεις και προοπτικές. Η άσκηση στην φαντασιακή αριθμητική των διαδηλώσεων σε συνάρτηση με την έλλειψη αναρχικής άποψης δεν μπορεί παρά να ανήκει σε όσους κατακλύζονται από λογικές πολιτικής εκπροσώπησης του «πλήθους» των διαδηλωτών, που καταγράφουν.

Το πλήθος, έτσι αόριστα, μπορεί κάλλιστα να παρουσιάζεται σαν έναν άλλου είδους εκλογικό «κουβά», ανάλογα πάντα με τις «κινηματικές συμμαχίες», που μπορούν να προκύψουν με τους αριστερούς «συμμάχους» ή «ιδεολογικούς αδελφούς».

Και οι τελευταίοι είναι αλήθεια ότι έχουν μεγάλα εκλογικά ζόρια, τα οποία δεν έχουμε κανένα λόγο και διάθεση, όπως πάντα, να τα μοιραστούμε.

Π.

«...στις έντρομες αίθουσες οι ρήτορες
θα σωπάσουν
Και θ' ακουστεί η φωνή μου
«οι νέοι συμβουλάτορες με σάλπιγγες
και νέες στολές
οι πρόεδροι και τα συμβούλια και οι επι-
τροπές
όλοι οι μάγοι προφεσσόροι...»
Περιμένετε αυτή την φωνή
Έτσι θ' αρχίζει».

Μ. Κατσαρός - Κατά Σαδδουκαίων

Μια βασική επιδίωξη των τεχνικών της εξουσίας είναι η με κάθε τρόπο πιστοποίηση του «γεγονότος», ότι οι εξουσιαζόμενοι αποτελούν μια μάζα ανθρώπων που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο εκπροσωπείται πολιτικά. Η εκλογική διαδικασία, παρ' ότι παραμένει σημαντική σ' αυτήν την κατεύθυνση, δεν αποτελεί και το μόνο μέσο που διαθέτουν οι εξουσιαστές. Σ' αυτό το σημείο θα επιμείνουμε και πάλι στην πλήρη άρνηση που θεωρούμε ότι πρέπει να προβάλλουν οι αναρχικοί στην ενσωμάτωση τους σ' έναν ευρύτερο αριστερό χώρο ή κίνημα. Αυτή η άρνηση δεν πηγάζει από κανενός είδους ιδεοληψία, αλλά από την ουσία της πολεμικής των αναρχικών απόψεων στο μαρξισμό-λενινισμό ως ιδεολογία της κυριαρχίας. «Η πολιτική είναι μια επιστήμη και μια τέχνη», ανέφερε ο Λένιν στον «Αριστερισμό» του, απευθυνόμενος στα μέλη του Ανεξάρτητου Εργατικού Κόμματος Σκωτίας, «και αυτό πρέπει να το καταλάβετε», συνέχισε νουθετώντας όσους είχαν «προσβληθεί» από την αντικοινοβουλευτική «ασθένεια». Προφανώς, σύμφωνα με αυτήν την άποψη, όσοι ασκούν πολιτική είναι επιστήμονες, όσο για το κόμμα

τικούς» ιστότοπους μέσω της προβολής φαντασιακών μεγεθών, όσον αφορά το πλήθος των συγκεντρωμένων, δεν διαστρεβλώνει απλά την πραγματικότητα. Είναι σαφής σ' αυτήν την συστηματική προσπάθεια, εκτός των άλλων, η διεκδίκηση και η αναγνώριση από την εξουσία της πολιτικής κινηματικής ισχύος μέσω της σκοπίμως ψευδούς καταγραφής ενός πλαφόν που αφορά τον αριθμό των κινηματικών διαδηλωτών. Εδώ η «δυναμική» δεν προβάλλει μέσα από τις διεργασίες, που έχουν προηγηθεί ή που είναι δυνατόν να προβλεφθεί ότι έπονται λόγω των κατατεθειμένων απόψεων και πρακτικών, αλλά μέσα από μια ψευδή ποσοτική καταμέτρηση.

Ας ξεκαθαρίσουμε κάτι. Δεν θα καταπιανόμασταν, φυσικά, με το ζήτημα και ούτε οι σκέψεις μας αφορούν ένα περιστασιακό λάθος, αλλά αναφερόμαστε σε συστηματικές προσπάθειες να εμπεδωθεί αυτή η λογική. Μ' άλλα λόγια, η σκόπιμη και συστηματική καταγραφή «υπερβολικού» αριθμού συμμετεχόντων έχει για εμάς ξεκάθαρα εξουσιαστικές επιδιώξεις. Κατ' αρχήν, όσον αφορά τους αναρχικούς, η διαστρέβλωση της πραγματικότητας, η προσφυγή στο ψέμα δεν μπορούν παρά να αποσκοπούν στην χειραγώγηση. Το ψέμα, συνηθίζει να λέει ο απλός κόσμος, έχει κοντά ποδάρια. Δεν είναι, όμως, αυτός ο κύριος λόγος που αποστρεφόμαστε κάθε είδους διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Είναι γνωστό, ότι κατά την προεκλογική περίοδο, τουλάχιστον παλαιότερα, οι κομματικοί μηχανισμοί έριχναν μεγάλο βάρος στην πραγματοποίηση της κεντρικής προεκλογικής συγκέντρωσης. Γνωστοί συγκεντρωσιάρχες κάθε κόμματος αναλάμβαναν το έργο να αποτυπωθεί στην τηλεόραση ο όγκος των συγκεντρωμένων, χρησιμοποιώντας τον κατάλληλο φωτισμό, απλώνοντας τους στον χώρο, χρησιμοποιώντας εφέ ή τις σημαίες που μοίραζαν. Σκοπός τους ήταν την επαύριο της συγκέντρωσης ο αριθμός των συμμετεχόντων σ' αυτήν να πολλαπλασιαστεί, ως εικόνα και ως είδηση σε σχέση με τον πραγματικό. Έτσι πίστευαν ότι η ψευδής καταμέτρηση θα συνεγείρει

δύναμης, που κινητοποιείται σαν τέτοια και μέρος της οποίας αποτελούν και οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές. Πρόκειται, δηλαδή, για μια άλλου είδους καταμέτρηση, που δεν προκύπτει απ' ευθείας μέσω μιας εκλογικής διαδικασίας, αλλά κάλλιστα διέπεται από τους ίδιους νόμους και κανόνες και τελικά, αργά ή γρήγορα, θ' αποδεχθεί την «ιδιαίτερη» ενσωμάτωση της σ' αυτήν.

Το γεγονός αυτό, γίνεται περισσότερο φανερό σε περιπτώσεις που η «επιτυχία» μιας συγκέντρωσης και μιας πορείας υπολογίζεται αποκλειστικά με ποσοτικά κριτήρια και μάλιστα καταφανώς ψευδή, ενώ την ίδια στιγμή όχι απλά αγνοείται η ανυπαρξία έστω και ενός κειμένου που θα περίμενε κανείς να συνοδεύει ένα «πολυπληθές» μπλοκ, αλλά δεν καταγράφεται καν η διόλου τυχαία, τελικά, έλλειψή του. Συνήθως η «έλλειψη» αυτή αναπληρώνεται με μια επίδειξη δυνατοτήτων «περιφρούρησης», ενώ το πολιτικό στοιχείο παρ' ότι φαινομενικά υποσκελίζεται από την αριθμητική «επιτυχία», διακριτικά παραπέμπει στην ιδεολογική σύζευξη με

ποια μπορεί να συμμετέχουν αναρχικοί. Δεν μας ενδιαφέρει να φαινόμαστε πολλοί, δεν μας απασχολεί εάν σε μια διαδήλωση είμαστε λιγότεροι ή περισσότεροι, εάν κάτι τέτοιο δεν συναρτάται από διεργασίες που χαρακτηρίζονται από απελευθερωτικές αντιλήψεις και προοπτικές. Η άσκηση στην φαντασιακή αριθμητική των διαδηλώσεων σε συνάρτηση με την έλλειψη αναρχικής άποψης δεν μπορεί παρά να ανήκει σε όσους κατακλύζονται από λογικές πολιτικής εκπροσώπησης του «πλήθους» των διαδηλωτών, που καταγράφουν.

Το πλήθος, έτσι αόριστα, μπορεί κάλλιστα να παρουσιάζεται σαν έναν άλλου είδους εκλογικό «κουβά», ανάλογα πάντα με τις «κινηματικές συμμαχίες», που μπορούν να προκύψουν με τους αριστερούς «συμμάχους» ή «ιδεολογικούς αδελφούς».

Και οι τελευταίοι είναι αλήθεια ότι έχουν μεγάλα εκλογικά ζόρια, τα οποία δεν έχουμε κανένα λόγο και διάθεση, όπως πάντα, να τα μοιραστούμε.

Π.

τροπές
όλοι οι μάγοι προφεσσόροι...»
Περιμένετε αυτή την φωνή
Έτσι θ' αρχίζει».

Μ. Κατσαρός - Κατά Σαδδουκαίων

Μια βασική επιδίωξη των τεχνικών της εξουσίας είναι η με κάθε τρόπο πιστοποίηση του «γεγονότος», ότι οι εξουσιαζόμενοι αποτελούν μια μάζα ανθρώπων που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο εκπροσωπείται πολιτικά. Η εκλογική διαδικασία, παρ' ότι παραμένει σημαντική σ' αυτήν την κατεύθυνση, δεν αποτελεί και το μόνο μέσο που διαθέτουν οι εξουσιαστές. Σ' αυτό το σημείο θα επιμείνουμε και πάλι στην πλήρη άρνηση που θεωρούμε ότι πρέπει να προβάλλουν οι αναρχικοί στην ενσωμάτωση τους σ' έναν ευρύτερο αριστερό χώρο ή κίνημα. Αυτή η άρνηση δεν πηγάζει από κανενός είδους ιδεοληψία, αλλά από την ουσία της πολεμικής των αναρχικών απόψεων στο μαρξισμό-λενινισμό ως ιδεολογία της κυριαρχίας. «Η πολιτική είναι μια επιστήμη και μια τέχνη», ανέφερε ο Λένιν στον «Αριστερισμό» του, απευθυνόμενος στα μέλη του Ανεξάρτητου Εργατικού Κόμματος Σκωτίας, «και αυτό πρέπει να το καταλάβετε», συνέχισε νουθετώντας όσους είχαν «προσβληθεί» από την αντικοινοβουλευτική «ασθένεια». Προφανώς, σύμφωνα με αυτήν την άποψη, όσοι ασκούν πολιτική είναι επιστήμονες, όσο για το κόμμα συγκροτείται και επιστρατεύεται για να μπάσει στην «πάλη του προλεταριάτου» την επαναστατική συνείδηση.

Ας δούμε, όμως, ένα παράδειγμα.

Σύμφωνα με τους κάθε είδους αριστερούς, όχι μόνο είναι θεμιτό, αλλά είναι και ζητούμενο να αντλείται πολιτική υπεραξία από την διάθεση των ανθρώπων για κινητοποιήσεις ενάντια στην εξαθλίωση των ζωών τους. Μπορεί, όμως, κάτι τέτοιο, που για τους αριστερούς και κομμουνιστές αποτελεί μια μέθοδο αναγνωρισμένη και πολλάκις δοκιμασμένη, να θεωρείται σε οποιαδήποτε περίπτωση μια αναρχική επιδίωξη;

καταμέτρηση.

Ας ξεκαθαρίσουμε κάτι. Δεν θα καταπιανόμασταν, φυσικά, με το ζήτημα και ούτε οι σκέψεις μας αφορούν ένα περιστασιακό λάθος, αλλά αναφερόμαστε σε συστηματικές προσπάθειες να εμπεδωθεί αυτή η λογική. Μ' άλλα λόγια, η σκόπιμη και συστηματική καταγραφή «υπερβολικού» αριθμού συμμετεχόντων έχει για εμάς ξεκάθαρα εξουσιαστικές επιδιώξεις. Κατ' αρχήν, όσον αφορά τους αναρχικούς, η διαστρέβλωση της πραγματικότητας, η προσφυγή στο ψέμα δεν μπορούν παρά να αποσκοπούν στην χειραγώγηση. Το ψέμα, συνηθίζει να λέει ο απλός κόσμος, έχει κοντά ποδάρια. Δεν είναι, όμως, αυτός ο κύριος λόγος που αποστρεφόμαστε κάθε είδους διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Είναι γνωστό, ότι κατά την προεκλογική περίοδο, τουλάχιστον παλαιότερα, οι κομματικοί μηχανισμοί έριχναν μεγάλο βάρος στην πραγματοποίηση της κεντρικής προεκλογικής συγκέντρωσης. Γνωστοί συγκεντρωσιάρχες κάθε κόμματος αναλάμβαναν το έργο να αποτυπωθεί στην τηλεόραση ο όγκος των συγκεντρωμένων, χρησιμοποιώντας τον κατάλληλο φωτισμό, απλώνοντας τους στον χώρο, χρησιμοποιώντας εφέ ή τις σημαίες που μοίραζαν. Σκοπός τους ήταν την επαύριο της συγκέντρωσης ο αριθμός των συμμετεχόντων σ' αυτήν να πολλαπλασιαστεί, ως εικόνα και ως είδηση σε σχέση με τον πραγματικό. Έτσι πίστευαν ότι η ψευδής καταμέτρηση θα συνεγείρει πολλούς αναποφάσιστους ψηφοφόρους που συνηθίζουν την τελευταία στιγμή να παίρνουν το μέρος εκείνου που θεωρούν ότι θα κερδίσει την εκλογική αναμέτρηση.

Έτσι, σε κάθε περίπτωση και το «πλήθος» των διαδηλωτών που καταγράφεται ψευδώς έρχεται ν' αποτελέσει μια φαντασιακή μάζα που εκπροσωπείται πλέον από το ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΟ ΜΕΣΟ που την καταγράφει σαν τέτοια, δηλαδή «πολυπληθή», εν είδη πλέον επίσημου και εγκεκριμένου κομματικού οργάνου. Είναι σαν να πέφτει μια άλλου τύπου κομματική γραμμή που επιβεβαιώνει ή διαγράφει απόψεις χωρίς να δέχεται αντιρρήσεις: «είμασταν τόσοι

ται με μια επίδειξη δυνατοτήτων «περιφρούρησης», ενώ το πολιτικό στοιχείο παρ' ότι φαινομενικά υποσκελίζεται από την αριθμητική «επιτυχία», διακριτικά παραπέμπει στην ιδεολογική σύζευξη με

Και οι τελευταίοι είναι αλήθεια ότι έχουν μεγάλα εκλογικά ζόρια, τα οποία δεν έχουμε κανένα λόγο και διάθεση, όπως πάντα, να τα μοιραστούμε.

Π.